
SESSİZ
KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ
yalanlar
NEVA ALTAJ

DRAGO

Casuslar ve yalancılar için tek bir ceza vardır,
Yavaş ve acı dolu bir ölüm.
Ve adamlarımdan köpeklerime kadar,
Evimdeki herkesi büyüleyen tatlı, melek karım,
Gelmiş geçmiş en kötü hain.

Ama görünüşe göre ben de onun büyüsüne
kapılmışım,
Her gülüşünde, her gülünç kıyafetinde,
Mücadele ediyorum,
Ve başarısız oluyorum.

Ondan nefret etmek istiyorum,
Ama nefret etmek yerine, onun o karşı konulmaz
dudaklarından çıkan her sessiz yalanı
Duymak için can atıyorum.

SIENNA

Onlara sadece görmelerini istediğim şeyleri gösteriyorum,
İçeri girmelerine asla izin vermiyorum.
Ben işleri böyle hallederim.

Bu evliliği kabul etmiş olabilirim,
Ama asla onun olmayacağım,
Maskemin altını görmesine asla izin vermeyeceğim.

Ancak her geçen günle birlikte,
Görevimi yerine getirmem giderek zorlaşıyor,
Mücadele ediyorum,
Ve başarısız oluyorum.

İhanet etmeye yemin ettiğim adama,
Âşık oluyorum.

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786256 205260

Yetişkin okurlar içindir

SESSİZ yalanlar

NEVA ALTAJ

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

Duzenleme
Ny.ozlem

ARTEMİS YAYINLARI

GİRİŞ

Yirmi yıl önce, Sırbistan
(Drago, 17 yaşında)

Drago

"SARIŞIN OLAN, SENİ SERSEM," diye mırıldandım ve sehpanın üzerindeki bira şişesine uzandım.

Bu tahmin edilebilir gerilim filmlerini neden izlemeye devam ettiğimi hiç bilmiyordum. Belki de aklımı düşünmek istemediğim şeylerden uzak tuttuğu içindi. Mesela, babama orta üçte sınıfta kaldığımı nasıl söyleyeceğim gibi. Yine. Ya da annemin, sabah motorumu çarptığımı fark ettiğinde nasıl çıldıracağı gibi. Sağ kolumun ve yanağımın sıyrıklarla kaplı olduğu gerçeğini saklayamazdım. Keşke yolun sebep olduğu sıyrıklar en azından lanet olası Adam'ın tekrar berbat ettiği dövmeyi silmiş olsaydı. Üzerimde deneme yapmasına asla izin vermemeliydim. Ön koluma yaptığı boktan dövmenin üstünün kapatılacak kadar iyileşmesi iki ay sürerdi. Kapatacağı şeyin saçma bir şey olmamasını umuyordum. Bu bok, ona yapmasını söylediğim Azrail'den ziyade bir eşeğe benziyordu.

Ninova

Şişeden bir yudum daha aldıktan sonra televizyonun yanındaki saate baktım. Sabahın üçüydü. Üst kata çıkıp uyumalıydım. Kızlara, yarın onları hayvanat bahçesine götüreceğime söz vermiştim. Muhtemelen Dina yüzümün hâlini görünce çıldıracak ve ağlayacaktı. Tara ise sadece yaramı dürtmeye çalışacaktı.

Televizyonu kapatıp kumandayı sehpanın üzerine fırlattım. Odanın yarısını geçmiştim ki, kulakları patlatan bir gürültüyle sarmalanarak karşı duvara yapıştım. Sağ tarafıma acı saplandı.

Her şey kararardı.

Gözlerim hızla açıldı ama hiçbir şey göremedim. Görüşüm bulanıktı. Kafamın arkasında ve yan tarafımda keskin bir acı vardı. Yere serildiğimi fark etmem birkaç saniyemi aldı ama kalkıp oturmaya çalıştığımda sağ omzum ve kolum boyunca başka bir acı daha yayıldı. Dişlerimi sıkıp sol elimi duvara dayadım ve doğrulmayı başardım. Bir baş dönmesi dalgası çarptı, duraksadım. Odanın etrafımda dönmesini durdurmaya çalıştım. Görüşüm biraz daha netleşti ama hâlâ doğru düzgün göremiyordum. Etraf karanlıktı, tek ışık kaynağı arkamdan geliyordu. Boynumun yan tarafından, kulağımın hemen altından ıslak bir şey akıyordu. Elimle sildiğimde parmaklarımda kan gördüm. Ne sikim oluyordu lan?

Hâlâ duvara dönüktüm, yönümü bulmaya çalışıyordum ki duman kokusu burun deliklerimi doldurdu. Yavaşça arkamı döndüm ve anında istemsizce geriye doğru bir adım attım. Evin karşı tarafında, oturma odasının ve üst kattaki yatak odalarına çıkan merdivenin ilerisinde, annemle babamın yatak odasının kapısı menteşelerinden sallanıyordu. Dış duvarın bir kısmı da

eksikti ve sokak lambasının ışığı, yatağın üzerini ve yere saçılmış döküntüleri aydınlatıyordu. Havada tozlar uçuşuyordu.

"Anne! Baba!" devrilmiş mobilyaların üzerinden atladım ama kendi sesimi duyamadım. Hiçbir şey duyamıyordum.

Annemle babamın uyuduğu yatağın üzerine yığılmış duvar parçalarından gözlerimi ayırmadan işlevli kolumla kanepeyi yolumdan çekmeye çalıştım. Diğer kolum işe yaramaz ve uyuşmuş durumdaydı. Sanırım patlama beni duvara çarptığında omzum yerinden çıkmıştı.

Her yer dumanla doluyordu ve nefes almak gittikçe zorlaşıyordu ama hiçbir yerde ateş göremedim. Telaşla arkama döndüğümde mutfağın eşiğinin arkasından gelen turuncu bir parıltı yakaladım. Bakışlarımı üst kata, sahanlığa en yakın kapıya doğru çevirirken içim korkuyla doldu. Kız kardeşlerimin yatak odası. Gözlerim üst kattaki kapıyla annemle babamın odasının enkazı arasında gidip geldi. Önce annemle babama mı yardım etmeliydim, yoksa kızları mı almalıydım? Zemin kattaki yıkımın büyüklüğünü kavrarken boğazıma asit tadı doldu. Kimsenin bundan sağ kurtulmasına imkân yoktu. Annemle babamın odasına son bir bakış attıktan sonra ağzımdaki safrayı yuttum, yıkık kanepenin üzerinden atlayıp basamaklara doğru koştum.

Üst basamağa vardığımda öksürük krizine tutuldum. Ağzımı ve burnumu kolumun içine gömüp dumanı boğazımdan ve ciğerlerimden uzak tutmaya çalıştım. Kapıyı tekmeleyip açtım.

"Tara!" Sendelerken bağırdım ve solumdaki yatakta ağlayan kız kardeşimi aldım. Onu kalçama oturttuktan sonra Tara'nın ikizi Dina'ya döndüm, odanın köşesinde duruyordu. İrileşen gözleri panikle doluydu, bana bakıyordu. Ona uzanmaya çalıştım ama sağ kolumu oynatamadım.

"Elimi tut. Dışarı çıkmamız lazım," diye bağırdım. Hâlâ kendi kelimelerimi duyamıyordum.

Dina başını iki yana salladı ve sırtını duvara yapıştırdı. Tara feryat edip kollarımda çırpınıyordu.

"Lanet olsun, hemen şimdi Dina!" diye kükredim ve bir öksürük krizine daha girdim. "Siktir!" diye soludum.

Sağ kolumu tekrar oynatmaya çalıştım ama başarısız oldum. Duman gittikçe yoğunlaşıyordu. Buradan çıkmamız gerekiyordu ama tek kolumla iki kız kardeşimi taşıyamazdım. Korku ve çaresizlik beni dumanın kendisinden daha çok boğuyordu. Onları teker teker dışarı çıkarmam gerekecekti. Seçmem gerekecekti. Hangi kız kardeşimi önce kurtaracağımı nasıl seçecektim?

Tara histerikti ve zaten kucağımdaydı. Onun ilk olması gerekecekti.

"Tara'yı dışarı götürüyorum, hemen geri geleceğim," diye bağırdım Dina'nın korku dolu yüzüne. Korktuğunda dört yaşından daha da küçük görünüyordu. "İki dakikacık, şekerim. Kıpırdama."

Anlamasını sağlamak için ona yalvaran bir bakış attıktan sonra arkamı dönüp koşarak odadan çıktım.

Merdivenlerden inmeyi nasıl başardığımı bilmiyordum. Duman gözlerimi yakıyor, nereye gittiğime bakmamı neredeyse dayanılmaz hâle getiriyordu. Ön kapıya ulaşmadan önce birkaç kez tökezledim.

Dışarıda komşular garaj yolumuzda durmuş, şaşkın şaşkın eve bakıyorlardı. Sokağın aşağısında yanıp sönen kırmızı ışıklar giderek yaklaşıyordu. Muhtemelen itfaiye ya da ambulanstı. Her an burada olabilirlerdi ama bekleyemezdim. Ağlayan Tara'yı en yakındaki adamın kollarına attım ve yanan eve geri daldım.

Duman o kadar yoğundu ki oturma odasından yarı koşup, yarı sürünerek geçmek zorunda kaldım. Gözlerim sulandı, ciğerlerim hava almak için çırpınıyordu. Mutfağa en yakın halının kenarı tutuştuğu sırada merdivenlerin dibine ulaştım. Alevler hızla yayılıyor ve merdivenlere doğru geliyordu.

Sonunda kızların yatak odasına çıkmayı başardım, gözlerim kız kardeşimi görmekte zorlanıyordu. Onu bıraktığım yerde değildi, ben de yatağa doğru atıldım. Dina sıkıca sarınıp yorganın altına saklanmıştı.

"Buradayım, şekerim." Yorganı yana attım, Dina'yı belinden kavrayıp kalçamın üzerine oturttum.

Geri dönüp ön kapıdan çıkmak söz konusu bile değildi. Çok fazla duman vardı. Pencereden çıkmayı deneyebilirdim, çok yüksek değildi. Ama babam geçen ay pencereyi sürgüyle kapatmıştı çünkü Tara sürekli açıyordu ve babam onun düşmesinden korkmuştu. Koridorun diğer ucundaki odama ulaşıp oradaki balkonu kullanmamız gerekiyordu.

"Tutun bana!" Ne kadar yüksek sesle konuştuğumu kestiremediğim için her ihtimale karşı bağırdım. "Dışarı çıkıyoruz!"

Dina, küçük bedeni kollarımda titrerken kollarını boynuma dolayıp bana yapıştı. Koridora adım atmamla hızla geri çekilmem bir oldu. Yangın üst kata sıçramıştı ve sıcaklık odama giden yolu kapatıyordu. Merdivenlerden aşağı inmek tek çıkış yoluydu.

"Her şey yoluna girecek." Kız kardeşimin saçlarına bir öpücük kondurdum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi hissettim. "Her şey yoluna girecek."

Ona sıkıca sarılıp derin bir nefes aldım ve tekrar koridora çıktım.

Merdiven korkuluğunun üzerinden alevlerin mutfak dolaplarını yutup perdelere tırmandığı evin alt katına baktım. Yangın

Ninova

merdivenlere sıçramıştı, alevler korkulukların arasına ulaşmıştı. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedim; sıcak mı, duman mı? Nefesimi tutarak merdivenlerden olabildiğince hızlı indim. Ön kapı ardına kadar açıktı ve itfaiye aracı gelmişti, içinden itfaiyeciler çıkıyordu. Kapıya giden yolu yarılamıştım ki sağımda bir patlama daha oldu, patlama beni ve Dina'yı yere fırlattı.

O kadar sıcaktı ki derim eriyormuş gibi hissettim. Kız kardeşim birkaç metre ötede yatıyor, hırıltılı bir şekilde nefes almaya çalışıyordu. Sürünerek yanına gittim, onu kendime çekip alevlerden korumak için vücudumu onunkinin etrafına siper ettim.

"Her şey yolunda, bebeğim. Yardım geliyor," dedim kulağına doğru, ardından karanlık beni yuttu.

Sienna

On beş yıl önce, New York
(Sienna, 5 yaşında)

Kendimi kanepeye atıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ofladım. "Söz vermiştin anne! Bu Luna'nın altıncı yaş günü partisi! Ben onun en iyi arkadaşıyım. Gitmek zorundayız."

Annem iç geçirip yanıma oturdu. "Çok üzgünüm, Sienna. Patron hem bana hem de babana bu cumartesi için iş verdi."

"Sen ve babam hep çalışıyorsunuz." Dudaklarımı büzerek kaşlarımı çattım.

Annem, "Sienna, tatlım, bunun doğru olmadığını biliyorsun." deyip kolumu okşadı.

Ondan uzaklaşıp mırıldandım, "Beni seviyorsan bizi götürürsün. Söz vermiştin! Babam sözünü tutmanın *tüm* dünyadaki en önemli şey olduğunu söyler."

Annem kitaplığın yanında duran babama bir bakış fırlattı. "Bu akşam kumarhanede Edoardo ve Sara çalışıyor. Belki bizimle yer değiştirmelerini isteyebiliriz? Biz bu gece çalışırız, onlar da cumartesi günü yerimize bakarlar."

Kocaman gözlerle babama baktım. *Lütfen evet de!*

"Arturo? Onları sen götürebilir misin?" Babam omzunun üzerinden pencere kenarındaki tekli koltukta oturmuş telefonuyla uğraşan ağabeyime baktı.

"Olmaz. Cumartesi günü çalışmak zorundayım," diyerek başını iki yana salladı. "Ama bu akşam böceklere bakabilirim."

Homurdandım. Arturo, Don için çalışmaya başladığından beri hep çok meşgul ve ciddiydi.

Babam iç geçirip gözlerini üzerime dikti. "İkimizin de gitmesi gerçekten o kadar önemli mi? Annenin sizi götürebilmesi için bir şeyler ayarlamaya çalışabilirim."

"Evet, önemli. Asya!" Kız kardeşim sehpada çizdiği şeyden başını kaldırıp bakana kadar bekledim, sonra da, "Bir şey söyle!" diye bağırdım.

Asya sadece omzunu silkti.

"Bak, Asya da ikinizin gelmesini istiyor. Lütfen baba. Birlikte hiçbir yere gitmiyoruz. Palyaçolar olacak! Bir daha asla bir şey istemeyeceğim."

Babam kitaplıktan uzaklaştı. "Ah, pekâlâ. Edoardo'yu arayacağım."

Sevinçle cıvıldadım ve babamın kollarına atladım. "Evet! Teşekkür ederim!"

"Sanki size hayır diyebilirmişim gibi, bebeğim. Sizi çok seviyorum." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Siz ikiniz

Ninova

mutfağa gidin. Annenle ben işe gitmek için hazırlanmalıyız, yemeğinizi Arturo hazırlayacak."

Kapı zilinin sesi beni uykumdan uyandırdı. Karanlıkta gözlerimi kıstım. Rüya mı görüyordum?

Zil tekrar çaldı.

Yatağımdan aşağı kaydım ve ön verandaya bakmak için parmak uçlarımda balkona doğru ilerledim. Takım elbiseli iki adam Arturo'yla konuşuyordu. Sesleri boğuktu, o yüzden ne dediklerini duyamadım. Bu taraftan ağabeyimin yüzünü de göremedim ama vücudu aniden kasıldı. Ellerini saçlarına gömüp çekiştirdi, sonra açık olan ön kapıya döndü ve yumruğunu kapıya geçirdi. Adamlar başka bir şey daha söyleyip kapıdan ayrıldılar ve garaj yolumuza park etmiş siyah bir arabaya bindiler. Aşağı baktığımda Arturo en üst basamakta oturmuş, kanlı eliyle saçlarını tutuyordu.

Yatağıma koşup yorganın altına girdim ama uykum yoktu. O adamlar kimdi ve ağabeyim neden öyle davranıyordu? Arturo asla bir şeye vurmazdı.

Tavana bakarken birinin merdivenlerden çıkıp koridoru geçtiğini duydum. Birkaç dakika sonra yatak odamızın kapısının açılma sesi gecenin sessizliğini doldurdu. Yatakta kalkıp oturdum ve Arturo'yu eşikte durmuş, kapı pervazını kavrarken gördüm.

"Asya'yı uyandıralım," dedi. "İkinize de bir şey söylemem gerekiyor."

Sesi tuhaf geliyordu. Genelde Asya ve benimle konuşurken yaptığı gibi sataşmıyordu.

Arturo lambayı yaktıktan sonra kardeşimin yatağının kenarına oturdu. Bu akşam bizi yatırdığı zamankinden farklı görünüyordu. Yüzü solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Arturo genelde neşeli bir insan değildi. Babam hep ağabeyimizin yaşından çok daha büyük olduğunu söylerdi, artık o ne demekse. Yine de ağabeyim hep güçlüydü. Şimdiyse sadece üzgün görünüyordu. Asya kalkıp yatağında oturana kadar ağabeyim onun omzunu hafifçe salladı, sonra da diğer yanındaki yere oturmamı işaret etti.

Gözlerimi ondan hiç ayırmadan gidip yanına oturdum. Dışarıdaki kapıya vurduğunu gördüğümde boğazım tıkanmıştı ama şimdi, kusacakmışım gibi hissediyordum. Bize kötü bir şey söyleyecekti.

"Bu akşam bir şey oldu. Kumarhanede." Bir eliyle benim elimi, diğer eliyle de Asya'nın elini tuttu ama ikimize de bakmadı. "İkinizden de güçlü olmanızı istiyorum."

"Ne oldu?" Asya esnerken sordu. "Annem nerede?"

"Bir...Çatışma oldu." Ellerimizi sıktı. "Bir sürü insan yaralandı."

Elimi onunkinden çektim. Evimizde asla çatışma ve silahlardan konuşulmazdı. Babam izin vermezdi.

"Annemle babam nere—?" Hıçkırdım.

Arturo kolunu bana dolayıp beni kendine çekti. Asya'nın da onun diğer yanına sokulurken ağladığını duydum.

"Gittiler," dedi Arturo boğuk şekilde. "Anne ve babamız gitti."

"Yalan söylüyorsun! Niye yalan söylüyorsun?" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken haykırdım ama yalan söylemediğini biliyordum. Arturo asla yalan söylemezdi.

Ninova

BÖLÜM Bir

Günümüz

Sienna

Büyük, oymalı kapıya yaklaşıp iki defa tıklattım.

Diğer taraftan bir erkek, "Gir," dedi.

New York Cosa Nostra Ailesi'nin patronuna ait ofisten içeri girdim, yeşil topuklu ayakkabılarım cilalı zeminde tıkırdadı.

"Beni görmek istemişsiniz, Don Ajello," dedim en tatlı sesimle.

Salvatore Ajello'nun gözleri çimen yeşili elbisemden başımın tepesine kadar çıktı ve topuzumda durdu. Topuzumdan elbisemle aynı renkte tüyler çıkıyordu. Tam renk tonunu bulmak aylarımı almıştı.

"Otursana Sienna." Başıyla karşısındaki sandalyeyi gösterdi.

Sandalyeye oturup elbisemi düzelttim, beni neden çağırdığını merak ediyordum. Cosa Nostra hiyerarşisi söz konusu olduğunda, benim kadar anlamsız birinin Don'la özel bir toplantıya davet edilmesi her gün olan bir şey değildi.

Ninova

Ajello arkasına yaslanıp beni süzdü. Bakışlarında rahatsız edici bir şey vardı, sanki parçalara ayrılıyormuşum gibi hissettirdi.

"Kız kardeşin bir süre önce evlendi," dedi. "İkiniz çok yakındınız."

"*Yakınız*, evet."

"Ama o şimdi Şikago'da. Senin için zor olmalı."

"Asya orayı çok seviyor ve ben onun adına mutluyum." Sesimi rahat tutmaya çalışarak sırıttım. Vuracağı yeri seçmeyi gerçekten biliyordu.

"İnsanın ailesinin mutlu olduğundan emin olması önemlidir. Peki ya Arturo?"

Ona gözlerimi kısarak baktım. Bu konuşmanın bir anlamı var mıydı? "Ne olmuş ona?"

"Ağabeyin otuz altı yaşında, Sienna. Muhtemelen yakında evlenecek. Kendi ailesi olacak. Bu olduğunda sen ne yapacaksın? Onunla kalıp üçüncü kişi mi olcaksın?"

Söylediği her kelime göğsüme bir hançer gibi saplandı. Arturo tüm gün çalışırken ben günlerimi arkadaşlarımla takılmaktan ya da kitap okumaktan başka bir şey yapmadan geçirdiğim için zaten kendimi kötü hissediyorum. Aylar önce, sonunda hayatımla ilgili bir şeyler yapmaya başlayabilmek için katılabileceğim bir iş programı bulacağıma dair kendime söz vermiştim ama hâlâ o konuda hiçbir şey yapmamıştım.

"Ağabeyimin mutluluğuna asla engel olmam," dedim. "Öyle bir şey gerçekleştiğinde, muhtemelen taşınırım. Bir iş bulurum."

"Neden üniversiteye gitmedin? Bu hâlâ planlarında olan bir şey mi?"

"Ben üniversiteye uygun değilim, Don Ajello."

"Öyle mi? Fakat yine de birkaç dil biliyorsun. Arturo bana hepsini kendi başına öğrendiğini söyledi."

Ninova

"Evet. İtalyanca, İngilizce, tabii ki. İspanyolca ve Portekizce. Biraz da Rusça ve Japonca biliyorum." Bir şey için çevirmene mi ihtiyacı vardı?

"Yeni bir dil öğrenmek ne kadar zamanını alır?" diye sordu.

"Şey, duruma göre değişir. Sadece konuşmayı mı, yoksa yazma da dahil mi?"

"Ne söylendiğini iyi düzeyde anlayabilmeyi. Yazmak yok."

Bir an düşündüm. "Üç ay. Belki dört. Dile bağlı olarak değişir."

Ajello başını sallarken delici gözlerini benimkilere dikti. "Mükemmel. O zaman düğünü ayarlayalım."

"Öyle mi? Kim evleniyor peki?"

"Sen, Sienna."

Onu doğru duyup duymadığımı merak ederek gözlerimi iki kez kırpıştırdım. Ajello arkasına yaslanarak sandalyesinde rahat bir şekilde oturuyordu. Beni incelerken kollarını göğsünde bağlamıştı.

"Sonuç olarak yalnız kalmak istemezsin, değil mi?" dedi başını yana eğerek.

Piç kurusu. Sanki ruhumun içini görebiliyor, oradaki en kötü korkuları bulabiliyor ve isteğim dışında onları çekip dışarı çıkarabiliyordu.

Elbisemin eteğini sıktım. "Hayır."

"O zaman evlilik mükemmel bir çözüm."

"Evet, öyle görünüyor." Kendimi gülümsemeye zorladım.

"Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim. Zaten senin için aklımda biri var. Son birkaç yıldır onun örgütüne birini yerleştirmeye çalışıyordum. Bu harika bir fırsat olacak."

"Müstakbel kocamı gözetlememi mi istiyorsunuz?"

"Evet. Aile'ye büyük bir hizmette bulunmuş olacaksın."

"Cosa Nostra'dan değil mi?"

"Hayır. O bir iş ortağımız." Ajello başını eğdi. "Ağabeyine söylediğimde mutlu olmayacak. Bu evliliğin senin için sorun olmadığına Arturo'yu ikna etmen gerekecek."

"Ya bana inanmazsa?"

"Arturo benim sağ kolum. Hatta ona... Arkadaşım diyecek kadar ileri gidebilirim. Fazla arkadaşım yok Sienna, bu yüzden planlarıma karşı çıktığı için onu öldürmek zorunda kalmamayı tercih ederim. Sana inandığından emin ol."

"Elimden geleni yapacağım." Bir kez daha kendimi gülümsemeye zorladım. "Hepsi bu kadar mı?"

Ajello tek kaşını kaldırdı. "Kiminle evleneceğini sormadın."

"Sanırım fark etmez."

"Mükemmel. Ben ayarlamaları yapacağım. Sen gidebilirsin."

Kapıya yöneldiğim sırada beni durdurdu.

"Bir şey daha var, Sienna."

Arkamı döndüm. "Evet?"

"Sırpça öğrenmeye başla. Üç ayın var."

Sienna

Ajello'nun binasından dışarı çıktığımda, koşuşturan insanların olduğu kaldırımın ortasında durdum. Konuşmaların bazı kısımları kulağıma geldi. Kahkahalar, çocuğuna seslenen öfkeli bir anne... Gürültü üzerimden geçip gitti. Sanki bir arı kovanına girmişim gibi hissettim, duvarları üzerime kapanıyordu. Gitmek istiyordum ama bacaklarımı hareket ettiremedim. Birisinin bana çarpan dirseği yana doğru sendelememe sebep oldu ama hâlâ sersemlemiş hâldeydim, darbeyi zar zor algıladım.

Gerçekten hiç tanımadığım bir adamla mı evlenecektim? Reddedebilirdim ama Cosa Nostra'da Don'un sözü kanundu ve

onun emirlerine karşı gelmek ihanetle eş değerdi. Arturo'ya gerçeği anlatabilirdim, o da Ajello'yu bu fikirden vazgeçmeye ikna edebilirdi. Ağabeyim yaklaşık on yıl önce Don'un hayatını kurtarmıştı, o yüzden de Don'un onu gerçekten öldüreceğinden şüpheliydim. Ama mesele şuydu ki, Ajello haklıydı. Ailemiz öldürüldüğünde ağabeyim hayatını askıya almıştı. Gitmem gerekiyordu.

Sadece bunu düşününce bile vücudumdan bir ürperti geçip gitti.

Hiç yalnız yaşamamıştım ve bununla başa çıkabileceğimi de sanmıyordum. Asya'nın yokluğu ve Arturo'nun iş için sürekli uzakta oluşu zaten bana kendimi çok yalnız hissettiriyordu, o yüzden genellikle gündüzleri Luna'nın evinde zaman geçiriyordum. Asıl geceleri zor oluyordu.

Asya kaçırıldığında olanlardan sonra ağabeyime bir daha asla uyku hapı almayacağıma dair söz vermiştim. Yine de bunu düşünmüştüm. Kendime zarar vermek için değil, sadece boş bir evde uyuyamıyordum.

Arturo'dan evde daha fazla kalmasını istesem kabul edeceğinden emindim ama bunu asla yapmazdım. Zaten baş etmesi gereken yeterince sorunu vardı ve hepsinin üstüne benim saçmalıklarıma ihtiyacı yoktu. Ağabeyimin on beş yıldır bir sosyal hayatı yoktu. İş dışında tek odak noktası Asya ve beni büyütmek olmuştu. Evimize bir kadın bile getirmemişti ve korkarım ki ben orada olduğum sürece hiç getirmeyecekti. Sanki bir yerlerde, ebeveynimiz olmadığını unutmuştu. Artık bir çocuk değildim ve bunun devam etmesine izin veremezdim. Arturo'nun kendi hayatını yaşaması gerekiyordu.

Yine de, konuşacak kimsem olmadan, yalnız yaşama fikri bile beni tam anlamıyla paniğe sürüklüyordu. Bunu yapamazdım. Bunu asla yapamazdım. Tek başıma kalmamanın tek yolu

bir yabancıyla evlenmekse, bunu yapacaktım. Sadece Arturo'yu bunun benim fikrim olduğuna ikna etmem gerekiyordu. Sırf Don emretti diye biriyle evlendirilmeme asla izin vermezdi.

"Bayan DeVille."

Sağ tarafa baktığımda şoförümün arabanın yanında durduğunu ve kapıyı benim için açık tuttuğunu gördüm. Sessizce aradaki mesafeyi kapatıp arka koltuğa geçtim.

"Her şey yolunda mı Bayan DeVille?" diye sordu şoför direksiyona geçerken.

"Elbette." Ona sevinçle gülümsedim. "Alışveriş merkezine gidelim lütfen. Bugün büyük indirimler olduğunu duydum."

Araba caddeye çıkarken çantamdan telefonu çıkarıp ağabeyimi aradım. Birkaç kez çaldı ve telesekretere düştü. Muhtemelen yine toplantıdaydı.

"Selam, Arturo," diye cıvıldadım bip sesinden sonra. "Meşgul olduğunu biliyorum ama sana bir haber vermek istedim. Asya evlendikten sonra hayatım hakkında düşünmeye başladım, bu yüzden bu sabah Don'u görmeye gittim ve ona benim için bir evlilik ayarlayıp ayarlayamayacağını sordum. O da evet dedi!" Kıkırdadım. "Umarım bir avukat olur. Ya da bir CEO. Her neyse, sadece haber vermek istedim. Şu anda alışveriş merkezine gidiyorum. İnternette gördüğüm çok renkli, şifon bir elbise var. Pileli ve renk tonları birbirine öyle güzel karışıyor ki! Sanki sadece benim için yapılmış gibi. Seni seviyorum!"

Telefonu çantama geri attım, yanağımdaki bir damla gözyaşını hızla sildim ve bakışlarımı pencerenin ötesindeki sokağa çevirdim.

Drago

Ayaklarımın dibindeki kan gölü içinde oturan adamı izledim. Yüzünün sol tarafı o kadar şişmişti ki her an patlayacakmış gibi görünüyordu. Boynundan kavrayıp kaldırdım, sırtını duvara yasladım.

"Yani, rakibimiz oradayken hassas bilgileri öylece ağzından kaçırdın öyle mi?" diye sordum.

Adam sızlandı ve ellerini bileğime dolayarak kendini kurtarmaya çalıştı. Onu duvara çarpıp yüzüne doğru eğildim.

"Hainlere ne yaptığımı biliyor musun Henry?"

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve titredi. Bir saniye sonra, idrar kokusu havayı doldurdu.

"Görüyorum ki biliyorsun." Gülümseyip yakındaki masanın üzerinde duran bıçağa uzandım.

Bıçağın ucunu Henry'nin karnına, göbek deliğinin hemen üstüne bastırdığımda çırpınmaya başladı, ben de daha fazla güç uyguladım. Nefes almak için çırpındıkça yüzü daha da kızardı. Boğazını tutmaya devam ederek bıçağı yavaşça yukarı doğru çektim. Henry acı içinde çığlık atarken çıplak gövdesinden aşağı kan damlıyordu. Köprücük kemiğine ulaştığımda, bıçağın ucunu sol meme ucunun altına getirdim ve aynı şeyi tekrarladım ancak bu sefer yatay olarak sağ tarafına doğru kestim. Adam birkaç kez daha boğulur gibi hırıldadı ve vücudu gevşedi. Donuk gözleri bana boş boş bakıyordu. Ön tarafına oyduğum şekli bitirdim, bıçağı pantolonunun paçasında temizledim ve vücudunun yere düşmesine izin verdim.

Yan tarafta duran iki adama, "Onu duvara çivileyin," dedim ve sonra kanepede uzanan sağ kolum Filip'e döndüm. "Ajello ne istedi?"

"Buluşmak istedi," dedi Filip. "Sana bir iş teklifi olduğunu söyledi."

Tezgâhtan mutfak havlusunu alıp ellerimdeki kanı sildim. "Onu geri ara. Teklifini kıçına sokabileceğini söyle. Daha önce Arturo'ya defalarca söylediğim gibi, Cosa Nostra'yla iş yapmayı bıraktık."

"Don'u kızdırmanın sırası değil, Drago." Filip öne doğru eğildi. "Özellikle de uygulamaya koyduğumuz yeni planı düşününce. Bogdan, onu silah işinin dışına itmeye karar verdiğini öğrendiği anda misilleme yapacaktır. Rumenler ve İtalyanlarla aynı anda mücadele edemeyiz."

"Ajello'nun planlarımızı sikine takacağından şüpheliyim. Artık Bogdan'la çalışmıyor, o yüzden neden işimize burnunu soksun anlamıyorum. Kızgınlığına gelince, onu pek fazla kafaya takmazdım."

"New York'ta olan her şey Ajello'yu ilgilendirir. Eğer bizimle Rumenler arasındaki savaşın onun projeleri üzerinde en ufak bir etkisi olabileceğini düşünürse, bu konuda bir şeyler yapacaktır. Aslında aramızda yeniden bir iş birliği kurmaya çalışmak için tam da bu anı seçmiş olmasını ilginç buluyorum."

"Sence müzakere ettiğimiz silah anlaşmasını öğrenmiş midir?"

"Muhtemelen bir şeyler çevirdiğimizi biliyor ama detaylardan haberdar olduğunu sanmıyorum. Yine de Salvatore Ajello'yu asla bilemezsin."

"Harika..." Kanlı bezi masanın üzerine fırlattım. "Ajello'yu ara. Ona önümüzdeki birkaç ay şehir dışında olacağımı ama isteğini düşüneceğimi söyle. Döndüğümde konuşabiliriz."

"Peki yapacak mısın? Bunu düşünecek misin?"

Sandalyeden ceketimi ve kaskımı alıp ön kapıya doğru yöneldim. "Hayır."

BÖLÜM İKİ

İki ay sonra

Sienna

Yatağımda uzanmış, dizüstü bilgisayarımda Sırpça dublajlı bir Disney filmi izliyordum ki ekranın alt köşesinde bir e-posta bildirimi çıktı. Muhtemelen moda dergilerimin birinden gelen bir bültendi. Bildirimi kapatıp filmi izlemeye devam ettim.

Dilleri kendi hızımda öğrenmeyi tercih ederdim ancak bana bir tarih verildiği için çevrim içi bir kursa da kaydolmuştum. Temel bilgileri öğrenmek için sanal bir öğretmenden beş hafta boyunca günlük dersler almam gerekmişti. Sırpça, orta seviyede anladığım Rusçaya oldukça benziyordu ve bu bir nevi yardımcı da oldu. Tanrıya şükür ki sadece konuşma konusunda yetkin olmam yeterliydi, yazmayı öğrenmeme gerek yoktu çünkü o aylarımı alırdı. Son üç haftadır dinlemeye odaklanmıştım. Sırpça filmlerle ve dizilerle başlamıştım ama onlarda çok fazla argo terim vardı, o yüzden takip etmek epey zor olabiliyordu. Geçen

Ninova

hafta internette bir Sırp kanalı bulmuştum ama çoğunlukla haber ve politika üzerineydi. Öyle sıkıcıydı ki dün izlerken uyuyakalmıştım. Bugün başka bir şey denemeye karar vermiştim. *Küçük Deniz Kızı* iyi bir seçim gibi görünmüştü.

Komodinin üzerinde çalan telefon dikkatimi çekti. Arayan Don'du.

"Don Ajello. Sizin için ne—"

"Sana gönderdiğim e-postayı gördün mü?"

"Bir saniye." Film ekranını kapatıp e-posta sekmesine geçtim. Gelen kutumda bir mesaj vardı ama metin yoktu, sadece bazı ekler vardı. İlkini açtım. Bir binaya giren bir adamın hafif bulanık bir fotoğrafıydı. Yüzünün sadece bir kısmı görünüyordu. Deri ceket ve koyu renk kot pantolon giymişti. Görüntüyü yakınlaştırdım, adamın koyu renk saçlarından ve kısa kirli sakalından daha fazlasını seçmeye çalıştım ama fotoğraf çok bulanıktı.

"Tamam," dedim. "Peki bu..?"

"O senin müstakbel kocan, Drago Popov. Sırp suç örgütünün lideri."

"Yani...O bir avukat değil."

"Hayır, Sienna. Kesinlikle bir avukat değil. Popov yıllarca uyuşturucumuzun yarısından fazlasını Avrupa'ya taşıdı ama iki yıl önce, Rocco Pisanno onun kulübüne saldırdıktan sonra Popov, Cosa Nostra'yla tüm bağlarını kopardı. O zamandan beri kullandığımız distribütörler ne Popov kadar hızlı ne de güvenilir oldu. Onu tekrar aramızda görmek istiyorum."

"Tamam," diye mırıldandım. "Yani, ben...Anlaşmayı imzalamak için bir teşvik miyim? Onu gözetlememe ihtiyacınız yok mu?"

"Elbette ihtiyacım var. Bu evlilik için seni seçmemin ana nedeni de bu." Hattan karıştırılan kâğıtların sesi geldi. "Bu şehir-

deki suç anlaşmalarının çoğu Popov'un kulübü Naos'ta yapılır. Naos tarafsız bölge olarak kabul edilir, hassas konularla ilgili toplantılar için uygundur. İçeriden Popov'un işleri hakkında bilgi toplayıp bana aktarabilecek güvenilir birine ihtiyacım var. Sırpçan ne durumda?"

"*Küçük Deniz Kızı*'nı altyazısız izleyebiliyorum." Gülümsedim.

"Küçük ne?"

"Deniz Kızı. Film." *Küçük Deniz Kızı*'nı hiç duymamış mıydı? "Biri çok hızlı konuşmadıkça ya da çok fazla argo kullanmadıkça çoğunu anlayabiliyorum."

"Güzel. Düğünü beklediğimizden daha erken yapacağız."

"Ne? Neden?"

"Popov geçen hafta büyük bir anlaşma yaptı ama kimse ne olduğunu bilmiyor. Bunu öğrenmem gerek ve hemen öğrenmek istiyorum."

Vay be. Çok mu kontrolcüydü ne?

"Onunla buluşmaya gidiyorum," diye devam etti, "Onu anlaşmadan haberdar etmeye."

"Bilmiyor mu? Ya hayır derse?"

"O zaman ölür," diye bağırdı Ajello. "Nino saat onda seni almaya gelecek. Seni Naos'a götürecek."

"Harika. Luna'yı da yanımda götüreceğim. Ne—"

Hat kesildi. Telefonun ekranına baktım. Salvatore Ajello'nun telefon görüşmelerini ele alış biçimine alışmam biraz zamanımı almıştı.

Başımı iki yana sallayıp tekrar e-postaya odaklandım, geri kalan fotoğrafları gözden geçirdim ama hepsi aynı gibi görünüyordu. Çoğu odaklanmamış, muhtemelen kısık ışıkta ya da hareket hâlindeyken telefon kamerasıyla çekilmişti. Sadece bir tane net fotoğraf vardı. Popov sanırım bir otel lobisinde duru-

yordu, kolu sarı saçlı bir kadının beline dolanmıştı. Kameraya arkasını dönmüştü, bu yüzden yüzü yine görünmüyordu. Yanındaki kadın ona odaklanmıştı. Kadın bir film yıldızına benziyordu, dar beyaz bir elbise giymişti, platin sarısı saçları sırtından neredeyse beline kadar uzanıyordu.

Eğer Popov'un beğendiği tip buysa epey hayal kırıklığına uğrayacaktı. O kadın benden en az otuz santim uzundu. Saçlarımı kısa süre önce kestirmiştim, o yüzden anca sırtımın ortasına kadar geliyordu ve hiç boyamamıştım. Ne kadar sade olsa da koyu kahverengi tonunu seviyordum. Zaten kıyafetlerime de daha iyi uyuyordu. Gözden kaçırdığım bir fotoğraf olma ihtimaline karşı bir kez daha gözden geçirdim ama yoktu. Sanırım kocamın neye benzediğini öğrenmek için bu akşamı beklemem gerekecekti.

Tekrar telefonumu alıp en iyi arkadaşımı aradım.

"Luna canımcım," diye cıvıldadım. "Bu akşam dans etmek ister misin?"

Drago

Viskimi elime alıp arkama yaslandım, locada karşımda oturan adamı değerlendirdim.

İtalyanlarla iş yaptığım yıllar boyunca, Ajello'nun sağ kolu Arturo ile iletişim hâlindeydim. Ta ki Rocco Pisano'nun düzenlediği boktan gösteri, iş ilişkimizi cehennemin dibine gönderene kadar. Para iyiydi ama bana sırt çeviren insanlarla iş yapmaya hiç niyetim yoktu. Arturo'ya verdiğim mesajda çok açık olduğumu sanıyordum; işimiz bitmişti. Görünüşe göre Don'a da aynı şeyi tekrarlamam gerekiyordu.

"İş birliğimizi yenilemekle ilgilenmiyorum, Ajello."

Ninova

"Planlarınızda başka bir iş mi var? Çünkü bizden aldığınız miktar ve kaliteyi kimsenin sağlayamayacağından eminim."

"Mesele şu ki, sizin uyuşturucunuza ihtiyacım yok. Elmas ticaretinden elde ettiğim gelir, kokain ticaretinden aldığımın üç katı." Omzumu silktim.

"Mesele para değil. Aramızda çok fazla husumet var, Bay Popov. Ailelerimiz arasındaki düşmanlık çözülmedikçe şehrimde faaliyet göstermenize izin veremem."

"Çözülmeden mi?" İçkimden bir yudum alıp ona baktım. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?"

"Evlilikle. Net olmak gerekirse, siz ve bir Cosa Nostra kadını arasında."

Biz bir iş görüşmesi yaparken Capo'sunun bana ve adamlarıma ateş ettiğini, sonra da kulübüme saldırmaları için paralı askerlerini gönderdiğini unutmuş muydu? O paralı askerlerin Cosa Nostra üyesi olmaması önemli değildi. Ya da adamlarımın o paralı askerlerin üçünü öldürmesi de. Rocco Pisano'nun ölmüş olması bile önemli değildi.

"İki yıl önce o karmaşada bir adamımızı kaybettik. Bu, askerlerinden birinin kuzeniyle evlenmemle çözülebilecek bir şey değil Ajello."

Don kollarını kanepenin arkasına dayayıp gözlerinde hesapçı bir bakışla beni izledi. "Evlilik için Arturo DeVille'in kız kardeşini öneriyorum."

Başımı yana eğip düşündüm. Cosa Nostra'nın patron yardımcısının kız kardeşiyle evlenmek çok kârlı bir iş fırsatıydı. Aslına bakılırsa, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Peki Arturo'nun bu fikir hakkındaki görüşü ne?" diye sordum.

"Yararlarını görmesini sağlayacağım."

"Yani, buna karşı. Peki ya kız kardeşi? Aile içinden biriyle evlenme arzusu yok mu?"

"Sienna özgür bir ruh. Yeni deneyimlere açık olduğunu söyledi."

"Öyle miymiş?" Bu teklifin arkasında ne olduğunu merak ederek içkimden bir yudum daha aldım. Çünkü kesinlikle bir şey vardı. "Kaç yaşında?"

"Yirmi yaşına yeni girdi."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Benimle taşak mı geçiyorsun, Ajello?"

"Sizinle... *Taşak* geçmiyorum Bay Popov. Evleneceğiniz kadın için belirli bir yaş şartınız var mı?"

"Öyle diyebilirsin." Elimde olmadan başımı iki yana salladım. İtalyanlar ve onların görücü usulü evlilikleri...

"Sienna ve arkadaşı bu gece güvenlik şefimle birlikte buraya gelecekler. İçeri alındıklarından emin olun." Salvatore Ajello ayağa kalktı. "Kararınızı sabaha kadar bana bildirin."

Cosa Nostra Don'unun gidişini izledim, neredeyse yarı yaşımdaki bir kadınla evlenmeye niyetim olmadığını ona hemen söylemeli miydim diye düşünüyordum. İyi bir iş fırsatı ya da değil.

Filip, Ajello'nun kalktığı koltuğa oturdu ve başıyla kulübün çıkışını işaret etti. "İtalyan ne istiyormuş?"

"Aramızdaki kan davasını çözmeyi. Uyuşturucu dağıtımını tekrar bizim üstlenmemizi istiyor. Anlaşmayı tamamlamak için de evlenmem için Arturo DeVille'in kız kardeşini teklif etti."

Filip'in gözleri büyüdü. "Kabul edecek misin?"

"Hayır."

"Neden olmasın? Uyuşturucu tedariki ciddi şekilde azaldı ve en iyi mal Ajello'da. Ayrıca, Cosa Nostra'yla olan aile bağı bize Rus Bratva'yla çok daha iyi bir pazarlık pozisyonu sağlar."

Ninova

"Kız yirmi yaşında. Şımarık, ergenlikten yeni çıkmış bir Cosa Nostra prensesiyle evlenmeyeceğim."

Tepedeki hoparlörlerden mekânı bir pop şarkısının sesi doldurdu. Müziğin sesi yüksek değildi çünkü kulüp kapılarını açana kadar ses yükseltilmezdi. Ancak yine de zaten kötü olan işitme duyumu bozmaya yetti, o yüzden Filip'in ağzına odaklanıp dudaklarını okumak zorundaydım.

"...ve kimin umurunda?" dedi. "Kızı eve getir, ona bir kredi kartı ver ve limit olmadığını söyle. Günlerini alışveriş ve güzellik salonlarına ziyaretle geçirir. İş programın yüzünden zaten onu neredeyse hiç göremeyeceksin."

"Onu hiç görmemeyi tercih ederim." Başımı iki yana salladım. "Tara'nın yirmi yaşındaki hâlini hatırlıyor musun? Attığı çığlıkları? Hak edinceye kadar ona yeni bir araba için para vermediğimde kendini odasına nasıl kilitlediğini? Tüm bu saçmalıkları tekrar yaşamak için çok yaşlıyım. Hem de bir *eşle*."

"İş uğruna fedakârlıklar yapılmalı." Filip öne doğru eğildi. "İtalyanlar aile bağlarını çok ciddiye alırlar, Drago. Arturo'nun kız kardeşiyle evlenmen Cosa Nostra'nın silah işimize karışmamasını sağlar. Bu fırsatın kaçmasına izin vermemelisin."

Burun kemerini sıktım. Gerçekten de kızım olacak kadar genç bir kızla evlenmeyi ciddi ciddi düşünüyor muydum? Değerli taş işimiz ve diğer yan girişimlerimiz zaten önemli bir gelir sağlıyordu. Silah anlaşması da işin içine girince, kulüp aracılığıyla aklayabileceğimizden daha fazla paramız olacaktı. Uyuşturucu taşımaya geri dönmek sadece daha fazla karmaşaya neden olurdu. Ama Filip haklıydı. Bu fırsatın kaçmasına izin veremezdim ve bunun parayla bir ilgisi yoktu. Beni ayakta tutan tek şey iş olmuştu. Ne kadar çok iş olursa, günü atlatmak o kadar kolay oluyordu. Olası bir fırsata hayır demek söz konusu bile olamazdı.

"Pekâlâ." İç çektim. "Kız bu gece bir arkadaşıyla buraya geliyor. Nino Gambini de onlarla olacak. Kapıdaki adamlara söyle onları içeri alsınlar ve şuraya oturduklarından emin olsunlar." Mekânın karşı tarafındaki locayı işaret ettim. Doğrudan görüş alanımdaydı.

Filip parmağımın yönünü takip etti, sonra boğazını temizledi. "Bir bilişim patronu gelecek. Orayı dört ay önceden ayırtmıştı."

"Ona başka bir yer bul," dedim ve garsona el salladım. "Zahmete değip değmeyeceğine karar vermeden önce şu kızı bir görmek istiyorum."

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM

2 ç

Sienna

"VAY CANINA." Bakışlarımı geniş mekânda gezdirerek önümdeki muhteşem manzarayı inceledim. Yarı özel localar, lüks mekânın merkezindeki dans pistini neredeyse çepeçevre sarıyorlardı. Her loca, karmaşık demir çerçeveler içine yerleştirilmiş buzlu cam duvarlarla birbirinden ayrılıyordu. İç kısımdaki alan, alçak bir cam masanın etrafındaki deri bir kanepe ve iki uyumlu tekli koltuktan oluşan rahat bir oturma alanından oluşuyordu. Her bir cam bölmenin hemen yanında, tertemiz beyaz bir gömlek ve siyah pantolon giymiş, kendilerine tahsis edilmiş localarda oturan müşterilerin en ufak bir hareketiyle bile onlardan gelen her türlü siparişi yerine getirmeye hazır bir garson bekliyordu. Mekânın uzak ucunda, yarım ay şeklinde büyük bir bar yer alıyordu ve bar boyunca dizilmiş müşterilerle ilgilenen birkaç barmen bulunuyordu. Bir düzine kadar çift, dans pistinde yavaş bir melodiyle dans ediyorlardı.

Garip bulduğum şey, burada yüzden az insan olmasıydı. Sık sık kulübe giden biri değildim çünkü geçen yıla kadar, Arturo sadece Cosa Nostra üyelerinin işlettiği yerlere gitmeme izin ve-

Ninova

riyordu ve hiçbirinin gerçek bir kulübü yoktu. Ağabeyim üzerimdeki dizginlerini daha yeni bırakmıştı, o da sadece helikopter ebeveynliğine[1] devam ederse kafayı yiyeceğimi söylediğim içindi.

"Daha büyük olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandım.

Nino, Luna ve beni peşinden sürüklerken, "Loca başına gecelik on beş bin dolarlık bir fiyat etiketiyle, yüzlerce insanın olmasını bekleyemezsin," dedi. Karşılayıcı bizi sol taraftaki son locaya doğru götürdü. Şu anda boş olan tek locaydı.

Yürürken etrafıma bir kez daha baktım ve kafamdan bazı hızlı hesaplamalar yaptım. On iki loca, her biri on beş bin dolar. Bu da gecelik yüz seksen bin eder. Haftada beş gece, yılda elli iki hafta açık olsalar, yılda kırk altı nokta sekiz milyon ederdi. Vay be!

"Yani, görevde misin şu an? Göz kamaştırıp geride adam bırakmamak gibi bir şey mi?" Luna başıyla kıyafetimi gösterip gülerek dikkatimi yaptığım hesaptan uzaklaştırdı.

"Ne? Bunun gayet sade olduğunu sanıyordum." Omzumu silkip yumuşak, beyaz kanepeye oturdum. Luna yanıma otururken Nino da sol taraftaki tekli koltuğa yerleşti.

"Elbisende sade sayılamayacak kadar çok altın payet var, Sienna," dedi Luna alayla gülerek. "En azından neon yeşili ya da onun gibi bir şey değil."

"Ben asla yeşil bir tulum giymezdim. Çekirgeye benzerim."

"Küçük lütufları için Tanrı'ya şükürler olsun." Luna gözlerini devirdi.

"Ama geçen hafta sarı bir suni kürk ceket aldım." Düşününce bile sırıttım. "Acayip dikkat çekici."

Luna, anlamlı anlamlı tek kaşını kaldırdı. "O şeyi giyerken benimle bir yere gelmeye cüret etme. Valeria'nın doğum günü

---

[1] Çocuklarının etrafında sürekli pervane olan, aşırı derecede koruyucu ebeveynler. -çn.

partisine o kırmızı tüylü elbiseyle geldiğini hatırladıkça hâlâ tüylerim diken diken oluyor."

"Hayat sıkıcı kıyafetler giymek için çok kısa." Kahkaha attım ve kalabalığı gözlemlemek için arkama yaslandım.

Luna anlamıyordu. Kimse anlamıyordu. İnsanlar benim çılgın kıyafetlerimi ve kocaman gülümsemelerimi görüyor, dünyada en ufak bir derdi bile olmayan süper mutlu bir insan olduğumu varsayıyorlardı. Ben de onların bu inançlarını beslediğimden her zaman emin oluyordum.

Annem ve babam öldüğünde kimseyle konuşmak istememiştim ama herkes iyi olup olmadığımı sorup durmuştu; Arturo, sonrasında kısa bir süreliğine bizimle kalmaya gelen teyzemiz, komşular, Asya bile. İyi değildim. Her sabah uyandığımda annemle babamın ölümünün benim suçum olduğunu bilirken nasıl iyi olabilirdim ki? Eğer bizi partiye götürmeleri için ısrar etmeseydim, o gece işe gitmeyeceklerdi. Ne zaman biri nasıl olduğumu sorsa, bana bu gerçeği hatırlatıyordu. Sadece yalnız kalmak istiyordum ama herkes artık dayanamayacağım hâle gelene kadar beni sıkıştırmaya devam etti. Ben de iyiymişim gibi davranmaya başladım. Şaka yaptım, güldüm ve sanki her şey mükemmelmiş gibi davrandım. İnsanlar da sonunda soru sormayı bıraktı.

Yıllar geçtikçe, bir şekilde yarattığım bu kişiliğe büründüm. Beni rahatsız eden şeyleri bir kenara ittim, onları derinlere gömdüm ve dışarı çıkmalarına asla izin vermedim. Sorunlar, korkular, güvensizlikler... Her şey güzelce bir köşeye saklandı. Eğer sorunlar hakkında düşünmezsem, yok olurlardı. Bunu diğer seçenekten daha çok seviyordum ama kız kardeşim kocasıyla birlikte Şikago'da yaşamaya başladığından beri kendimi kaybolmuş hissediyordum. Terk edilmiş bir tren peronunda tek

başına duran ve son trenin ufukta kayboluşunu izleyen, geride kalmış bir yolcu gibi.

Neden böyle hissettiğimi anlamıyordum. Kardeşlerim beni seviyordu, bunu biliyordum. Benim için her şeyi yaparlardı. Yine de, benim gün ışığı ve gökkuşaklarından ibaret olmadığımı fark ederlerse beni sevmeyi bırakacaklarına dair mantıksız bir korku yüzünden kendimi asla onlara açamazdım.

"Hey!" Luna dirseğiyle beni dürttü. "İyi misin?"

Düşüncelerimi gözlerimi kırparak uzaklaştırdım ve kahkaha attım. "Tabii ki iyiyim. Neden olmayayım ki? Ah, sana yazdığım yeni hikâyeden bahsetmiş miydim?"

"Postayla sipariş edilen gelinle ilgili olan mı?"

"Hayır. Şu anda bir şekil değiştiren romantizmi sürecindeyim. Dinle..."

Drago

Üçlünün doğruca benim karşımdaki locaya gidişini izledim. Don'un güvenlik şefi Nino, kolunu koltuğun arkalığına atmış oturuyor ve acayip canı sıkılmış görünüyordu. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım ama belirli bir izlenim edinecek kadar uzun konuşmamıştık. Gözlerim Nino'nun önündeki kanepede oturan ve kıs kıs gülen iki kıza kaydı. Kızlardan birisi siyah bir kokteyl elbisesi giymişti ve sarı saçları açıktı, her bir teli yerli yerindeydi. Sofistike, klas. Muhtemelen Arturo'nun kardeşiydi. Kesinlikle rolüne uygun görünüyordu. Ona odaklanıyor olmam gerekirdi ama gözlerim sarışının yanındaki kıza kayıp duruyordu.

Kulübe girdiği anda onu fark etmiştim, tıpkı kalabalığın geri kalanı gibi. Özellikle de erkeklerin dikkatini çektiği gibi. Her

hareket ettiğinde ışığı yakalayan, pırıl pırıl, altın rengi bir tulum giyen bir kadını gözden kaçırmak zordu. Tulumu mükemmel, minyon vücudunu sarıp sarmalıyor ve boynundan bağlanarak sırtını ve omuzlarını açıkta bırakıyordu. Çok saçmaydı ve Naos'taki katı kıyafet kurallarına kesinlikle uymuyordu. Eğer Arturo'nun kız kardeşiyle birlikte olmasaydı girişteki adamlarım onu içeri almazdı.

Bakışlarımı altın rengi felaketin ön kısmındaki derin V yakadan ayırıp kızın peri gibi yüzüne kaydırdım. Keskin elmacık kemikleri, minik, dik bir burun, şu anda arkadaşının kulağına bir şeyler söylerken gülümseyerek genişleyen nefis bir ağız. Dudaklarını okuyamayacak kadar uzaktaydım, o yüzden yerimden ayrılıp barın arkasına geçtim, içki doldurmakla meşgul barmenlerin yanından yürüdüm. Gölgelerin arasında, elektrik kablolarını gizleyen büyük sütunun hemen yanında sevdiğim bir yer vardı. Omzumu duvara yasladım ve parlayan kızın dudaklarına odaklandım.

"Onlar kader eşi ama adam onu başka bir kadın için reddediyor. Kız sürüden kaçmaya karar veriyor. Ancak kurt formuna geçemiyor, bu yüzden..."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. Sürü mü? Kurda dönüşmek mi? Kulüpteki loş ışıkta bile loca, kanepenin yanındaki lamba tarafından yeterince aydınlatılıyordu, o yüzden de dudaklarını doğru okuduğumdan oldukça eminimdim. Parlayan kız, yüzüne düşen koyu kahverengi saç tutamına uzanıp kulağının arkasına sıkıştırdı. Saçları başının tepesinden başlayıp iki yanından aşağı doğru inen dağınık Fransız örgüsü şeklinde örülmüştü. Örgülerin ikisi de bir dizi ufak, altın halkalarla süslenmişti. Etraftaki tüm kadınlar gece elbiseleri ya da kokteyl elbiseleri içindeydi ve hepsinin saçları mükemmel bir şıklıktayken o, bu-

raya ait değilmiş gibi görünüyordu. Belki de gözlerimi ondan alamamamın sebebi buydu.

Bir el omzuma dokundu. Arkamı döndüğümde Filip'in arkamda durduğunu ve benimle aynı yöne baktığını gördüm. "Ee? Ne düşünüyorsun? Tam olarak senin tipin değil."

Siyah elbiseli kıza hızlı bir bakış attım. "Neden? Sarışınları severim."

Filip kaşlarını çattı, yüzünü buruşmaya başladı. "Sarışın olan değil, Drago. Altın rengi zıbın gibi şey giyen kız Arturo DeVille'in kız kardeşi."

Yavaşça arkamı dönüp parlayan kıza baktım. Hâlâ konuşuyor, ellerini heyecanla sallıyordu. Bileklerinde birden fazla altın bilezik sallanıyordu. Dudaklarına odaklandım.

"Göğsündeki bir yara yüzünden ölmek üzere. Kurt formundayken eşiyle dövüşürken aldığı yara."

Sağ kolum olan adama baktım. "Emin misin?"

"Evet. Ajello'yu arayıp bunu yapmayacağını söylememi ister misin?"

"Henüz değil."

Sienna DeVille'e dönüp viskimden bir yudum daha aldım ve kurt adama ne olacağını görmek için bekledim.

"Kız odaya koşuyor ve onu kanlar içinde görüyor. Bam! Devamı sonra. Ne düşünüyorsun?"

Sarışın kız başını eğdi, o yüzden cevabını yakalayamadım. Kahkaha atıyordu, sonra başını kalabalığa doğru sallayarak başka bir şey söyledi.

"Sanmıyorum," diye cevapladı Arturo'nun kız kardeşi. "Sadece birkaç fotoğrafını gördüm ama onlar da arkadan çekilmişti. Umarım ateşlidir. Ama değilse bile sorun değil. Burada gördüklerime bakılırsa çok zengin. Parasını harcamaya başlamak için sabırsızlanıyorum. Çok heyecan verici!"

Kıkırdayarak içkisine uzandı. Başımı iki yana sallayıp arkamı döndüm, Filip'i bulup Ajello'yu aramasını söylemeye niyetliydim. Katlanamadığım bir şey varsa o da bir servet avcısıydı. Onlardan birine paçamı kaptırmayacaktım, işin cehenneme kadar yolu vardı. Locaya son bir bakış attım. Sarışın kız yana doğru eğilmiş çantasında bir şey arıyordu. Nino hâlâ telefonuyla oynuyordu. Ancak benim dikkatimi çeken ve üzerinde tutan şey, Sienna DeVille'in yüzündeki ifadeydi. Birkaç saniye önceki muzip gülümsemesi yerine, yüzü tamamen boştu. Boş gözlerle önündeki bir yere bakarken elinde tuttuğu içkisini unutmuştu.

Duyularınızdan biri bozulduğunda, vücudunuz uyum sağlayarak kalan duyularınızı güçlendirirdi. Bir şeyleri algılamanın çeşitli yollarına uyum sağlamak ve geliştirmek için yirmi yılım olmuştu. Beden dili, yüz ifadeleri, bir insanın gözlerindeki bakış... Tüm bunlar insanların söylediği kelimelerden çok daha fazlasını anlatırdı. Kadehimi dudaklarıma doğru kaldırırken kızı izledim. Giydiği kıyafet lanet olası bir Noel ağacı gibi parlıyor olabilirdi ancak o gözlerde parıltıya dair hiçbir şey yoktu. Hayır, Sienna DeVille evlilik fikrine karşı en az benim kadar heyecan duyuyordu. Ne söylerse söylesin.

Sarışın kız çantasından telefonunu çıkardı ve Arturo'nun kız kardeşine geri döndü. Kolunu arkadaşına dolarken Sienna'nın yüzünü ışıl ışıl bir gülümseme kapladı, kahkaha atarak fotoğraf için poz verdi. Bir insanın yüz ifadesini ve beden dilini bu kadar hızlı değiştirdiğine şahit olduğumu hiç sanmıyordum. Şu anda gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu ve ne kadar denersem deneyeyim, o ifadelerden hangisinin gerçek olduğuna karar veremiyordum.

Sienna

"Ee? Burada mı?"

Nino beni görmezden geldi, telefonuna fazlasıyla odaklanmış hâldeydi.

"Nino!" Kolunu çimdikledim.

"Yine ne var?"

"Popov burada mı?"

Nino gözlerini devirip etrafına bakındı. "Hayır, burada değil. Son bir saat içinde sana en az yedi kez söylediğim gibi."

"İki saat oldu. Neden burada değil? Burası onun kulübü."

Nino bir şeyler mırıldandı ve tekrar telefonuna baktı.

İç çekerek Luna'nın kolunu tuttum. "Hadi gidip dans edelim."

Arkadaşımı dans pistine doğru çekerken kalçalarımı ritme göre salladım. On santimlik topuklularla zor oluyordu ama elimden geleni yaptım. Dans eden çok fazla insan yoktu, belki yirmi kişi kadardı ve birçoğu bana doğru meraklı bakışlar atıyordu.

İnsanların bakmasına alışkındım. Moda seçimlerimi göz önünde bulundurunca bu kaçınılmazdı. O yüzden, baksınlar. Yansıttığım kişiliğe inansınlar; üst düzey bir kulübe ışıltılı bir kıyafetle gelip kendini iyi hissedecek kadar kendinden emin, kaygısız kıza.

Ağabeyim sıkıldığım ve fazla korumacı olduğundan ondan öç almak istediğim için görücü usulü evliliği kabul ettiğimi düşünüyordu. Beni azarlayıp fikrimi değiştirmeye çalışırken bunu kendisi de söylemişti. Don, ağabeyimi ölümle tehdit ettiği için bunu yaptığına inanıyordu. Luna'nın ne düşündüğünden emin değildim ama bu gece Drago Popov'un ne kadar zengin olduğundan kaç defa bahsettiğimi düşünürsek, muhtemelen para için evlenmek istediğime inanmıştı. İnsanların görmeyi bekledikleri şeyi görmelerine izin verdiğimde bu kadar kolay sonuca

varmaları beni hep şaşırtıyordu. Sanırım kimse yalnız kalmaktan korktuğum için bir yabancıyla evleneceğime inanmazdı.

Gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirip kot pantolonlu bir adam aradım. Burası kot pantolon dostu bir yer gibi görünmüyordu ama gördüğüm tüm fotoğraflarda Drago Popov kot pantolon giyiyordu. Hayır, görünürde kot yoktu. Sadece ısmarlama takımlar.

Bara yaslanan uzun boylu bir figür dikkatimi çekti. Kısmen gölgeler içindeydi ama duruşuna bakarak otuzlu yaşlarda olduğunu söyleyebilirdim. Giydiği siyah kumaş pantolonu kusursuz bir şekilde dikilmişti ve ilk düğmesi açık olan siyah gömleği geniş omuzlarını sarıyordu. Ceket giymemişti ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Onda tanıdık bir şeyler vardı ama tam olarak çıkaramıyordum. Orada durduğunu fark ettiğimden beri bana doğru bakıyordu ama onu görmezden geldim, tıpkı bu kulüpteki beni süzen diğer erkekleri görmezden geldiğim gibi.

Bardağını barın üzerine koymak için öne doğru eğildi ve aniden onu *görebildim*. Üst tarafları daha uzun olan kısa siyah saçlar, güneş altında geçirdiği zamanı gösteren yanık ten ve son olarak, yakındaki sütunun üzerindeki aplikten gelen ışıkla aydınlanan yüzünün keskin hatları. Kulüpteki diğer pek çok kişi gibi yakışıklıydı. Ancak onu buradaki erkeklerin kalanından ayıran çarpıcı bir fark vardı. Diğerleri gözlerini göğüs dekolteme ve kıçıma dikerken, bu adam sadece yüzüme odaklanmış durumdaydı.

Onunla göz göze geldim ve gülümsedim. Sonuç olarak hâlâ bekâr bir kadındım, o yüzden zararsız flörtte yanlış bir şey görmüyordum. Gülümsememe karşılık vermedi. Ne kaba! Dikkatimi kalabalığın kalanına çevirdim ama nedense bakışlarım yeniden somurtkan adama döndü. Hâlâ bana bakıyordu.

Gri takım elbise giyen başka bir adam ona arkasından yaklaşıp elini Bay Uzun, Karanlık ve Yakışıklı'nın omzuna koydu. Kaba yakışıklı göz temasımızı kesmeden başını iki yana salladı ve takım elbiseli adamı yolladı.

Şarkı yavaş bir melodiye dönüştü; Disturbed'ün *The Sound of Silence* şarkısıydı. Hep bu versiyonunu tercih ederdim.

Luna, "Yavaş şarkıları sevmiyorum. Sence Nino bir içki daha almamıza izin verir mi?" diye sordu ve locamıza geri döndü.

Cevap vermedim. Hatta kıpırdamadım bile çünkü olduğum yere kök salmıştım, dosdoğru bana doğru yürüyen adama bakıyordum.

Duruşundaki bir şey dikkatleri üstüne çekiyordu. Etrafını saran tehlikeli bir hava vardı, yürüyüş şekliyle tehlikenin kokusu daha da arttı. Her adımı, sanki sinsice dolaşan bir kurt gibi yavaş ve kasıtlıydı. Bakışlarının ağırlığı taşa dönüştüren ve baştan çıkaran cinstendi, sanki görünmez pençelerini bana saplıyordu. Gözlerimi kaçıramadım.

Hoparlörlerden yükselen şarkının sesi arttı, her kelime bir öncekinden daha yüksek sesliydi. Kalbim ritme uyum sağladı, gittikçe daha hızlı atıyordu ve o tam önümde durduğunda, lanet şey göğsümden fırlayıp çıkacak gibiydi.

"Dans et benimle." Sesinin derin tınısı üzerimden yuvarlanıp geçti ve sanki açıkta kalan tenimin her santimine sürtündü. Gerçekten sorma zahmetine girse bile onu reddedemeyeceğime ikna olmuştum. Eli belime doğru kaydı. Yeşil gözlerine baktığımda bir kesinlik belirdi. Her nasıl bir karanlık sunuyorsa ondan kaçma şansım çoktan geçip gitmişti.

Arkamdaki bir şeye bakmak için başını kaldırdı ve göz temasımızı kesti. Kahretsin. Nino'yu tamamen unutmuştum. Luna'nın ağabeyinin bize doğru koştuğunu görmeyi bekleyerek omzumun üzerinden baktım. Ama Nino, istesem de istemesem

de, yabancının ilerleyişini durdurmak için yanıma gelmek yerine dans pistinin kenarında durmuş, yakışıklıya dik bakışlarla bakıyordu. Ben izlemeye devam ederken Nino başını salladı ve olduğu yerde kaldı. Belimdeki kol anında daha da sıkılaşıp beni sert göğsüne doğru çekti, dikkatimi tamamen vermemi istedi.

"Bebek bakıcın bizi rahatsız etmemeye karar verdi."

Garip bir aksanı vardı, *R*'yi yuvarlıyordu, bu da sesinin daha hırıltılı çıkmasına neden oluyordu. Kız kardeşimin kocası Rus'tu, *Pasha*'nın İngilizce konuşurken hiç aksanı olmasa da bazı arkadaşlarının vardı. Bu adamın aksanı da benzerdi ama tam olarak aynı değildi.

"Sanırım şanslı günündesin." Gülümseyerek gerginliğimi gizlemeye çalıştım. Erkeklerle konuşmak ya da flört etmek daha önce benim için bir sorun yaratmamıştı ama şu anda zorlanıyordum.

Elleri belime doğru hareket etti, tulumumun düşük belinin hemen üzerinde durdu. Ellerimi ensesinde birleştirmem gerektiğini biliyordum ama benden çok daha uzundu, o yüzden avuçlarımı omuzlarına yerleştirdim.

"Öyle görünüyor." Avuçlarından biri hafifçe yukarı çıkarak çıplak tenime dokundu. "Seni daha önce burada gördüğümü hatırlamıyorum."

"Birine bakmaya geldim."

"O biri erkek mi?"

Başparmağı tulumumun bel hizası boyunca tenimi okşadı. Her dokunuşuyla bir kıvılcım çakıyor, bir sıcaklık dalgasını üzerime salarken gözleri benimkileri delip geçiyordu. Gözlerimi birkaç defa kırpıştırıp kendimi toplamaya çalıştım.

"Belki," dedim en sonunda.

"Hımm. Merak ediyorum, *erkek birisi* senin...Kıyafetin hakkında ne düşünür?"

Sırıttım, genellikle benzer durumlarda yaptığım gibi espri-li bir karşılık vermek niyetindeydim ama bakışlarının sertliği konsantrasyonumu bozuyordu ve onun yerine gerçeği ağzımdan kaçırdım. "Gerçekten götümde bile değil."

Gözlerinde bir şey parladı ve ağzının kenarı yukarı kıvrıldı.

"İlginç." Elini kaldırıp başparmağının ucunu alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Söylesene, kurt kıza ne oldu?"

"Kurt kız mı?" Güldüm. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Erkeğini kanlar içinde bulan kız. Adamı kurtaracak mı?"

Çenem yere çarptı. Ne? Nasıl?

Seksi adam işaret parmağını çenemin altına götürüp hafifçe kaldırdı. Ağzımı hızla kapattım, sonra hikâyemi nereden bildiğini sormak için tekrar açtığım sırada şarkı bitti. Hızlı tempolu bir şarkı çalmaya başladı, aslında hiç dans etmediğimizi fark ettim. Tüm bu süre boyunca orada hareket etmeden durmuştuk.

"Seninle tanışmak bir zevkti, Sienna DeVille," dedi ve gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Don'unu ara. Drago'nun evet dediğini söyle."

Ona ne diyeceğimi şaşırmış bir hâlde bakakaldım.

Drago'nun eli yüzümden çekildi ve arkasını dönüp dans pistinden geçerken gri takım elbiseli adama onu takip etmesi için işaret verdi. Arka tarafa doğru yürüdüler ve bir saniye sonra, siyah bir kapının ardında kayboldular.

Müstakbel kocam *bu* muydu?

BÖLÜM dört

Drago

Motosikletimi yaklaşık bir saattir takip ettiğim beyaz arabanın birkaç metre uzağına park ettim ve şoförün arka kapıyı açmasını izledim. Sienna DeVille kocaman bir gülümseme ve hayatımda gördüğüm en tuhaf kıyafetle arabadan indi. Başta pijamasıyla mı dışarı çıktı diye düşündüm çünkü pantolon ve bluzdan oluşan takımı tam olarak pijamaya benziyordu. Beyaz üzerine siyah damalar vardı, sanki bir inek postu giymiş gibi görünüyordu. Topuklu ayakkabıları paltosu gibi turuncuydu ve başının tepesinde de atkuyruğuna tutturulmuş kocaman, turuncu bir fiyonk vardı. Şoförüne bir şey söyledikten sonra caddeye bakan bir kitapçıya girdi. Birkaç dakika bekledikten sonra kaskımı çıkarıp onu takip ettim.

Kitapçı kocamandı, ön tarafta üst üste yığılmış kitaplarla dolu birkaç büyük masa ve arka tarafta duvar boyunca kitap rafları vardı. Müstakbel eşimi bulmak için uzun süre aramama gerek yoktu çünkü o kıyafetle onu gözden kaçırmak imkânsızdı. Raflardan birinin yanında duruyordu, elinde kalın, karton kapaklı bir kitap tutuyordu. Tavandan sarkan büyük tabelaya

Ninova

baktım, güzellik ya da moda yazmasını bekliyordum ama yazmıyordu. Görünüşe göre iş dünyası bölümüne göz atıyordu.

Bir mağaza görevlisi ona yaklaştı, asık suratlı, yaşlıca bir kadındı. Sienna gülümsedi ve kadının kulağına bir şeyler fısıldamak için öne doğru eğildi. Suratsız görevli gözlerini kocaman açtı, sonra bir kahkaha patlattı. Birkaç dakika boyunca lafladılar ve satıcı kadın tezgâha döndüğünde yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Müstakbel eşim reyondaki birkaç kitaba daha göz attıktan sonra mağazada gezinmeye devam etti. Ben de siyasetle ilgili kitapların bulunduğu rafların arasına gizlenip onu izlemeye devam ettim.

Genç bir kız aşk kitapları rafının yanında çömelmiş dururken Sienna ona doğru yürüdü ve eğilerek bir şeyler söyledi. Kız omzunu silkip başını iki yana salladı. Sienna yere bağdaş kurup oturdu ve raftan kitapları teker teker alıp genç kıza uzatmaya başladı. Aldığı her kitapla birlikte kıza doğru eğiliyor ve uzattığı kitapla ilgili yorum yapıyordu. Genç kız ağzını eliyle kapatarak kıs kıs güldü.

Hemen diğer taraflarındaki kitaplığın arkasına geçtim, artık Sienna'nın yüzünü, arka arkaya dizilmiş daha kısa kitapların üzerindeki boşluktan görebiliyordum, böylece görünmeden dudaklarına odaklanabildim.

"...benim favorim. Adam huysuz bir CEO ve kadın da sekreteri, çocukluğundan beri adama âşık." Sienna sırıtarak sonraki kitabı aldı. "Bu da çok güzel. Kız bir model ve onu rahatsız eden bir psikopat var. Bu yüzden babası emekli SAT komandosu olan bir koruma tutuyor ama adam kıza katlanamıyor. Bu bir yaş farkı, huysuz-gün ışığı teması. Bayılacaksın."

Neredeyse bir saatimi müstakbel eşimi kitapçıda takip ederek geçirdim, rastgele insanlarla sanki onları yıllardır tanıyormuş gibi sohbet etmesini izledim. Bazıları başlangıçta ilgilen-

Ninova

miyor gibi görünüyor olsa da er ya da geç hepsi onunla sohbetin içine çekildi. Hepsi yüzünde gülümsemelerle onun yanından ayrılıyordu. Sanki Sienna onları büyülemiş gibiydi. Görünüşe göre ben de onun büyüsüne kapılıyordum çünkü bugün kardeşiyle yapacağım toplantı tamamen aklımdan çıkmıştı.

Arkamı dönüp kitapçıdan çıktım ve müstakbel eşimi, bulaşıcı olduğu aşikâr olan mutluluğu etrafına yayması için yalnız başına bıraktım.

"Düğün resepsiyonu olmayacak, Arturo," dedim. "Belediye binasında evrakları imzalayacağız ve bitecek."

Sienna'nın ağabeyi masamın karşısından bana baktı, çenesi sıkıca kenetlenmişti. Arturo'yla Pisano'nun sıçıp batırmasından önce oldukça iyi bir iş ilişkimiz vardı.

Arturo, sıktığı dişlerinin arasından, "Neden?" sordu.

"Resmî nikâh töreni cumartesi günü gerçekleşecek. Başka bir şey organize etmek için yeterli zaman yok."

"Neden bu kadar erken?"

"Çünkü ben öyle istedim."

Yüzüme baktı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Rocco Pisano adamlarımdan birini öldürdüğü hâlde sizinle tekrar iş yapmayı kabul eden biri."

"Natello partisini basmaları için motorcularını gönderdin. Orada siviller vardı! Nasıl oldu da hiçbiri ölmedi, Tanrı bilir."

"Bizim işimizde siviller yoktur, Arturo. Her iki tarafta da ölüler var ama bu pisliği Cosa Nostra başlattı. Eğer ateşkes istiyorsan, benim şartlarımla olacak."

Arturo bana dik dik bakıyordu, burun delikleri genişledi. Gözlerinde ateş yanarken kontrolünün elinden kaydığını göre-

biliyordum. Bir kalp atışı sonra görünmez bir kopma yaşadı ve avucunu masanın üstüne vurdu. "Tamam." Döndü ve ofisimden çıkıp gitti.

Telefonumu masanın üstünden alıp Filip'e bir mesaj attım, düğün tarihinin onaylandığını ve hazır olduğumuzu yazdım.

Düğünü cumartesi günü yapma konusundaki ısrarımın Cosa Nostra ile aramızdaki düşmanlığı onarmakla hiçbir ilgisi yoktu. Ancak zamanlama mükemmeldi ve eğer ateşkes yapacaksak, pazar günü ilk silah teslimatımız sınırı geçmeden önce olmasını istiyordum.

Şansımız yaver giderse Rumenlerin neler olduğunu anlaması en az bir hafta, belki daha da fazla zaman alırdı. O sırada birilerinin konuşması riskine girmek istemiyordum. Bogdan onun pazarını ele geçirmeyi planladığımı öğrenir öğrenmez Rumenler saldıracaktı. Biz de karşılık verecektik. Bir aydan kısa süre içinde, tam bir savaşa girecektik. Cosa Nostra'nın bunun dışında kalmasını istiyordum.

Ama daha da önemlisi, Arturo'nun kız kardeşi olan neşe küpünün bir an önce elime geçmesini istiyordum.

Sienna

"Gerçek bir düğün olmayacak da ne demek?" Hattan Asya'nın sesi geldi. "Benim sadece bir kız kardeşim var. Seni gelinlikle mihraba doğru yürürken görmek istiyorum!"

"Evet, şey." Omuz silktim ve ayak tırnaklarımı boyamaya devam ettim. "Belki bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere mi? Peki kaç kere evlenmeyi planlıyorsun?"

"Üç. Bu benim şanslı sayım."

"Tanrım, Sienna. Bunu neden yapıyorsun? Eğer evlenmek istemiyorsan Arturo'ya söyle. Nikâhı iptal edecektir."

"Nikâhı iptal etmesini istemiyorum. Bu Popov denen adam çok yakışıklı. Sanırım ona şimdiden âşık oldum." Alayla güldüm.

"Onunla tam bir dakika geçirdikten sonra. Evet, tabii. Neler oluyor?"

"Adam çok seksi! Ve zengin. Sevilmeyecek nesi var? Tüm kutulara işaret koyduruyor. Böyle sığ biri olduğumu biliyorsun."

"Sen sığ falan değilsin. Sadece öyleymişsin gibi davranıyorsun."

Ojenin kapağını kapatıp şişeyi yatağın üzerine bırakırken Ajello'nun iki ay önceki sözleri aklımdan geçti.

"Senin artık *Pasha*'n var," dedim tavana bakarak. "Arturo eninde sonunda birini bulacak ve evlenecek. Çocukları olacak."

"Yani?"

Gözlerimi kapattım. "Yalnız kalma fikrine dayanamıyorum, Asya."

"Arturo evlense bile seni asla yalnız bırakmaz. Ev on kişinin birbirinin ayağına takılmadan yaşayabileceği kadar büyük."

"Kendimi asla ağabeyimin ailesine zorla sokuşturmayacağım."

"Kız arkadaşı bile yok, Sienna. Sen daha yirmi yaşındasın. Birini bulacaksın."

"Evet."

"İstersen *Pasha*'dan seni Kostya'ya ayarlamasını isteyebilirim?"

"Sağ ol ama ben almayayım. O adam Şikago bölgesindeki bütün kadınlarla yattı. Yakışıklı ama benim tipim değil."

"Peki senin tipin ne kardeşim?"

"Benden başka herkesten nefret eden ve beni sürüsünün kraliçesi yapacak olan iri yarı, huysuz bir alfa kurt adam," dedim ve kahkahayı patlattım.

"Lütfen ciddi ol."

"Ciddiyim!"

"Bir adamla daha tanışmadan onunla evlenmeyi kabul ettin! Bu normal değil Sienna! Lütfen mantıklı ol ve nikâhı iptal et. Lütfen."

"Sana fotoğraflarını göndereceğim. Seni seviyorum," diye cıvıldayıp telefonu kapattım.

Saniyeler sonra tekrar çalmaya başladı, ben de "rahatsız etmeyin" özelliğini açıp battaniyenin altına sokuldum ve hiçbir şeyi görmeden pencereden dışarı baktım.

Bunu başarabilir miydim? Hayatımın geri kalanını hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla yaşayabilir miydim? Gizlice bilgi toplayıp Don'uma iletirken masummuş gibi rol yapabilir miydim?

Muhtemelen.

Zaten hayatımın çoğunda rol yapmıştım.

BÖLÜM 6

Drago

FİLİP ARKAMDAKİ BİR ŞEYE BAKARAK, "Yüce Tanrım," dedi boğulur gibi. "Giydiği o şey de ne?"

Gelinimin arabadan çıktığını görmek için tam zamanında arkamı döndüm. Üzerinde bazılarının kabarık, sahte kürk ceket olarak adlandırabileceği bir şey vardı. Başka bir renk olsaydı oldukça hoş görünebilirdi ama onunki yumurta sarısıydı. Aynı tonda ipek kumaş pantolon da giyiyordu.

Sienna'yla göz göze geldik, Arturo'ya bir şeyler söyledi, sonra da yüksek topuklu ayakkabılarıyla yağmur birikintisinin üzerinden ustalıkla atlayarak bize doğru koşturdu. Ayakkabıları da kıyafetinin geri kalanıyla aynı renkteydi. Bana LSD almış bir civcivi anımsattı.

Gelinim önümde durdu, çantasını karıştırırken konuşuyordu ama başı eğik olduğu için dudaklarını okuyamıyordum. Sonunda aradığı şeyi buldu ve kocaman bir sırıtışla bana baktı. "Senin için de uygunsa?"

Ninova

Ne dediğine dair hiçbir fikrim olmadan, "Olur," diye cevap verdim.

Gülümsemesi genişledi. "Mükemmel." Sırtını göğsüme yasladı ve telefonunu önümüzde kaldırdı. "Peynir de."

Telefona doğru bakıp bir *selfie* çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Parmakları klavyenin üzerinde gezinirken sarı boyalı tırnaklarına gözlerimi diktim.

"Fotoğrafı kız kardeşime gönderiyorum. Neden bir yabancıyla görücü usulü evlenmeyi kabul ettiğimi sordu."

Uzanıp çenesini parmaklarımın arasına aldım ve başını yukarı kaldırdım. "Peki neden kabul ettin, Sienna?"

Bana gözlerini kırpıştırdı ve kısa bir an için yüzünde bir panik ifadesi belirdi ama bir saniye sonra o ifade kaybolup yerini bir sırıtışa bıraktı. "Çünkü seksi ve zenginsin."

Gülümsemesi içten ve ses tonu samimiydi ama gözlerine odaklandığımda başka bir şey fark ettim. Neşeli performansıyla saklamak için elinden geleni yaptığı bir şeyi. Acıya çok benziyordu.

Başparmağımı alt dudağının kıvrımı boyunca gezdirdim. Dokunuşumun altında dudağı hafifçe titredi.

"Gel. Şu işi bitirelim." Filip'e döndüm. "Sen gidebilirsin. Keva'yı ara ve Sienna'yı yanımda eve getireceğimi söyle."

Telefonunu elinden alıp çantasına geri koyduğumda Sienna hiçbir şey söylemedi. Elini tutup onu belediye binasının girişindeki geniş taş basamaklardan yukarı çıkarırken sessizliğini korudu, Arturo da bizi birkaç adım arkamızdan takip ediyordu. Tam tepedeyken Sienna aniden park alanına doğru döndü. Bakışlarını takip ettiğimde arabadan inen iri yarı, kaslı bir adam gördüm ve hemen Sienna'yı arkama doğru ittim. Tam silahıma uzanıyordum ki Sienna elini benimkinden çekip etrafımdan

dolandı ve basamaklardan inip kaslı piç kurusuna doğru koşturdu.

İçimdeki kıskançlık yükselirken adamın araçtan inen bir kadına yardım ettiğini fark ettim. Çılgın kıyafeti haricinde gelinimin tıpatıp kopyası olan kadının Sienna'ya doğru gelişini izlerken elimi silahımdan çektim.

"Onlar kız kardeşim ve kocası." Arturo'nun derin sesi anlık şaşkınlığımı dağıttı.

Arturo gelip yanımda durdu. Hep yüzünde olan endişe çizgileri kız kardeşlerine doğru bakarken bir anlığına hafifledi ve başıyla enişteşine selam verdi.

Pekâlâ, lanet olsun...

Arturo'nun iki kız kardeşi olduğunu biliyordum ama ikiz olduklarını bilmiyordum. İki kadının birbirlerinin kollarına atıldığını gördüğümde kalbim sıkıştı ve kan ağladı. Sienna bir şeyler söyleyip kız kardeşine tekrar sarıldı. Sonra eğilip ikizinin yanağına bir öpücük kondurdu ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Kız kardeşi de aynı şeyi Sienna'ya yaptı. Hareketleri bile birbirinin aynısıydı. İkizlerin bazen nasıl olabileceğini unutmuştum.

Onları izlemek canımı acıttı, o yüzden bu görüntüye sırtımı dönüp binanın kapısını açtım.

Sienna

Arabayı kullanan yeni kocamı gözümün ucuyla süzdüm. Hızlı nikâh töreni sırasında ve sonrasında, herkes belediye binasından ayrılırken de kendini çok kapatmıştı. Neredeyse iki saattir yoldaydık ve bana tek kelime bile etmemişti. Zamanımı fotoğ-

raflarımı düzenleyerek ve sosyal medyada paylaşarak geçirmiştim ama beş dakika önce bunu yapmayı da bitirmiştim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Drago bana yan gözle baktıktan sonra dikkatini tekrar yola çevirdi. "Araba kullanırken konuşmam."

Kaşlarımı kaldırarak, "Taaamam." dedim. Asya'ya bir mesaj yazıp *Pasha*'yla havaalanına varıp varmadıklarını sordum. Gerçekten geldiğine hâlâ inanamıyordum. Sonuçta gerçek bir düğün değildi. Daha ziyade bir bankaya hesap açtırmaya gitmişim gibi hissetmiştim. Yine de yüzükler hoş bir dokunuştu. Drago'nunki kalın bir altın yüzüktü, benimkinde ise kocaman, soluk sarı bir elmas vardı. Ceketimle oldukça uyumluydu ve ışığı çok güzel yansıtıyordu. Elimi kaldırıp daha sonra Instagram hesabıma yüklemek için bir fotoğraf çektim.

Sağa doğru döndük ve başımı telefondan kaldırdığımda yüksek bir çitin arasına yerleştirilmiş girişe doğru giden dar bir yol gördüm. Kapı yana doğru kaydı ve ağaçlarla çevrili araç yolu boyunca ilerleyip ortasında mermerden bir çeşme bulunan, hoş peyzajlı bir alana doğru gittik. Yolun sonunda devasa, dört katlı bir malikâne vardı. Dış cephesindeki açık bej tuğla ve kahverengi ahşap işçiliği öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Ev o kadar büyüktü ki, konuttan çok bir otele benziyordu. Üst kattaki pencereleri saydım. On tanesi ön tarafa bakıyordu. Kaç oda vardı acaba? Yeşillikler ve ağaçlar saray gibi kaleyi çevreliyor, bir peri masalından fırlamış gibi görünmesini sağlıyordu.

"İşte geldik." Drago araçtan indi ve kapımı açmak için arka tarafından dolandı.

Dışarı çıktım, hâlâ ağzım açık şekilde güzel eve bakıyordum ki ön kapı açıldı ve altmışlı yaşlarının sonundaki önlüklü bir kadın dışarı fırladı. Bize doğru yürürken Sırpça o kadar hızlı bir

şeyler bağırıyordu ki ne dediğini anlayamadım, sadece rastgele kelimeleri yakalayabildim.

"...akşam yemeği...Filip bana az önce söyledi...evli...pasta yok...seni öldüreceğim..."

Drago'nun önünde durup parmağını göğsüne bastırdı. "*Sram te bilo*[2]."

Kocamın, personeline benzeyen bir kadının ona bağırmasına ve utanması gerektiğini söylemesine izin vermesini hâlâ sindirmeye çalışıyordum ki kadın bana dönüp sıkıca sarıldı. Yanaklarımı arka arkaya üç defa öperken kulaklarımda üç yüksek sesli şap sesi yankılandı; sağ, sol, sonra bir kez daha sağ.

"Drago bugün seni getireceğini bana söylememişti. Bir iş toplantısına gittiğini sanıyordum! Dur sana bir bakayım." Geriye çekildi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ah, çok güzelsin ve..." Gözleri kıyafetimin üzerinde gezindi. "Neden civciv kostümü giyiyorsun, tatlım?"

Kadının ceketime bakarken yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi o kadar komikti ki kahkahayı patlattım. Nefesimi topladığımda, "Ben Sienna." dedim.

"Biliyorum tatlım. Drago evleneceğini haber verecek kadar nazikti." Tüm bu etkileşimi sessizce izleyen kocama baktı, kadının yüzünden kızgınlığı okunuyordu. "Ama bana *bugün* olacağını söylemeyi unutmuş olmalı."

"Sienna." Drago elini belime yerleştirdi ve hafif dokunuşuyla birlikte bedenimden heyecanlı bir ürperti geçip gitti. "Bu Zivka, rahmetli babamın eski karısı, önce kendini tanıtması gerekirdi."

"Bana sadece Keva de," dedi. "Hadi yemek yiyelim. Herkes neredeyse yarım saattir yemek odasında sizi bekliyor."

---

[2] *Srp.* Çok ayıp. -çn.

Kaşlarımı çattım. Keva mı? Drago az önce ona Zivka demişti, yani Keva bir takma ad mıydı?

Zivka'yı eve kadar takip ederken Drago'nun, babasının eski karısını evinde tutması için bir neden düşünmeye çalıştım ama Drago'nun eli ceketimin altına kayınca konsantrasyonumu yitirdim. Pantolonumun beli düşüktü ve bluzum yukarı sıyrılmıştı, o yüzden parmakları belimin küçük kısmındaki çıplak tene değiyor, omurgam boyunca ilerleyen küçük bir zevk titremesini tutuşturuyordu. Ona baktığımda boştaki eliyle telefonuna bir şeyler yazdığını gördüm, dokunuşunun bana ne yaptığından habersiz görünüyordu.

Evin içine girdiğimizde bizi kot pantolon ve düz siyah tişört giymiş, omzundaki kılıfta iki silah taşıyan bir adam karşıladı. Drago'nun eli belimden kaydı, bunu yaparken de parmaklarının ucu açıkta kalan tenime sürtündü. Sadece hafif bir dokunuştu, bir an var bir an yoktu ama yine de okşayışının tenimde kaydığı yerde yanıyormuşum gibi hissettim.

Silah kılıflı adam Drago'ya başıyla selam verip ceketini aldı, sonra da benim ceketimi çıkarmama yardım etmek için hareket geçti. Adam kürküme uzanmaya fırsat bulamadan kocamın eli adamın bileğini yakaladı.

Drago Sırpça, "Karıma dokunmak yok," dedi. Ses tonu sakindi ama adamın bileğini daha sıkı tuttu. "Evdeki herkesin bunu bildiğinden emin ol."

Adam donup kaldı ve endişeyle gözlerini kırptı.

Drago bana doğru dönüp sarı ceketimi çıkarmama yardım ettiğinde, az önce ne olduğunu açıklamasını bekleyip kafam karışmış gibi davrandım. Açıklama yapmadı, sadece artık dikkatli bir şekilde yere bakan adama ceketimi uzattı. Drago tekrar elini belime koyup beni girişe doğru ilerletti.

Çift ahşap kapılara doğru yürüdük, sert çerçevelerinin ardında neşeli ve gürültülü konuşmaları barındırıyor gibiydi. Yaklaştıkça sesler bir kakafoniye dönüştü, düzinelerce insan en yüksek sesle kim konuşabilir savaşı veriyordu. Eşikten içeri adım attığımızda tüm gürültü kesildi, sessizlik bir battaniye gibi devasa yemek odasının üzerini örttü. Attığım adımın ortasında durup etrafında en az kırk kişinin oturduğu uzun masaya bakakaldım. Çoğu aşağı yukarı rahat giyimli erkeklerdi ama hepsinin omuz askılarında bir ya da iki silah takılıydı. Her biri bana bakıyordu.

"Bu Sienna," dedi Drago ve beni masanın başındaki üç boş sandalyeye doğru yönlendirdi. Durdu ve ev sahibinin sağındaki sandalyeyi çekti; onur konuğunun yeri. Ben daha yerime oturamadan, masanın etrafındaki herkesin ayağa kalkmasıyla birkaç düzine sandalyenin yere sürtünme sesi odayı doldurdu.

"Şey...Neler oluyor?" diye mırıldandım ve yan gözle Drago'ya baktım.

"Otur."

Kendimi sandalyeye bıraktım. Drago masanın başına oturduktan sonra diğer herkes yerine oturdu.

Kocama doğru dönüp fısıldadım, "Gizli kamera mı var?"

Drago'nun bakışları ağzımdan gözlerime doğru kaydı ve dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Hayır."

Odanın diğer ucundaki kapı pat diye açıldı ve Zivka, peşinde dört kadın ve iki erkekle içeri girdi. Kocaman yemek tabaklarını getirip yemek masasına yerleştirdiler, sonra da mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere geri döndüler. Birkaç dakika sonra salata ve ekmeklerle geri geldiler. İşleri bittiğinde Zivka Drago'nun soluna oturdu ve diğer servis elemanları masanın etrafındaki boş sandalyelere geçti. Herkes Drago'ya bakıp bekliyordu. Drago başını salladı. İnsanlar büyük servis tabaklarından

kaşıkla tabaklarına yemek koyarken sohbet de yeniden başladı. Bu tuhaf manzaraya karşı birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, sonra omzumu silktim ve bana en yakın salata kâsesini aldım.

Drago

Ben çaktırmadan genç eşimi gözlemlerken etrafta kahkahalar ve yüksek sesli konuşmalar çınlıyordu. Onu Keva dışında kimseyle tanıştırmamıştım ve bunu onun tepkisini görebilmek için bilerek yapmıştım. Rahatsız olmasını bekliyordum. Hatta gözünün korkmasını. Görünüşe göre varsayımlarımı değiştirmem gerekebilirdi çünkü yemek başladığından beri Jovan'ın karısı Jelena'yla durmadan mutlu bir şekilde gevezelik ediyordu. Yakalayabildiğim kadarıyla bir kitap hakkında konuşuyorlardı.

Tiz sesler benim için duyması en zor olanlardı. Sienna'nın kısmen tiz bir sesi vardı, o yüzden işitsel olarak dikkatimi dağıtacak bir şey olmasa bile konuşurken ne demek istediğini anlamakta zorlanıyordum. Konuştuğunu duyabiliyordum ama çok fazla kelime kaçırıyordum. Bir odada aynı anda bu kadar çok insan konuşurken arka plandaki gürültü onu duymayı imkânsız hâle getiriyordu. Sienna da Jelena'ya doğru döndüğü için dudaklarını okuyamıyordum.

Çenesini başparmağımla işaret parmağımın arasına alıp yüzünü kendime çevirdim. Bu evde yaşayan herkes durumumu biliyordu, o yüzden konuştuklarında bana baktıklarından emin oluyorlardı. Sienna'ya işitme kaybımdan neden bahsetmediğimden emin değildim ama yakında öğrenecekti.

"Şimdiden arkadaş mı ediniyorsun?" diye sordum.

"Öyle görünüyor." Dudakları genişleyerek gülümsemeye dönüştü. "Buna karşı mısın?"

Ninova

İnanılmaz derecede günahkâr bir ağzı vardı ve konuşurken kıvrılması alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırmak istememe neden oluyordu. "Hayır. Buna karşı değilim."

İnsanlar masadan kalkmaya başladı, hepsi tabağını alıp mutfağa taşıyordu. Sienna hayretle onları izledi, sonra kendi boş tabağına baktı ve tabağa uzandı. Elini tutup tabaktan uzaklaştırarak masaya geri koydum ama elini bırakmadım.

"Sanırım bana buradaki kurallarınızı açıklaman gerekiyor." Hâlâ elini tuttuğumu fark etmemiş gibi davranarak güldü.

"Hangi kurallar?"

"İnsanlar kendi tabaklarını temizliyor. Bunu personel yapmıyor mu? Ayrıca neden yemekte herkes silahlıydı?" Birbirine kenetlenmiş ellerimize hızlıca bir bakış attı, sonra gözlerini benimkilere çevirdi.

"Evde temizlik, yemek hazırlama ve bahçeyle ilgilenme gibi çeşitli işlerden sorumlu yedi kadın ve iki erkek var ama onlar personel değil. Sadece burada yaptıkları işler bunlar." Uzanıp saçından bir tutamı omzunun üzerinden attım. "Yemeğimizi bitirdiğimizde, iş yüklerini hafifletmek için hepimiz tabaklarımızı mutfağa götürüyoruz."

"Bunu yapmaları için para almıyorlar mı?"

"Para alıyorlar ama biz yine de saygımızı ve minnettarlığımızı göstermek için tabaklarımızı götürüyoruz. İkinci soruna gelince, hazırlıklı olmayı severiz."

"Ne için?"

"Herhangi bir şeye ve her şeye."

"Güvenlik yok mu?"

"Bu evdeki her adam mükemmel bir nişancıdır. Hepimiz güvenliğin bir parçasıyız." Öne doğru eğilip elimi ensesine

yerleştirdim. "Benim evimdeyken korkacak hiçbir şeyin yok, *mila*[3]."

Bana gözlerini kıstı. "Benim adım Sienna. Mila değil."

"Biliyorum." Dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar onu kendime doğru çektim. "Ayrıca benimle evlenmeyi 'seksi ve zengin' olduğum için kabul etmediğini de biliyorum."

Sözlerimle birlikte Sienna'nın gözleri kocaman oldu ve geri çekilmeye çalışmasını bekledim ama o sadece sırıttı. "Bunun biriyle evlenmek için yeterince iyi bir neden olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Benim bu evliliğe evet demek için çok özel bir nedenim vardı, anlarsın ya. Ama *senin* kabul etme nedenini çözmekte çok zorlanıyorum."

Cebimdeki telefon gelen mesajla titredi. Boştaki elimle telefonu çıkarıp ekrana baktım.

16.22 Filip: Kamyonumuz sınırı erken geçti ve on dakika önce depoya vardı. Biri ötmüş. Rumenler az önce buraya geldi. Bogdan seni görmek ve bir açıklama duymak istiyor.

"Gitmem gerekiyor." Sienna'nın elini isteksizce bırakıp ayağa kalktım. "Bu konuşmaya yarın devam ederiz."

Yemek odasını geçtim ve neredeyse kapıya varmıştım ki bir el kolumu tuttu. Aşağı baktığımda karım yanımda duruyordu, gözlerinde sorgulayıcı bir bakış vardı.

"Ne oldu?"

"Seninle gelebilir miyim diye sordum."

"Bir iş toplantısına gidiyorum Sienna. Kan dökülmesiyle sonuçlanabilecek bir toplantı. Tabii ki benimle gelemezsin."

"Aman, bu eski bir bluz. Üstüme kan bulaşırsa atarım." Elini havada salladı.

---

[3] *Srp.* Sevgilim. -çn.

Ninova

Bakışlarımı indirip gömleğini inceledim. Bluzun üzerinde havuç tutan, sarı, şaşı gözlü bir tavşan resmi vardı. Hem havucun hem de tavşanın kulakları minik turuncu payetlerle kaplıydı. Neden bu kıyafetlerle evlendiğine şaşırmamıştım ki? Başımı kaldırdığımda onu hâlâ bana gülümserken buldum. Benimle taşak mı geçiyordu, yoksa dümdüz kafayı mı sıyırmıştı?

"Git Keva'yı bul. Muhtemelen eşyaların çoktan yatak odasına götürülmüştür. Sana nerede olduğunu gösterecektir." Başımı mutfak kapısına doğru salladım ve dışarı çıktım.

Uyuşturucuları yollamadan önce depo olarak kullandığımız terk edilmiş eve ulaşmam yaklaşık bir saatimi aldı. Ajello'dan yeni malları henüz almamıştık, o yüzden de burayı şimdilik ilk silah sevkiyatımızı tutmak için kullanmaya karar vermiştim. Adamlarımdan altısı ellerinde silahlarla arka tarafa park edilmiş büyük bir kamyonu koruyordu. Kargonun sadece yarısı boşaltılmıştı. Birkaç metre sağda iki siyah araba vardı. Rumen suç örgütünün lideri Bogdan, kamyona en yakın arabanın kaputuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Motosikletimi kamyonla Bogdan'ın arabasının arasına park ettim, kaskımı çıkardım ve Rumen liderle yüzleştim. "Buluşmak istemişsin."

"Bir açıklama istiyorum," diye hırladı.

"Ne hakkında?"

"Şu!" Kamyonun yanma yığılmış sandıkları işaret etti. "Son on yıldır güzel bir iş birliğimiz vardı. Size en iyi ürünü en iyi fiyatlara verdim. O yüzden, neden aniden başka birinden silah almaya başladığını ve her zaman sipariş ettiğin miktarın on katıyla ne bok yemeyi planladığını bilmek istiyorum."

Arabaların içine hızlıca bir göz attım. Bogdan'ın yaslandığı aracın yolcu koltuğunda bir adam ve diğer arabada da bir kişi daha vardı. Belli ki biri Bogdan'a bir kamyon dolusu silah ve mühimmatın geldiğini söylemişti ama malları yeniden satmayı planladığımı bilmiyordu. Bilseydi, yanında daha fazla adam getirirdi. Ona ihtiyaçlarımın değiştiğini, daha fazla silaha ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim ama yakında neler olduğunu anlayacaktı.

"Memleketi aradım," dedim, "ve Lutovac'la bir anlaşma yaptım. Tesadüfe bak ki, aynı okula gitmişiz. Nelerden hoşlandığımı biliyor ve bir ortaklığın her ikimizin de yararına olacağı konusunda anlaştık."

İsmi duyar duymaz Bogdan'ın yüzünde bir şaşkınlık ve öfke karışımı belirdi. ABD'nin bu bölgesinde küçük ateşli silah ve mühimmat satıcısı iki kişi vardı: Bogdan ve Endri Dushku. Her ikisi de ürünlerini Belgrad'ı merkez alan Sırp tedarikçi Lutovac'tan alıyorlardı. Şu anda doğrudan Lutovac'la çalışıyor olmam, ürünü yeniden satış için elimde tuttuğumu açıkça ortaya koyuyordu.

Bogdan arabadan kalktı. Öfkeden neredeyse titriyordu, bana doğru gelirken yumrukları iki yanından sallanıyordu. "Benim bölgemde silah satamazsın, Drago."

"Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, o yüzden bu yeni durumu kabullenmeni ve gitmeni tavsiye ederim. Eski günlerin hatırına, seni öldürmek zorunda bırakma beni."

"Bunu göreceğiz." Bogdan dişlerini gıcırdatırken burun delikleri öfkeden genişledi ama arkasını dönüp arabasına bindi.

İki arabanın da gidişini izledikten sonra motosikletimden inip kamyonun yanında duran adamlarımın yanına yöneldim.

"Her şeyi tekrar kamyona yükleyin. Malları başka bir yere taşımamız gerekiyor. Burası artık kullanılamaz." Filip'e döndüm. "Rumenler burayı nasıl buldu?"

Ninova

"Şoför sınırdan itibaren onu takip ettiklerini söylüyor. Bir ara izini kaybettirdiğini sanmış ama adamlar kasaları boşaltırken burada bitivermişler."

"Kim konuştu?"

"Sadece kamyonun kargo denetimini geçmesi için rüşvet verdiğimiz adam olabilir. Wesley P'li bir şey."

"Tam adını ve adresini öğrenin. Yarın ona bir ziyarette bulunacağım," dedim.

"Rumenler konusunda ne yapacağız? Bogdan bu işin peşini bırakacak gibi görünmüyor."

"Bırakmayacak. Her depoya daha fazla adam koymanı istiyorum."

"Bogdan'ın bir şeye kalkışacağını mı düşünüyorsun? Neden onu şimdi öldürmüyoruz?"

"Ortalıkta dolaşıp eski iş ortaklarını öldürürsen, kimse seninle iş yapmaz. Ne yazık ki. Ama önce o saldırırsa, onu ortadan kaldırmak için bir nedenim olur." Eğilip en yakın mühimmat kutusunu kaptım.

Eve vardığımda saat neredeyse sabahın altısıydı. Üst kata çıkıp koridorun sonundaki son kapıya vardım. Yatak odamdaki ışıklar kapalıydı ama perdeler açık olduğu için yatağımın sol tarafında kıvrılmış yatan bedenin üzerine hafif bir sabah ışığı düşüyordu. Odanın içine doğru yürürken kabarık halı adım seslerimi yuttu, yatağın ayak ucunda durdum.

Sienna yan yatıyordu, kolları ile bacaklarının arasına bir yastık almıştı. Saçları dağılmış, birazı yüzüne düşmüştü. Gözlerimi onun kıvrılmış hâline diktim ve dudaklarımın yukarı doğru

kıvrıldığını hissettim. Görünüşe göre, karımın eksantrik moda anlayışı pijamalarına kadar uzanıyordu. Üzerinde askılı bir ipek pijama takımı vardı. Zebra desenli bir takımdı ama renkleri mor ve pembeydi.

Birkaç dakika boyunca onu izledim ve ondan neden bu kadar etkilendiğimi merak ettim. Bu akşam onu yemek odasında bıraktığım andan itibaren onu düşünmeden edememiştim. Bundan hiç hoşlanmadım. Genç karım söz konusu olduğunda beni ilgilendirmesi gereken tek şey, benimle evlenmesinin ardındaki nedendi ama kendimi onun tuhaf varlığı tarafından tamamen büyülenmiş hâlde buluyordum. Sanki daha önce bilinmeyen, davranışları beklenenin tamamen tersi olan bir yaratık keşfetmiş gibiydim.

Muhtemelen onun gibi korunaklı tutulmuş ve şımarık bir kız için, kimseyi tanımadığı yeni bir yere gelmek stresli olmalıydı. Rahatsız edici. Sızlanmaya başlamasını, onu ağabeyine geri götürmemi istemesini beklemiştim. Bunları yapmak yerine her şeyi normal karşılamıştı. Başından beri yüzünde muzip bir gülümseme vardı ve rahatsız edici derecede neşeli bir enerji yayıyordu. Sanki tüm bu durumdan en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibiydi.

Sienna DeVille tam bir sürprizdi.

Ve ben sürprizlerden nefret ederdim.

Büyüleyici gelinime son bir kez daha baktıktan sonra duş almak için odanın diğer tarafındaki banyoya geçtim. On dakika sonra yatağa tırmanıp karımın yanına uzandım. Bana sırtını dönmüştü ve nedenini biliyorsam ne olayım ama bu hiç hoşuma gitmedi. Kolumu beline sarıp sırtı göğsüme yapışana kadar onu kendime çektim. Sonra bir bacağımı onunkinin üzerine atıp vücudunu kendiminkiyle sardım ve gözlerimi kapattım.

BÖLÜM

Sienna

Sıcak ve kocaman bir şeyle sarmalanmış şekilde uyandım. İyi hissettiriyordu. İç geçirip yüzümü yastığa gömdüm. Vücudumu saran tutuş biraz daha sıkılaştı ve gözlerim hızla açıldı, belime sarılmış kalın, dövmeli kola odaklandım.

Yatağımda bir adam vardı.

Gözlerimi kırptım. Yatağımda ne halt yemeye bir adam vardı?! Çığlık atarak kendimi kurtarmaya çalıştım ama karnımı saran tutuş sadece daha da güçlendi.

"Dur." Drago'nun boğuk sesi arkamdan geldi. "Uyumaya çalışıyorum."

Kolunu ittim, sadece birazcık hareket ettirmeyi başardım, sonra döndüğümde yüzüm boynuna yapışmış bir hâlde kaldım. Tanrım, harika kokuyordu. Başımı hafifçe eğip derin nefes aldım. Odunsu bir kokuydu, tekrar nefes aldım, biraz nane karışımı vardı.

"Beni koklamayı bırakıp uyumaya devam et, Sienna."

Ninova

"Seni koklamıyorum," diye mırıldandım ve kendimi onun kucaklayışından kurtarmaya çalışmayı sürdürdüm. "Bırak beni."

Drago tek kasını oynatmadı. Avuçlarımı sert göğsüne bastırıp ittim. Başımın üstünden ağır bir iç çekiş sesi geldi ve beni tutuşu gevşedi. Yatağın diğer tarafına yuvarlandım ve fırlayarak ayağa kalktım.

"Yatağımda ne yapıyorsun?" Ellerimi belime dayayıp, beni baygın gözlerle izleyen kocama dik dik baktım.

Drago yatağa uzanmıştı, sağ kolu başının altındaydı. Üzerinde bir şey yoktu ama örtünün altından lacivert pijamasının kenarı görünüyordu.

"Bu *benim* yatağım. Eve geldiğimde içindeydin."

"Ne? Zivka yemekten sonra beni yukarı çıkardığında buranın benim odam olacağını söylemişti. Bütün bavullarım zaten buradaydı."

"Sen de benim karımsın, o yüzden de hem senin hem de bavullarının burada olması gerekir zaten."

Odayı gözlerimle taradım ve bir erkeğe aitmiş gibi göründüğünü fark ettim. Dün gece zihinsel olarak o kadar yorgundum ki, sadece pijamalarımı giyip dişlerimi fırçalamış ve etrafıma dikkat etmeden uyumaya geçmiştim.

"Sanırım hem bavullarım hem de ben ayrı bir odada kalmayı tercih ederiz." Drago'ya tekrar baktım. Gözleri kapalıydı ve göğsü yavaş bir ritimle inip kalkıyordu.

"Drago?"

Uyuyordu. Harika.

Gidip duş almalı ve giyinmeliydim. Sonra da Zivka'yı bulup benim için başka bir oda olup olmadığını sormalıydım. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu ama gözlerimi kocamdan alamıyordum. Uyurken farklı görünüyordu. Bir şekilde daha az...Düşünceliydi.

Ninova

Boynunda derisi yamalı gibi görünen bir bölge vardı. Dün akşam yemeği sırasında fark etmiştim ama gömleği büyük kısmını gizliyordu. Benim görebildiğim kadarıyla küçük bir yara izine benziyordu. Ancak şimdi, dün fark ettiğim kısmın çok daha büyük bir şeyin sadece ufak bir parçası olduğu barizdi. Omzundaki ve sol kolunun aşağısındaki deri, dövmelerinin başladığı dirseğine kadar, solgun ve hafif engebeli bir dokudaydı. Dizimi yatağın üzerine koydum ve daha iyi görebilmek için yavaşça öne doğru eğildim. Drago'nun eli aniden havaya fırladı, parmakları kolumu kavradı.

"Yatağa dönme konusunda fikrini mi değiştirdin?" diye sordu ve bakışlarını dudaklarıma odakladı.

"Hayır." Gülümsedim. "Yatağıma bizzat davet etmediğim erkeklerle yatmam."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda gözlerinde tehlikeli bir şey parladı.

"Eğer herhangi bir erkeği sana parmağının ucuyla bile dokunurken yakalarsam, elinden çok daha fazlasını kaybeder." Kolumdaki tutuşu sıkılaştı. "Bu evlilik ayarlanmış olabilir ama şu andan itibaren sana bakmaya, dokunmaya ya da seni becermeye izni olan tek erkek...Benim."

İçimden hoş bir ürperti geçti ve yanağımın içini ısırdım. "Neden yapmıyorsun o zaman?"

Drago başını yana eğip tepkimi inceledi. Kolumu bıraktı ve parmakları memelerimin kabarıklığı üzerinde, göğsümün arasında dolaştı ve sonra aşağıya, pijama altımın bel bandında kaydı. Nefes alıp verişim hızlandı. Dokunuşu hafif olabilirdi ama bedenimin tepkisi hiç de öyle değildi. Tanımadığım erkekler tarafından dokunulmaya alışık değildim ve yine tanımadığım biriyle geceyi hiç yatakta geçirmemiştim. Onun nazik dokunuş-

larından tahrik olmam değil, endişelenmem gerekirdi. Elinin daha aşağı kaymasını istememeliydim. Ama istiyordum.

Sıcak dokunuşu çıplak bedenimi dağlarken o iri bedenin altında sıkışıp kalmak nasıl bir his olurdu? Sadece düşüncesiyle bile omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayıldı. Drago'nun avucu bacaklarımın arasına kaydı, bakışları benimkilerden ayrılmadan ipek kumaşın üzerinden parmaklarını bastırdı ve inlememin ağzımdan kaçmasını engellemek için alt dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Daha önce hiç sert, huysuz erkeklerden hoşlandığım olmamıştı ama olağanüstü bir sebepten, yabancı kocamdan kesinlikle büyülenmiş durumdaydım.

"Bundan çok keyif alırdım." Titreyen merkezime daha fazla baskı uyguladı ve ıslandığımı hissettim. "Ama ben yalancılarla yatmam, *mila moya*."

Drago son bir okşamayla elini bacaklarımın arasından çekti ve bana sırtını döndü. Dişlerimi sıkıp yataktan kalktım ve odanın öbür ucundaki banyoya doğru yürüdükten sonra kapıyı tüm gücümle kapattığımdan emin oldum.

On dakika sonra bavullarımdan birinin önünde çömelip içindekileri karıştırıyor, giyecek güzel bir şeyler arıyordum. Parlak kıyafetler, mutlu olmadığım zamanlarda bile mutlu hissetmemi sağlıyordu. İç çamaşırı ve mavi bir bluz buldum ama en sevdiğim turuncu kot pantolonum yoktu. Bavulun kapağını çarptım ve ikincisine geçtim. Drago uyumaya devam ediyordu, çıkardığım gürültüden kesinlikle bihaberdi. Üçüncü bavulda nihayet aradığım kot pantolonu ve kabarık ev botlarımı buldum. Yatağın kenarına oturup üzerimdeki havluyu açtım ve giyinmeye başladım.

Bana yalancı demişti. Sanırım bir bakıma haklıydı. Sonuç olarak buraya onu Don için gözetlemeye gelmiştim. Ama yine de canımı yakmıştı ve canımı yakmış olduğu gerçeği beni ra-

hatsız etmişti. Canımı yakacak kadar yakın olmalarına izin verdiğim sadece iki kişi vardı; ağabeyim ve kız kardeşim. Diğer insanlar söz konusu olduğunda davranışlarını ya da sözlerini görmezden geliyordum. Eğer onları önemsemiyorsam, fikirleri ya da davranışları beni incitemezdi. Drago Popov'un hakkımda ne düşündüğü de umurumda değildi.

Hazırlanmayı bitirdiğimde havluyu banyoya geri götürmek için yataktan aldım ama yarı yolda durup omzumun üzerinden uyuyan kocama baktım. Sessizce kıkırdayarak havluyu suratına fırlattım ve odadan kaçabildiğim kadar hızla kaçtım.

Eve bakan kadınlardan biri merdivenlerde yanımdan geçti, bir yığın çarşafla üst kata çıkıyordu.

"Günaydın!" diye cıvıldadım.

Bana biraz düşmanca bir bakış attı ama giydiğim tüylü patikleri görünce ifadesi şaşkınlığa dönüştü. Turuncu renkteydiler ve üzerlerinde büyük, beyaz puantiyeler vardı. Her bir noktanın ortasında küçük, turuncu bir payet vardı.

"Güzel ayakkabılar," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim." diyerek gülümsedim.

Zemin kata geldiğimde ön kapının yanında duran ve paltolarını çıkaran birkaç adamı fark ettim. Onları dün akşamki yemekte gördüğümü ve yemekten sonra gece nöbetine gideceklerinden bahsettiklerini hatırlıyordum. Niye evlerine gitmek yerine buraya geri gelmişlerdi ki?

Büyük yemek salonuna girdim ancak eşikten bir adım ötede duruverdim. Uzun masadaki neredeyse tüm sandalyeler doluydu. Sırplar özel günleri birkaç gün boyunca mı kutluyordu? Masanın sonundaki dün oturduğum yer boştu, oraya doğru ilerlerken neşeyle "günaydın" dedim. Birkaç kişi başını salladı ama çoğu bana ters ters baktı. Görünüşe göre buradaki popülerlik yarışmalarını kazanıyor gibi durmuyordum. Yerime

oturup dün akşam yemekte sohbet ettiğim kızıl saçlı, çilli kıza, Jelena'ya doğru eğildim.

"Ee, bugünün olayı ne?" diye sordum.

Alnı kırıştı. "Olay mı?"

"Evet. Bakıyorum yine misafirlerimiz var." Masanın etrafında oturan insanları gösterdim.

"Ah...Onlar misafir değil." Kahkaha attı. "Burada yaşıyorlar."

"Burada mı? Bu evde?" Ağzım açık baktım. "Ama, bu neredeyse...Kırk kişi demek."

"Aslında kırk sekiz. İlk nöbetçi vardiyası kahvaltılarını çoktan yaptı ve diğerleri de burada değil."

Masanın uzunluğuna baktım. Yüce Tanrım.

Mutfağın kapısı açıldı, kollarının üzerinde ve ellerinde çok sayıda tabak taşıyan kadınlar içeri doluştu. İkisi masanın sağ tarafına, diğer üçü ise sol tarafına geçti. Herkesin önüne çırpılmış yumurta ve domuz pastırmasıyla dolu tabaklar koymaya başladılar.

Jelena'nın birkaç sandalye ilerisinde oturan, yirmili yaşlarının başındaki bir adam önüne konulan tabağa uzandı ancak tabağı koyan kız hızla onun uzanamayacağı bir yere çekti.

"Keva diyette olduğunu söyledi. Sana salata yapıyor." Kız onun kafasının arkasına bir şaplak attı ve son iki tabağı da masaya bıraktı.

Kız mutfağa dönerken, "Nato, tatlım, bana bunu yapma," diye seslendi adam. "Açlıktan ölüyorum. Açken çalışamayacağımı biliyorsun."

Herkes onun sızlanmalarını duymazdan gelerek kahvaltısına yumuldu. Yakındaki kâseden bir parça ekmek alıp yemeye başladım, etrafımda dönen konuşmaları dinlerken sadece yemeğimle ilgileniyormuşum gibi yapıyordum.

Sırpça konuşma deneyimim olmadığı için cümleleri tam olarak anlamakta zorlanıyordum, özellikle de aynı anda konuşan bu kadar çok insan varken. Dikkatim bir konuşmadan diğerine kayıp duruyordu ancak tüm kavrayabildiğim ufak tefek parçalar ve bazı şeylerin anlamlarıydı. Konuşmaların çoğu yapılan büyük bir anlaşma ve yeni güvenlik önlemleri etrafında dönüyor gibi görünüyordu.

Jelena'nın karşısında oturan iri, dövmeli adam, "*Pop treba da se vidi sa ludim Rusom u vezi isporuke,*" dedi.

Çatalım yarı yolda dondu kaldı. *Pop* mu? Bu rahip demekti. *Bir rahip, sevkiyatla ilgili bir şey için deli Rus'la mı buluşuyor?* Aralarında bir rahip mi vardı? Rahip ne yapıyordu ki, uyuşturucu kasalarını mı kutsuyordu? Konuşmasının devamını dinlemeye çalıştım ama adam ağzına yumurta tıkıştırmaya geri döndü.

Odanın diğer ucundaki mutfak kapısı tekrar itilerek açıldı ve içeriye yaşlı bir adam girdi. Saçları bembeyazdı ve kısa bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Uzun beyaz sakalıyla birleşince tıpkı Noel Baba'ya benziyordu. Gerçekten tuhaf bir Noel Baba'ydı çünkü üzerinde yeşili kamuflaj pantolon, ona uygun bir tişört ve üzerinde iki silah bulunan bir omuz kılıfı vardı. Ayrıca baldırına bağlı bir bıçak kılıfı takmıştı. Belalı Noel Baba yerine oturup kılıfından feci görünen bir bıçak çıkardı ve onunla pastırmayı kesmeye başladı.

"O kim?" Jelena'yı dürttüm.

"Ah, o Beli. Bahçıvanımız."

"Bahçıvan mı? Tam olarak neye bahçıvanlık yapıyor?"

"En sevdiği şey laleler, inanabiliyor musun?"

"Hayır." Güldüm.

"Keva'yla o birbirlerinden nefret ediyorlar. Birkaç yıl önce Beli, evin her tarafına beyaz zambaklar dikti ve Keva onların cenaze çiçeği olduğunu söyleyerek adamlardan birine onları

söktürdü. Beli artık her yıl zambak ekiyor ve her seferinde farklı bir yer seçiyor."

"Eh, buralarda işler sıkıcı gibi görünmüyor. Senin rolün ne?"

"Çoğu zaman Mirko'yla çalışıyorum. Lojistikten o sorumlu." Yakınında oturan salatacıya doğru başını salladı. "Kamyonları ve rotaları o ayarlıyor, ben de ona bu konuda yardımcı oluyorum. Aynı zamanda buradaki ve Naos'taki gözetimden de sorumlu. Ayrıca Keva'nın parayı aklamasına da yardım ediyorum."

"Keva mı?" Söz konusu kadının bir adam için kahve doldurduğu masanın öbür ucuna doğru baktım. "Onun aşçı olduğunu sanıyordum."

Jelena kahkaha attı. "Evet, herkes için yemek hazırlıyor, gerektiğinde ilk yardım yapıyor ve getirilen tüm paranın Naos'tan geçip temiz çıktığından emin oluyor."

"Vay be." Başımı iki yana salladım. "Peki neden ona Keva diyorsunuz? Lakap falan mı?"

"Argo. *Keva* anne demek. Herkese emir yağdırdığı için ona uyuyor."

"Elli kişinin sana 'anne' demesi garip olmalı." Masaya bir kez daha göz gezdirdim. "Hepsinin burada yaşadığına inanamıyorum. Sanki bir otel gibi."

"Otelle alakası yok, inan bana." Jelena kıs kıs güldü. "Daha çok bir askeri üs gibi."

"Yani Drago herkesin burada yaşaması konusunda ısrarcı mı?"

Jelena lokmalarının arasında, "Tanrım, hayır. Bu konuda sık sık söyleniyor ama kalmamıza izin veriyor," dedi. "Jovan'la ben birkaç yıl önce örgüte katıldığımızda ikinci katta bir odamız vardı. Geçici olması gerekiyordu, burası ana üs olduğu için herkesi tanımamız ve her şeyin nasıl işlediğini görmemiz için bir yoldu. Ama sonunda burada kalmaya karar verdik." Eliyle masayı işaret etti. "Diğerleri için de durum aynıydı. Burada kendilerini güvende hissediyorlar."

"Ev iyi korunduğu için mi?"

"Hayır, Drago yüzünden. İnsanlar ona doğru çekiliyor. *O*, kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyor."

Bir evde bu kadar çok insanla yaşadığımı hayal etmeye çalıştım. İnanılmazdı. Kesinlikle çılgıncaydı. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Adeta... Hikâyemdeki kurt sürüsü gibiydi.

"Bence bunun nedeni, Drago'nun onlardan herhangi biri için kurşun yiyeceğini bilmeleri," diye devam etti. "Buna birkaç kez tanık oldular."

Başımı tekrar Jelena'ya çevirdim, yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Ne?"

"Birkaç yıl önce yerleşkeye yapılan bir saldırı sırasında vuruldu. Saldırganları engellemek için nöbet tutan bir sürü adam olmasına rağmen dışarıya ilk koşan Drago oldu. Askerlerden biri yaralandığı için açıkta kalan bir pozisyonu korurken vuruldu."

Bir kurşunun huysuz kocamın göğsünü deldiğini gözümde canlandırdım ve vücudumu bir ürperti kapladı. Jelena rahatsızlığımı fark etmemiş gibi görünüyordu çünkü gevezeliğe devam ediyordu.

"İnsanların çoğunun aynı yerde olması da daha rahat oluyor. İşleri organize etmek çok daha kolaylaşıyor." Masanın karşısındaki, rahip hakkında konuşan adamı işaret etti. "Bu Adam. Drago'yla uzun zamandır arkadaş, hatta dostlukları ta Sırbistan'a dayanıyor ve buraya on beş yıl kadar önce taşındı. Piyadelerden o sorumlu. Diğerlerine gelince, net bir görev tanımları yok. Herkes ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyor. Nakliye, teslima, güvenlik vardiyaları... Bazıları gerektiğinde kulüpte ek güvenlik olarak çalışıyor."

"Anladım..." Sanki her şey mantıklıymış gibi başımla onayladım ama öyle değildi. Cosa Nostra'da herkesin son derece net

bir iş tanımı ve yükümlülükleri vardı. Aşçılar yemek hazırlardı, para aklamazlardı. Masanın etrafında oturan herkese tekrar baktım. Bir suç örgütü nasıl böylesine tanımlanmayan bir yapıyla yürüyebilirdi? "Yani büyük, mutlu bir aile."

"Ah! Tara'yı unuttum. Drago'nun kız kardeşi," diye ekledi Jelena.

"Drago'nun kız kardeşi mi var?"

"Evet. Burada, bu evde yaşıyordu ama geçen hafta taşındı."

"Neden?"

"Şey..." Jelena yüzünü buruşturdu ve gözlerini kaçırdı. "İki yıl önce Cosa Nostra'yla aramızda bir tür çatışma oldu."

"Evet, onu duymuştum." Başımı salladım. Asya kayıpken olmuştu, o yüzden Aile'de olup bitenlere pek dikkat etmemiştim.

"Tara'nın erkek arkadaşı vuruldu ve öldü."

"Siktir." Tabağıma baktım. "Yani benim yüzümden mi gitti?"

"Evet. Drago, ona gelininin Cosa Nostra'dan olduğunu söylediğinde Tara bunu pek iyi karşılamadı."

Birdenbire lanet olası bir sallabaşa dönüşmüşüm gibi başımı sallayıp durmaya devam ettim ve yemeğime odaklandım. Buradaki insanların çoğunun bana ters ters bakmasına şaşmamalıydı.

Jelena lokmalarının arasında, "Eğer istersen daha sonra sana evi gezdiririm," dedi. "Ayrıca, Drago sana geceleri tek başına dışarı çıkmamanı söyledi mi?"

"Hayır. Neden?"

"Köpekler yüzünden. Korkarım pek sosyalleşecek türden değiller. Drago seni onlarla tanıştırana kadar dışarıda dolaşmaman en iyisi olur."

Köpeğim Bonbon'un görüntüsü gözlerimin önünde belirdi. Geçen yıl hayatını kaybetmişti ve bunun suçlusu bendim.

"Elbette," diye mırıldandım, kocamın köpekleriyle tanışıp o yarayı yeniden açmaya hiç niyetim yoktu zaten.

Kahvaltımı bitirdiğimde tabağımı mutfağa taşıdım, kirli tabak yığınını taşıyan kızlardan birine neredeyse çarpıyordum. Diğer dört kız odanın içinde koşturuyor, her şey bulaşık makinelerine yerleştirilirken çatal bıçaklar porselenlere çarpıyordu. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en büyük mutfak olmalıydı.

Uzun, geniş mutfak adası şu anda çoğunlukla kirli kâseler, fırın tepsileri ve tabaklarla doluydu. Merkezî kısmın çoğunu kaplıyordu. Tezgâhın ucundaki yeri endüstriyel bir buzdolabı kaplıyordu ve boyutuna bakılırsa küçük bir orduya yetecek kadar yiyecek depolayabilirdi. Beyaz, ahşap mutfak dolaplarının cam kapaklarının arkasında düzinelerce bardak, fincan ve tabak duruyordu. Taze demlenmiş kahvenin kokusu, ocağın üzerine yerleştirilmiş devasa bir tencereden gelen pişmiş elmanın tatlı kokusuna karışıyordu. Nöbetten döndüğünü gördüğüm adamlardan biri elindeki kaşığı tencereye uzattı.

"Relja!" Keva bağırarak ona doğru koşturdu ve mutfak havlusuyla koluna vurdu. "Dokunma ona!"

"Sadece tadına bakmak istedim. Harika kokuyor."

Keva kaşığı onun elinden kapıp aldı ve tencereden rendelenmiş elmaya benzeyen bir şey aldı.

"Kaybol." Kaşığı tekrar adamın eline tutuşturdu, sonra yiyecekleri buzdolabına yerleştiren kıza dönüp acele etmesi için bağırdı.

Gözlerim mutfağın içinde, Drago'nun bahçeye açılan kapının yanındaki duvara yaslandığı yerde gezindi. Onun hâlâ uyuduğunu sanıyordum. Belediye binasında onunla olan adam yanında duruyordu ve önümüzdeki hafta sonu gelmesi planlanan bir sevkiyat hakkında konuşuyor gibiydiler. Bu mesafeden söyledikleri her şeyi duyamıyordum ama konuşmalarındaki bir şey garipti. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Drago, göz teması kurmak yerine, adamın dudaklarına

bakıyordu. Sanki aşağı bakıyor ve adamın ona anlattıklarıyla pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Tam yakalayamadığım bir yanıt verdi ve başını salladıktan sonra bakışları bana kaydı.

Odanın ta diğer ucunda olmasına rağmen, gözlerinin beni gücüyle yakaladığında sanki bir yıldırım çarpmış gibi hissettim. Sabah duş almış olmama rağmen üzerimden hâlâ onun kokusunu alabiliyordum. Sanki bana sarılırken bir şekilde kendini tenime kazımıştı.

"Sonra konuşuruz Filip," dedi Drago ve bana doğru yöneldi.

Attığı her adımda nabzım hızlandı. En sonunda önümde durduğunda, boğazıma aniden yerleşen yumruyu güçlükle yutabildim, aldığım nefesler sığlaştı.

Ellerini mutfak adasına dayayıp beni kollarının arasına hapsetti ve başını aşağı eğdi. "Dün gece iyi uyudun mu, *mila*?"

"Hayır, pek sayılmaz. Yatak çok sertti ve sonra yatağıma davetsiz bir misafir girdi." Pis pis gülümsedim. Daha önce Google'da *mila* kelimesinin çevirisine bakmıştım, aşağılayıcı bir terim bulmayı bekliyordum ama bunun yerine, *sevgilim* anlamına gelen, biraz eski ama yine de çok kıymet verilen bir Sırpça sevgi sözcüğü olduğunu görünce oldukça şaşırmıştım.

"Boynuma sokularak uyurken şikâyet ettiğini fark etmedim. Horluyordun."

"Ne?! Ben horlamam."

Drago daha da eğildi, ağzı kulağımın hemen yanındaydı. Konuştuğunda nefesi tenimi okşadı.

"Evet, horluyorsun. Çok hafif, bir kedi yavrusunun mırıltısı gibi." Dudaklarını boynumun kenarına bastırdı ve alçak bir mırıltı sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Aynen böyle, Sienna."

Yanağımın içini ısırıp gözlerimi kapattım, kollarımı ona dolama ve onu daha da yakına çekme dürtümü bastırmaya çalıştım. Vücudum bir şekilde ona doğru çekiliyordu ve ben kontrolü zar zor elimde tutuyordum.

"Merak ediyorum," diye devam etti ve ensemdeki minik tüyler diken diken oldu. "Pençelerin de var mı?"

Başımı iki yana salladım ve yanağımı daha sert ısırdım.

"Yalancı." Hırıltılı tınıyla söylediği kelime üzerimden yuvarlanıp geçti.

Omurgamdan aşağı hoş bir ürperti kaydı ve bu hissin daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildim. Yine de çabucak ne yaptığımı fark ettim ve geri çekildim. Beni hâlâ vücudu ile tezgâh arasına hapsetmiş hâldeydi, yani hareket edebileceğim çok az yer vardı.

"Arkadaşlarıma bugün öğle yemeği için buluşacağımıza söz verdim ve muhtemelen sonrasında alışveriş merkezine gideceğiz. Biri beni bırakabilir mi?"

"Jovan seni bırakır." Kotunun arka cebinden cüzdanını çıkardı ve kredi kartını çıkarıp yüzüme doğru kaldırdı. "Alışverişin için."

"Benim kendi kartım var," diye mırıldandım.

"Benimle param için evlendiğini sanıyordum."

Siktir. Bunu unutmuştum. "Evet, doğru." Kartı elinden alıp sırıttım. "Sadece bir uyarı... Muhtemelen benimle evlendiğine pişman olacaksın."

Dudakları kulağıma değene kadar başını öne eğdi. "Hiç sanmıyorum."

Drago uzaklaşıp mutfaktan çıkarken nefesi ve sıcaklığı aniden kayboldu. Peşinden koşup beni alışveriş merkezine o götürsün diye ısrar etmek için aptalca bir dürtü hissettim.

"Eee, öhö." Boğazımı temizledim ve bardakları kurulayan Keva'ya döndüm. "Jelena bana ön tarafta bir çeşme olduğunu söyledi. Biri bana doğru yönü gösterebilir mi? Birkaç *selfie* çekmek istiyorum."

"Ben iyiyim Arturo, sana bugün on kez söyledim zaten! Lütfen aramayı kes."

Telefonu cebime tıkıp son bavulu da yeni yatak odama ittim. Dördüncü katın ta diğer ucunda, Drago'nun odasından en uzaktaki odadaydı. Alan küçüktü ve perdesi bile olmayan tek bir penceresi vardı. Havada, odanın muhtemelen yakın zamanda yenilendiğini gösteren hafif bir yeni boya kokusu vardı. Gözlerim duvara dayanmış dar yatağa çevrildi ve ona takılı kaldı.

Yalnız uyumayı sevmiyordum.

Annemle babamın ölümünden sonraki gece, ilk kez uyumak için gizlice kız kardeşimin yatağına girmiştim. Arturo sabah bizi kontrol etmeye geldiğinde beni orada bulmuştu ama hiçbir şey demeмişti. O geceden sonra yıllarca her gece Asya'nın yatağına gizlice girmeye devam etmiştim. Zihnimin derinliklerine, Arturo'nun bir gece beni uyandırıp Asya'nın da tıpkı annem ve babam gibi gittiğini söyleyeceğine dair tüylerimi diken diken eden bir korku çöreklenmişti. Eğer uykuya daldığımda yanımdaysa, sabah da orada olacağına kendimi ikna etmiştim.

Asya benden yatağıma dönmemi hiç istememişti. Bir kere bile. Yatağı ikimiz için çok küçük kaldığında bile. İkiz kardeşim. Benim diğer yarım. İnsanlar sık sık onun daha kırılgan olduğunu düşünme hatasına düşüyorlardı. Asya hep içine kapanık, sessiz biri olmuştu ve müziği dışında hiçbir şey uzun süre

Ninova

ilgisini çekmemişti ama o benden çok daha güçlüydü. Ben sadece rol yapmakta daha iyiydim.

Yaşımız ilerledikçe onun yatağına gizlice girmeyi bıraktım. Artık büyük bir kızdım ve kendi yatağımda uyumam bekleniyordu. Yatağım hep soğuk ve yalnızdı, asla huzurlu değildi. Çoğu gece idare ediyordum ama uyuyamadığım zamanlar da oluyordu. Dönüp dururdum, ta ki Asya yanıma yatarken altımdaki yatak gıcırdayana kadar. Her zaman bilirdi. Tanrım, onu çok özlüyordum.

Yine de *Pasha*'yı bulduğu için çok seviniyordum. Düğün günü, hayatımın en neşeli günüydü. Başından geçen onca şeyin ardından onu mutlu ve gülümserken görmek, benim için gerçekleşen bir dilek gibiydi. Bu bir bakıma onu kaybetmem anlamına gelse bile.

Tekrar telefonumu çıkarıp ekranına baktım. Şu anda Asya'yı aramak için çok geçti ve bu öğleden sonra zaten konuşmuştuk. Telefonu yatağın üstüne atıp içinde gerekli eşyalarımı barındıran sarı bavulumun yanına çömelip defterimi arayışa girdim. Kendimi kötü hissettiğimde yazmak her zaman moralimi düzeltmeye yardım ediyordu.

Beş dakika sonra yorganın üzerine yayılmış, kalın, ışıltılı defterimi karıştırırken aklıma bir şey geldi. Drago'ya hikâyemi nereden bildiğini hiç sormamıştım.

Drago

Locada karşımda oturan sarışın adam öne doğru eğildi ve parmağıyla beni işaret etti. "Senden hoşlanmıyorum, Drago."

"Ben de senden hoşlanmıyorum Belov ama tesadüfe bak ki, senin Pakhan teklif ettiğim cephaneyi beğendi. Peki, iş yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Rus bana bakarak gözlerini kıstı ve bir kahkaha patlattı, sonra telefonunu çıkarıp birini aradı, muhtemelen Petrov'du. Sergei Belov'un kalın bir sesi olduğu için söylediği her şeyi duyabiliyordum ama Bratva Pakhan'ıyla yaptığı konuşma Rusça olduğu için ne hakkında olduğuna dair pek bir şey anlamıyordum.

"Her iki ayda bir teslimat," dedi görüşmeyi bitirdiğinde. "Ayrıca Roman seninle şahsen tanışmak istiyor. Önümüzdeki ay."

"Pekâlâ. Yeri ve zamanı bildiririm."

Belov başını sallayıp gitmek için ayağa kalktı ve az önce oturduğu koltuğa baktı. "Locanın bir fotoğrafını çekmemin sakıncası var mı? *Pasha*'yı kulüplerimizin içini beyaza çevirmesi için ikna etmeye çalışıyorum. Ben emekli olduğumda bunu düşüneceğini söyledi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bunun için özel bir neden var mı?"

"Evet." Telefonunu kaldırıp bir fotoğraf çekti. "Güya açık renkli döşemelerden kan lekesini çıkarmak çok zormuş."

Çıkışa doğru yürüyüşünü gözlerimle takip ettim, yol boyunca ıslık çaldı. Görünüşe göre adam insanların söylediği kadar deliydi.

Masadan telefonumu alıp Filip'in bana daha önce gönderdiği mesajı kontrol ettim. Sevkiyatımızla ilgili bilgileri Rumenlere ihbar eden adamın adresiydi. Birkaç saatlik uzaklıktaydı ama yola çıkmadan önce ışık saçan karımın yanına uğrayıp neler yaptığını görmek için hâlâ zamanım vardı. Jovan bana saat başı güncellemeler gönderiyordu ve sonuncusunda, Sienna ve arkadaşının kulüpten on beş dakika uzaklıktaki bir restorana girdiğini yazmıştı.

Naos'un altındaki yeraltı garajı, buraya gelirken kullandığım SUV ve fark edilmek istemediğimde kullandığım iki külüstür araba da dahil olmak üzere birkaç araçla doluydu. Hepsinin yanından geçip uzak köşeye park ettiğim siyah motosiklete yak-

Ninova

laştım. Böyle hassas meselelerle uğraşırken iki tekerlek üzerinde olmak çok daha akıllıca bir seçimdi. Köstebek Wesley de bu meselelerden biri hâline gelmişti ve çalıştığımız diğer kişilerin onun yolundan gittiklerinde ne olacağını bilmeleri için bir örnek hâline getirilmesi gerekiyordu.

Restorana vardığımda motosikletimi Jovan'ın beyaz sedanının sürücü tarafına park edip kaskımın siperliğini kaldırdım. Karım tavandan yere kadar uzanan pencerenin yanındaki bir masada oturuyordu. Naos'a gelirken de yanında olan sarışın kız onunla birlikteydi, bir şey hakkında gülüşüyorlardı. Sienna, mavinin berbat tonunda bir kazak giymişti. O da yetmezmiş gibi, güneş ışığı ne zaman ona düşse parıldayan altın rengi detayları vardı. Gözlerim bacaklarına doğru kaydı, altın rengi, dar pantolonla sarmalanmışlardı, gözlerim ayakkabılarında durdu. Kazağıyla aynı tonda bir maviydi, topuklarında ufak fiyonklar vardı.

"Dinliyorum," dedim ve Jovan'a döndüm.

Dirseğini açık pencereden dışarı çıkardı ve başıyla kadınları işaret etti. "Luna denilen şu kızla ve başka bir arkadaşıyla alışveriş merkezinde buluştu. Birkaç butiğe girip ıvır zıvır aldılar, sonra da kızları kırtasiye malzemeleri satan bir mağazaya sürükledi."

"Oradan ne satın aldı?"

"Birkaç defter ve kalem. Bir de tavşan şeklinde bir kalemlik." Gözlerini devirdi.

"Sonra?"

"Alışveriş merkezinde biraz dolaştılar, *selfie* çektiler ve sonra diğer kızı evine bırakıp buraya geldik."

"Başka bir şey var mı?"

"Buraya gelirken ağabeyi onu aradı."

"Ne hakkında konuştular?" diye sordum.

"Konuşmanın diğer tarafını duyamadım ama kızın cevaplarına bakılırsa, sanırım kızın iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Senin paranı harcarken harika vakit geçirdiğini söyledi."

Karıma dönüp baktım. Kartım her kullanıldığında banka bana mesaj gönderiyordu. Bugün hiç mesaj almamıştım. Aldığı şeyleri kendi parasıyla ödüyordu.

Jovan başka bir şey söyledi ama kaskım takılı olduğu için anlamadım.

"Tekrar et," dedim ve yüzümü ona döndüm.

"Biz restorana varmadan hemen önce bir telefon daha geldi ama cevap vermedi. Telefona baktığında çağrıyı reddedip çantasına geri koymuş olmalı."

"İlginç. Başka garip telefonlar alırsa bana haber ver."

"Elbette."

Bakışlarımı şu anda garson kızla kıkırdayan ve ellerini havada sallayarak konuşan karıma çevirdim. Tırnakları bugün altın rengindeydi. Onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu merak ederek gözlerimi ellerinden dudaklarına çevirdim. Dudakları hareket ediyordu ve onları net bir şekilde görebiliyordum ama söylediği şeylerin hiçbirini çözemiyordum. Garson cevap verdi ama Asyalı genç kadının da ne dediğini anlamadım. Girişin üstündeki tabelaya baktım. Burası bir Japon restoranıydı. Konuşmalarını anlayamamama şaşmamalıydı. Ben Japonca bilmiyordum ama görünüşe göre Sienna biliyordu. Vay be, ışıltılı karım sürprizlerle dolu değil de neydi?

"Keva'yı ara," dedim Jovan'a. "Yemekten sonra karımdan mutfakta ona yardım etmesini istemesini istiyorum."

Jovan bana baktı, kaşları ta saç çizgisine kadar kalktı. "Pekâlâ," diye mırıldandı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Küçük görevler, zor bir şey değil. Eğer Sienna hayır derse, Keva'ya ısrar etmemesini söyle."

Ninova

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bu gece Wesley meselesiyle ilgileneceğim ve gece yarısından önce evde olmayacağım. Keva'ya mutfakta olanları bana mesaj atmasını söyle."

Jovan cevap verdi ama ben ona aldırmadım, gözlerim tekrar karıma döndü. Bu sabah Sienna kollarımda, kedi yavrusu gibi kıvrılmış bir hâlde uyanmıştım. Onu bırakmak zorunda olmamayı dilemiştim.

Seks söz konusu olmasa bile o bana sokulmuş hâldeyken yatakta kalmak, işe gitmekten çok daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu. İşin içinde seks olmadan bir kadınla geceyi geçirme arzusu duyup duymadığımı hatırlamaya çalıştım ve hiçbir şey hatırlamayadım. Bir kadını kontrol edebilmek için işimi erteleddiğim de hiç olmamıştı. Fakat şimdi buradaydım, çenesini tutamayan sikik herifin peşine düşmek yerine *karımı* gözetliyordum. Kapattığı telefonun diğer ucunda kimin olduğunu merak ediyordum.

"Eğer karımın yanına yaklaşan bir erkek olursa icabına bak," diyip siperimi indirdim. Şimdi köstebeğe ziyarette bulunma zamanıydı.

"İcabına mı bakayım?" diye sordu Jovan. "Ne şekilde?"

Filmli camın arkasından ona baktım. "Mezarlıkta bir yer gerektirecek şekilde, Jovan."

Nihayet eve vardığımda saat çoktan gece yarısını geçmişti. Wesley'nin muhitinin etrafındaki polis yoğunluğu fazla olduğu için daha uzun bir yoldan dönmek zorunda kalmıştım. Muhtemelen birileri çığlık sesini ihbar etmişti.

Ön kapıda nöbet tutan adama başımla selam verdim. "Bir şey var mı?"

"Hayır. Duvar dışındaki nöbetçiler şüpheli bir şey olmadığını doğruladı."

"Güzel," dedim ve yukarı çıktım.

Bogdan'ın harekete geçmesi an meselesiydi. Muhtemelen depolarımızdan birine ya da kulübe saldıracaktı ama ben her ihtimali göz önünde bulundurmayı tercih ediyordum, o yüzden eve giden yol boyunca adamlarımızın konuşlandığından emin olmuştum.

Yatak odama adım attığım anda bir şeylerin doğru olmadığını anladım. Renkli bavul yığını gitmişti. Yatağım boştu. Görünüşe göre karım uyku düzenimiz hakkında söz sahibi olduğunu düşünüyordu. Ceketimi balkon kapısının yanındaki koltuğa atıp banyoya yöneldim.

Fazlasıyla ihtiyacım olan duşu aldıktan sonra koridorda ilerledim ve yol boyunca odaları kontrol ettim. Bu katta birkaç boş oda vardı çünkü dinlenmek için kendime izin verdiğim birkaç saat boyunca etrafımda kimsenin olmasını istemiyordum, o yüzden odaların herhangi birinde olabilirdi.

Geçtiğim ilk birkaç oda boştu. Keva'nın ve Filip'in odaları ile birlikte adamlarımın kullandığı birkaç odayı kontrol etmeden geçip gittim. Karım bu kattaki son yatak odasında, ince bir battaniyenin altında, benim iri gövdemin asla sığamayacağı ufacık bir yatakta uyuyordu. Bavullarının sekizi birden bir köşeye yığılmıştı.

Omzumu kapının pervazına yaslayarak uyuyuşunu izledim. Mutfakta yardım etmeyi reddedeceğini düşünmüştüm. Ama Keva'nın gönderdiği şey bir mesaj değildi, karımın lavabonun önündeki küçük bir taburenin üzerinde durmuş, kocaman, yanmış bir tavayı ovarken çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Ninova

Restorandayken giydiği altın rengi pantolon ve mavi kazak hâlâ üzerindeydi, sadece ayağında yüksek topuklu ayakkabılar yerine tüylü, korkunç bir şey vardı. Birkaç fotoğraf daha gelmişti. Sienna bardakları dolaba yerleştiriyordu. Ocağın üzerine eğilmiş, dumanı tüten bir tencerenin içine bakıyordu. Bir şeye gülerken kirli bulaşıkları taşıyordu. Wesley'i öldürme görevimi ciddi ciddi başka bir güne bırakıp, sırf Sienna'nın yaptığı işlerden keyif alıyor gibi görünmesini izleyebilmek için eve dönmeyi bile düşünmüştüm.

Cosa Nostra'daki İtalyanlar çok özel bir gruptu. Hiyerarşinin üst kademelerinde yer alanlara neredeyse kraliyet ailesindenmiş gibi davranılırdı ve birçoğu da gerçekten öyleymiş gibi hareket ederdi. Özellikle de kadınlar. Birkaç yıl önce Capo'lardan birinin kız kardeşiyle çıkmıştım ve buluşmamızın yirminci dakikasında kendimi öldürmek istemiştim. Kadının adını bile hatırlamıyordum, sadece bomboş bir insanın karşısında oturduğuma dair o hissi hatırlıyordum. Hayattaki tek amacı üzerindeki pahalı kıyafetleri sergilemek olan bir vitrin mankeniydi. Onları çıkardığında, geriye plastik bir kukladan başka bir şey kalmıyordu.

Karım da aynı derecede pahalı kıyafetler giyiyor olabilirdi ama yüzeyinin altında çok ama çok daha fazla katman olduğuna dair içimde bir his vardı. O katmanların her birini tek tek soyup altında ne sakladığını öğrenmeye niyetliydim.

Bavullara doğru gidip ilk ikisini aldım ve odama geri taşıdım. Bu eylemi üç kez daha tekrarladıktan sonra Sienna'nın uyuduğu yatağa yaklaştım ve kollarımı hafif bedeninin altından geçirdim. Onunla henüz seks yapmak gibi bir niyetim olmayabilirdi ama uyumasına izin verilecek tek bir yer vardı; benim yatağım.

Sienna kıpırdandı, bir şeyler mırıldandı ve yüzünü göğsüme gömdü. Onu yatak odama geri taşıdım, dikkatlice yatağa yatırdım ve arkasına uzanmak için yatağa çıktım. Kolumu beline dolayıp onu kendi bedenime doğru çektiğimde bile uyumaya devam etti.

BÖLÜM yedi

Sienna

GÖZLERİMİ AÇTIĞIM ANDA YANLIŞ ODADA olduğumu anladım. Perdesiz küçük bir pencere yerine, bir balkona açılan Fransız kapıları örten uzun, lacivert perdelere baktım. Kocamın odası. Muhtemelen ben uyurken beni buraya taşımıştı. Bavullarım da geri dönmüş, duvar boyunca dizilmişlerdi. Dudaklarımda minik bir gülümseme belirdi.

Döndüğümde yatağın diğer tarafını boş buldum ve istenmeyen bir hayal kırıklığı karnıma saplanıverdi. İçten içe Drago'nun yanımda olmasını mı umuyordum? Sanırım biraz. Yatak odasının kapısı kapalıydı ve Drago görünürde yoktu. Yastığına uzandım ve yüzüme doğru çektim. Onun gibi kokuyordu. Drago'nun yatağında uyanmak hoşuma gitmiş olabilirdi ama yine de daha sonra eşyalarımı tekrar küçük odaya taşıyacaktım. Ne kadar ateşli olursa olsun, tanımadığım bir adamla aynı yatakta yatmayacaktım.

Yaklaşan ayak sesleri koridorda yankılandı. Sanki elimi yakmış gibi yastığı fırlatıp attım, yataktan fırlayıp bavullara doğru yöneldim.

Ninova

Drago'nun sesi kapıdan, "Kahvaltıyı kaçırdın," diye gürledi. "Keva senin için mutfakta bir şeyler ayırdı."

"Teşekkür ederim canım," dedim bavulun içindekileri karıştırırken. "Hey, merak ediyordum da—"

"Ben işe gitmeden önce arazide hızlı bir tur atacağız," diyerek sözümü yarıda kesti. "Seni garajın önünde bekliyor olacağım. Acele et. Bütün gün bekleyemem."

"Teklifin çok hoş ama sabahın bu erken saatinde gezintiye çıkmaya pek niyetim yok. Bunu öğleden sonraya bırakmaya ne dersin, hı?" Omzumun üzerinden baktım. Çoktan gitmişti.

"Bu çok kabaydı!" diye arkasından bağırdım.

On dakika içinde giyindim ve geniş merdivenden zemin kata fırladım. Drago'nun iki adamı ön kapının yanında durmuşlardı, paltolarını giyerken kendilerini konuştukları konuya tamamen kaptırmışlardı.

Yanlarına yaklaşıp onlara ışıl ışıl bir gülümseme sundum. "Ne kadar güzel bir sabah. Toplantıya mı gidiyorsunuz?"

İkisi de bana ters ters baktı. Sağımdaki adam siyah bir takım elbise giymişti ve boynunda eğri büğrü, yarım düğümlü bir kravat vardı. Sanırım adı Iliya'ydı. Dün Jelena'yla evi keşfe çıkma şansım olmuştu ve yanından geçtiğimiz birkaç kişinin adını söylemişti. Gerçi burada yaşayan o kadar çok kişi vardı ki, herkesin adını öğrenmem biraz zamanımı alacaktı.

"Ah, bu şekilde dışarı çıkamazsın, tatlı yanaklı." Başımı iki yana sallayıp kravatını düzelttim. "İşte, çok daha iyi. Siz ikiniz kahvaltı yaptınız mı?"

Tekrar başımı kaldırıp baktığımda ikisini de kocaman gözlerle bana bakarken buldum, kaşları saç çizgilerine kadar kalkmıştı.

Aynı anda, "Evet," diye mırıldandılar.

"Güzel. İyi günler o zaman." El salladım ve antreye doğru ilerledim.

Ninova

Mutfağa doğru giderken dün geceki yemeğin sonrasını düşündüm. Mutfakta bomba patlamış gibiydi; her yer kirli tabaklarla doluydu ve kızlar etrafta koşuşturup yemek artıklarını kaldırıp tabakları bulaşık makinesine dolduruyorlardı. Mutfakta üç tane bulaşık makinesi vardı ve her yemekten sonra makinelerin durmadan çalıştıklarına emindim. Restoranlardaki gibi ticari makinelerden olmamasına şaşırmıştım. Ortam kaotikti ama bunu aslında bir şekilde sakinleştirici buluyordum.

Drago, her ne kadar gelmesini umsam da, yemeğe gelmemişti ve bu yüzden kendimi biraz kötü hissetmiştim. Keva kapıda durduğumu fark edince yardım etmek isteyip istemediğimi sormuştu. Omzumu silkip dünden hazır bir şekilde kabul etmiştim. Saniyesinde elime yanmış bir tencere tutuşturmuştu. O şeyi ovalamam neredeyse yarım saatten fazla sürmüştü ama Nata, sünger kullandığımı fark edip yerine kullanmam için metalik görünümlü bir şey vermemiş olsaydı herhâlde iki saat sürerdi.

Ev işlerine pek alışık değildim, bunlar için bir hizmetçimiz vardı ama Keva ve kızlara yardım etmekten oldukça keyif almıştım. Kadınlar gülüşüyor ve erkek arkadaşlarının dedikodusunu yapıyor, arada bir bana meraklı bakışlar fırlatıyorlardı. Sonra bir noktada aniden İngilizceye geçip beni de sohbetlerine dahil etmişlerdi. Keva bizi kovana kadar kendimizi meşgul etmiştik. Bittiğinde tırnağım kırıktı ama eğlenceliydi.

Mutfak artık daha az hareketliydi ama yine de epey curcuna vardı. Kahvaltı çoktan bitmişti, o yüzden üç kız bulaşık makinesini doldurup ortalığı topluyordu. Filip'in ve diğer birkaç adamın yan taraftaki ufak bir masada kahvaltı ettiklerini fark ettim. Onlar da benim gibi asıl olayı kaçırmış olmalıydılar. Keva mutfağın diğer ucundaydı, elinde tuttuğu büyük kâsenin içindekileri dalgınca karıştırıyordu, gözleri tezgâhın üzerinde

asılı duran televizyondaydı. Hareketsizleşti, dikkati tamamen yerel haberlerin yayınlandığı ekrandaydı. New York'ta dramın olmadığı bir gün yoktu.

Adamların oturduğu masanın ortasında neredeyse boşalmış meyve suyu sürahisi gördüm, o yüzden büyük buzdolabına gidip dolu bir sürahi çıkardım. Keva'nın dün soğusunlar diye bunlardan birkaç tane buzdolabına koyduğunu fark etmiştim.

"Buyurun," diyerek meyve suyunu masaya koydum ve gülümsedikten sonra boş sürahiyi bulaşık makinesine götürdüm.

Jelena'nın söylediğine göre piyadelerden sorumlu olan iri, siyah saçlı adam mutfağa girdi.

"*Pop se zabavio sinoc, vidim.*" Buzdolabından bir kutu soda alırken televizyona doğru başını salladı.

Rahip dün gece eğlendi mi? Sırp rahipler için "eğlence" sayılan şey neydi? Belki de kilise korosu yönetiyordu? Televizyon ekranına baktım. Bir muhabir beş katlı bir binanın önünde durmuş kameraya doğru konuşuyordu. Arkasında park edilmiş birkaç polis arabası vardı ve sarı bir olay yeri bandı binaya girişi engelliyordu.

"*...muhtemelen çete bağlantılı bir infaz daha. Kurban, Wesley Powells, bir komşusu tarafından bulundu. Görgü tanığına göre Bay Powells ellerinden duvara çivilenmiş. Göğsüne bir haç işareti kazınmış. Ancak polis şu anda başka bir açıklama yapmadı.*"

Üzerimden bir ürperti geçip giderken, "Yüce Tanrım," diye mırıldandım. Rahipleri ruhani rehberlikten çok daha fazlasını yapıyor olmalıydı. "Bir insana bunu yapmak için ciddi şekilde rahatsız olman gerek."

Keva tezgâhın üzerindeki kumandayı kaparak hızla televizyonu kapattı.

"Orada olduğunu fark etmedim," dedi ve kâsede ne varsa karıştırmaya devam etti. "O sandviçleri senin için ayırdım."

Ninova

"İştahımı kaybettim gibi."

"Kahvaltını yapana kadar mutfağımdan çıkmıyorsun, Sienna."

İç çektim ve tabaktaki en küçük sandviçi aldım. Lakabı kesinlikle ona yakışıyordu.

"Neden üzerinde hâlâ pijamaların var?" diye sordu.

Ağzım dolu olsa da, "Üzerimdeki pijama değil," diye mırıldandım.

Keva'nın gözleri vücudumdan aşağıya doğru kaydı, turkuaz ipek pantolonumun ve üzerinde büyük, fuşya çiçekleri olan takım bluzumun üzerinden geçti. "Emin misin?"

"Evet."

Kahkaha attığında sesi yaramaz bir sincap gibi çıktı. "Drago buna bayılacak."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Sırıttım.

Mutfaktan ayrılıp aceleyle yemek odasını ve giriş holünü geçtim. Sarı ceketim duvarda, diğer birkaç düzine montun yanında asılı duruyordu. Ceketimi üstüme geçirdikten sonra kapıda duran çatık kaşlı adama gülümsedim ve evden çıktım.

Drago garaj yolunda park edilmiş bir arabanın yanında duruyordu ve daha önce ön kapıda karşılaştığım iki adamla konuşuyordu. Geldiğimi gördüler, başlarıyla selam verdiler, sonra arabaya binip gittiler. Başla selamlanmak hiç yoktan iyiydi.

Drago bana bakarak, "Bu kıyafetin iyi bir seçim olduğundan emin değilim," dedi.

"Öyle mi? Neden?"

"Köpeklerimi korkutacaksın."

Kasıldım. "Köpeklerini görmekle ilgilenmiyorum."

"Köpekleri sevmiyor musun?"

Onun delici bakışlarıyla buluştum ve boğazımdan safra yükselirken gülümsedim. "Köpeklerden nefret ederim."

"Çok kötü. Yine de onlarla tanışacaksın." Elimi tuttu ve beni çimlerden geçirdi.

"Lanet köpeklerini görmek istemiyorum!" Evin etrafından dolanırken kendimi kurtarmaya çalıştım. "Drago!"

Durup çenemi parmaklarının arasına aldı. "Onlar bekçi köpekleri, Sienna ama seni ya da kokunu bilmiyorlar. Onlarla tanışmalısın ki seni koklayabilsinler ve benimle olduğunu görebilsinler. Korkmana gerek yok."

"Korkmuyorum," dedim boğuk sesle.

"Korkmuyor musun? Bana oldukça korkmuş görünüyorsun." Başparmağıyla çenemin kenarını okşadı ve dudaklarımın köşesinde durdu. "Benimleyken sana hiçbir şey olmayacak, *mila*."

Gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkardım. Diğer eliyle hâlâ elimi tutuyordu, bunalmış durumdayım ve acayip baştan çıkmıştım. Ayak parmaklarımın üzerine kalkıp onun sert dudaklarını öpmemek için kendimi zor tutuyordum. Belediye binasında nikâh evrakını imzalamadan önce öpüşmemiştik. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek nasıl bir duygu olurdu?

Arka bahçenin diğer tarafından gürültülü havlama sesleri geldi. Gözlerimi açıp Drago'nun arkasına baktım. Demir bir çit, alanı ikiye bölüyordu ve çitin ötesinde üç *rottweiler* zıplayarak bize doğru havlıyordu. Heyecanlı görünüyorlardı, birbirlerini kovalıyorlar ve ön patilerini çite dayamaya çalışıyorlardı.

"Hadi gidip merhaba diyelim." Drago'nun eli yüzümden uzaklaştı.

Yavaşça çite yaklaşırken sanki her şeyin yolunda gideceğine dair beni temin etmek istercesine elimi hafifçe sıkmayı sürdürdü.

Çite vardığımızda "Oturun," diye emretti. Üç köpek de anında oturup gözlerini ona odakladı. Drago arkama geçip kollarını karnıma doladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ama boynumun kenarına bir öpücük kondurduğunda soruyu tamamen unuttum. Dudakları çeneme doğru ilerlerken belimdeki tutuşu sıkılaştı.

"Gözlerini köpeklerden ayırma," dedi kulağıma doğru ve parmaklarını bileğime dolayarak elimi dudaklarına doğru kaldırdı.

Köpekler, başlarını hafifçe yana eğerek bizi ilgiyle izlediler. Drago'nun dudakları elimin arkasına değdiğinde bakışlarımı köpeklerden ayırmadım. Elimi çevirip avucumun tam ortasını öptüğünde parmaklarım hafifçe titremeye başladı.

"Şimdi diğeri," dedi.

Sağ elimi indirip sol elimi kaldırırken nefes almak gibi basit bir eylem bile zorlaştı çünkü dudaklarının okşayışını hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Elimi tutup dudaklarına yaklaştırdı ama başka bir öpücük için yeterince yakın değildi. Sıcak nefesi avucumda gezindi. Belli ki bunu köpekler için yapıyordu. Hareketlerinin ardındaki mantığı anlamıyordum ama onlarla bir ilgisi olduğundan emindim. Olmamasını dilerdim.

Drago dudaklarını bileğimde, nabzımın hemen üzerinde gezdirdi ve yemin ederim kalbim ritmini kaçırdı. Sanki üzerimden düşük yoğunluklu bir elektrik akımı geçiyordu. Dudaklarının değdiği her yere heyecan verici bir enerji giriyor ve vücuduma yayılıyordu, yoluna çıkan her sinir ucunu çarpıyordu. Bileğime bir öpücük daha kondurdu ve sonra elimi hareket ettirip avucumu yanağına bastırdı. Derin bir nefes aldım ve ona daha fazla yaslandım, tüm sırtım onun ön tarafına dayandı.

"Sanırım ne demek istediğimi yeterince anlattım." Drago elimi indirdi ve beni köpeklerin hâlâ dikkatle beklediği çitlere yaklaştırdı.

"Demek istediğin ne?" diye sordum ve başımı kaldırıp baktığımda beni izlediğini gördüm.

"Senin benim olduğun."

Göz temasımızı kesmeden elimi demirlerin arasındaki boşluğa doğru kaldırdı. Üç *rottweiler* da ayağa kalkıp teker teker gelip elimi kokladı. Islak, sıcak bir dil parmak eklemlerimi yaladı. Bonbon da ellerimi ve yüzümü yalamaya bayılırdı.

Bir saniye için gözlerimi kapattım, sonra elimi Drago'nun elinden çektim. "Tamam işte, köpeklerinle tanıştım. Şimdi bırak da yoluma gideyim. Sana işte iyi eğlenceler."

Eve doğru döndüm ama Drago'nun kolu belime dolandı ve beni geri çekip vücuduna yapıştırdı.

"Seni korkuttularsa özür dilerim," dedi kulağıma doğru. "Adamlarıma onları sadece geceleri salmalarını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim.

Anlaşılan hâlâ köpeklerden korktuğumu düşünüyordu. Her neyse. Kendimi açıklamayı planlamıyordum.

Drago

Köpeklerden korkmuyordu.

Elim kapı kolundayken duraksadım. Saatler sonra aniden bunu fark etmemin nedenini tam olarak bilmiyordum ama haklı olduğumu biliyordum. Sienna'nın isteksizliğinin nedeni her ne ise, korku değildi.

"Karım nerede?" Ön kapıda nöbet tutan Jovan'a sordum.

"Oyun odasında."

İçeri girdim ve sağa doğru, zemin katta evin bu tarafının büyük bir bölümünü kaplayan oyun odasına doğru döndüm. Birkaç büyük ekran televizyon ve oyun konsolunun yanı sıra Mirko'nun geçen ay satın aldığı bir bilardo masası ve langırt makineleri de vardı. Köşelerden birinde çeşitli içeceklerin bulunduğu küçük bir bar vardı. Aynı çatı altında yaklaşık elli kişi

Ninova

olunca, hayatınızın cehenneme dönmesini istemiyorsanız bir tür eğlence sağlamanız gerekiyordu. Hele de akşamları.

Odaya girdiğimde karımı film izlerken ya da birkaç kadınla dedikodu yaparken bulmayı bekliyordum. Bunun yerine, onu bara yakın bir yere kurulmuş poker masasında üç adamımla birlikte otururken, yarım düzine insanın da oynadıkları oyunu izlediği bir ortamda buldum. Tepedeki ana aydınlatma kapalıydı ve sadece masanın üzerindeki sarkıt ışık yanıyordu, bu da odada tam bir kara film havası yaratıyordu. Bara uğrayıp kendime bir içki doldurdum, sonra yakındaki bir duvara yaslanıp olanları izledim.

Karım bir sandalyenin üzerinde bağdaş kurmuştu, sol elinde kartları tutarken sağ başparmağını kemiriyordu. Sağındaki Mirko'nun yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Diğer yanında Adam vardı ve poker suratı göstermese de kazanacağına inanıyordu. Liseden beri arkadaştık ve tüm işaretlerini biliyordum. Sienna'nın karşısında Relja oturuyordu. Onu daha çocukken sokakta donmak üzereyken bulup buraya getirmiştim. Her zamanki gibi tamamen esrarengizdi. Relja kadar okuması zor bir adamla tanıştığımı hiç sanmıyordum.

Masanın ortasında ufacık bir para yığını vardı, küçük banknotlar hâlinde birkaç yüz dolardan fazla değildi herhâlde. Pek de yüksek bahisli bir oyun değildi; belli ki eğlenmek için oynuyorlardı. Dikkatim tekrar karıma kaydı, büyük halka küpelerini çıkarıp para yığınının üstüne bıraktı. Sienna başparmağını kemirmeye devam etti, gözleri hızlı bir şekilde bir adamdan diğerine kayıyordu. Başka birisi onun kartlarının boktan olduğunu düşünebilirdi. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Masadaki üç adam da karımın kaybettiğini sanıyordu.

Ve üçü de yanılıyordu.

Boş bardağımı tezgâhın üzerine bırakıp gruba doğru ilerledim ve Sienna'nın arkasında durdum. Sandalyesinin kenarından tutup yüz seksen derece döndürdüm ve sandalyenin arkasını masanın kenarına dayadım. Onu döndürdüğümde küçük bir çığlık atmış olmalıydı çünkü gözlerinde hafif vahşi bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Drago?" dedi nefes nefese. "Sen ne— "

Ellerim Sienna'nın beline indi. Onu sandalyeden kaldırıp yerine oturdum, sonra da onu kucağıma oturttum. Karım bana şaşkınlıkla gözlerini kırparak bakarken rakiplerinden saklamak için kartlarını göğsüne bastırdı. Arkamdaki adamların yeni pozisyonumuza bakarken boğazlarını temizlediklerini duyabiliyordum, ayrıca odadaki diğer izleyicilerin attığı birkaç meraklı bakıştan fazlasını gözümün ucuyla görebiliyordum.

"Devam et," dedim, gözlerim Sienna'nın benimkinden sadece birkaç santim ötedeki yüzüne kaydı.

"Bu şekilde mi?"

"Evet."

Dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Başını eğip elindeki kartlara baktı, sonra bana doğru eğilip omzumun üzerinden masadaki kartlardan birine uzandı. Elimi beline koydum ve göğüsleri bana dayanarak ezilene ve kendisi hızla sertleşen aletimin üzerine yerleşene kadar onu kendime çektim. Odadaki konuşmalar kesildi. Dışarıdan bakıldığında Sienna hiç rahatsız değildi ama bana yapışan göğsünün hızla yükseldiğini saklayamadı.

"Dikkatin mi dağılıyor?" diye sordum ve cevabını görebilmek için hafifçe arkama yaslandım.

"Hiç de değil."

"Hımm..." Elinden kartları alıp hızlıca bir göz attım.

Tam düşündüğüm gibi, kazanan bir eldi.

Ninova

"Sienna kazandı. Hepiniz gidebilirsiniz," dedim ve kartları omzumun üzerinden masaya attım.

Arkamdan sandalyelerin yere sürtünme sesiyle hızla uzaklaşan ayak sesleri geldi. Etrafımızdaki kalabalık da yavaşça dağıldı.

Sienna gözlerimin içine bakarak, "Oyunumu mahvettin," diye fısıldadı.

"Mahvettim." Elimi kaldırıp çenesinin çizgisini okşadım. "Köpeklerin olayın ne, Sienna?"

Vücudu tamamen hareketsizleşti ama hemen saniyesinde rahatladı ve gülümsedi. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı yana eğip sadece yüzünü izledim. Gülümsemesi samimi görünüyordu ama gözlerine ulaşmıyordu. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu.

"Şey, artık gitsem iyi olacak. Saçımı yıkamam lazım," deyiverdi ve kucağımdan indi. "Sonra görüşürüz."

Masadaki küpelerini ve parayı almak için acele edişini gözlerimle takip ettim, sonra da hızla odadan çıktı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ardında kaybolduğu kapıya baktım.

Sırlarını öğrenecektim. Onu zorlamanın hiçbir sonuç vermeyeceğinden şüphelendiğim için bu zaman alabilirdi. Önemli değildi. Ben fazlasıyla sabırlı bir adamdım.

BÖLÜM sekiz

Sienna

BANYODAN GELEN SUYUN DİNGİNLEŞTİREN sesiyle uyandım ama Drago'nun artık benimle birlikte yatakta olmadığını bilmek için su sesini duymama gerek yoktu. Sıcaklığı gitmişti ve son on gecedir alıştığım o huzur hissini özlüyordum.

Ayrı bir odada uyumak için yaptığım ilk girişimin sonrasında sabah kendimi Drago'nun yatağında bulmamın ardından aynı numarayı iki kez daha denemiştim. Her seferinde kocam beni odasına taşımıştı. Onun vücuduyla yapışık hâlde uyumayı itiraf edemeyecek kadar çok sevdiğim için "kaçmaya" çalışmayı bırakmıştım. Şimdiye kadar yaptığımız tek şey de buydu. Uyumak.

Sarılmak dışında bana *dokunmuyordu*. Keşke dokunsaydı. Birkaç kez o hâlâ yataktayken uyandığımda, uyuyormuş gibi yapıp sert göğsüne dayanmanın tadını çıkarmıştım. Sert olan tek şey göğsü değildi ve bu beni biraz korkutmuştu. Daha önce hiç seks yapmamıştım.

Ninova

Birkaç erkek arkadaşım olmuştu ama ilk adımdan öteye gidememiştik. Kendimi evliliğe saklıyor falan değildim ve mahrem eylemin kendisinden de korkmuyordum. Sadece... Birinden fiziksel olarak etkilenmek benim için hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Zihinsel olarak üzerimde hiçbir etkisi olmayan, çekici bir vücudun benim nazarımda göz kamaştırıcı bir kâğıt ağırlığından farkı yoktu. Bakması güzeldi ama hayatım için gerekli değildi.

Ne zaman bir erkek seks yapmak için baskı yapsa, ondan ayrılırdım. Biriyle o kadar yakınlaşma fikrini kaldıramıyordum. Kendimce sebeplerim vardı. Genellikle, ilişkiler belli bir seviyeye ulaştığında, insanlar "daha fazlasını" hak ettiklerine inanma eğilimindeydiler. Daha fazla konuşma, daha fazla açıklama, daha fazla *sen*. Ama *benim* parçalarım her zaman kilit altındaydı. Her zaman saklıydı, özellikle de o süreçte görüştüğüm adamdan. Ya açılsaydım, özenle oluşturulmuş dış görünüşümün ardında saklananları görmesine izin verseydim ve o da gitmeye karar verseydi? Ya da daha kötüsü, kalsaydı ve ben ona karşı bir şeyler hissetseydim? Olmazdı.

Duyguların olmaması, kötü bir şey olursa incinmemek anlamına geliyordu. Acı ve kalp kırıklığı, cinsel deneyime değmezdi.

Kız kardeşim bu yönümü biliyordu. *Beni* her zaman tanıyordu. Asya bir keresinde, benimle yatmasına izin vermeden önce beynimi baştan çıkarabilecek bir erkeğe ihtiyacım olduğunu söylemişti. O her ne halt demekse artık.

Sırtüstü dönüp tavana baktım ve Drago yanımda değilken bu kocaman yatağın ne kadar yalnız hissettirdiğini düşündüm. Biraz daha sarılabilmek için duştan sonra yatağa gelmesini istesem ne derdi acaba? Ya gülerdi ya da benimle seks yapması için onu ayartmaya çalıştığımı düşünürdü. Eğer istiyormuş gibi davransaydı, sonuçları ne olursa olsun üzerine atlardım ama

peşinde olduğum şey seks değildi. Sadece ona yakın olmak, yüzümü boynuna gömmek ve kokusunu içime çekmek için garip bir dürtü hissediyordum. Aptalcaydı, biliyordum ama elimde değildi.

Suyun sesi kesildi ve iki dakika sonra, kocam beline doladığı bir havluyla banyodan çıktı.

Hâlâ uyuyormuşum gibi yaptım ve yarı açık göz kapaklarımın altından onu izledim. Hayatımda gördüğüm en güzel erkek vücutlarından biriydi. Çok gördüğümden değildi tabii ama olsun. Geniş omuzları ve ağır kaslı kolları vardı. Sert, yontulmuş karın kaslarının üzerine çeyreklik atsam muhtemelen sektirebilirdim. Odanın diğer tarafındaki dolaba doğru yürüdü ve ben de gözlerimi sırtına çevirip vücudunun sol tarafını kaplayan yanık izlerini inceledim. Çoğunlukla kürek kemikleri boyunca ve hemen altında yoğunlaşmışlardı ancak ön kolunda ve elinin üzerinde de birkaç tane iz vardı. Onları daha yeni fark etmiştim çünkü dövmelerle kaplıydılar.

Geçen gün Google'da yanıkları araştırmıştım, okuduğum şeylere ve iyileşmenin farklı aşamalarını gösteren resimlere dayanarak Drago'nun deri nakli yaptırdığı sonucuna vardım. Gençken bir yangında mı kalmıştı?

Drago havluyu çıkarınca ben de gözlerimi kapattım. Çıplak erkek görmeye alışkın olmayan biri için içgüdüsel bir hareketti ama merakım beni ele geçirdi ve göz kapaklarımı kaldırıp kıçını süzdüm. Raftan bir şey almak için uzandığında aletini gördüm ve gözlerimi tekrar kapattım. O kadar büyük mü olması gerekiyordu? Koca aletinin içime kaydığını hayal ettim, nasıl bir his olacağını merak ediyordum ve iç çekişimi bastırmak için yanağımın içini ısırdım.

Yaklaşan adımların yankısından bir saniye sonra yorgan üzerimden uçup gitti.

Ninova

"Kalk."

Uyuyormuşum gibi yapmaya devam ederek gözlerimi kapalı tuttum.

"Uyanık olduğunu biliyorum."

Kahretsin. Ağzım açık bir hâlde aletine baktığımı biliyor muydu? Göz kapaklarımı araladım, Drago yatağın ayak ucunda dikiliyordu. Siyah eşofman altı ve kırmızı bir kapüşonlu giymişti.

"Saat kaç?" diye sordum. Dün kahvaltıyı kaçırmıştım ve mutfağa gidip Keva'dan kalan yemekleri istemek zorunda kalmıştım. Burada uyguladıkları yemek programı benim biyoritmime pek uymuyordu. Sekizde kahvaltı mı? Bu zorbalıktı.

"Altı buçuk. Benimle koşuya çıkacaksın."

"Hiç sanmıyorum." Alaycı bir ses çıkarıp yüzümü yastığa gömdüm.

Bir el ayak bileğime dolanıp beni kenara doğru çekti. Çığlık atarak boştaki bacağımla onu itmeye çalıştım. Drago eğilip beni kaldırdı ve banyoya taşıdı. Kollarını sıkarken ayaklarımı önümde tekmeliyor, kendimi kurtarmak için boş yere çabalıyordum. Beni banyoda bıraktığı anda göğsünden ittim.

"Ben senin astlarından biri değilim, Drago!" Onu tekrar dürttüm. "Bana emir veremezsin."

"Sen benim astım değilsin." Bir adım yaklaştı, ben de iki adım geri attım. "Ama sen bana aitsin ve ortalıkta bir kâğıt gibi beyaz dolaşmana izin vermeyeceğim. Koşuya çıkıyoruz ve yüzüne biraz renk gelene kadar geri dönmeyeceğiz."

"Ben senin malın değilim." Bunu sırıtarak söylemek istemiştim ama dişlerimin arasından yarı iğneleyici bir ses çıktı. Nedense, "iyi kişilik" filtrem o etraftayken pek işe yaramıyor gibiydi.

Drago, göğsüne bastırmaya devam ettiğim elime baktı. "Şu, öyle olduğunu söylüyor."

Bakışlarını takip ettim ve alyansıma odaklandığını gördüm.

"Ya, gerçekten mi? Ben bunun nikâh belgesi imzaladığımız anlamına geldiğini sanıyordum, satış senedi değil. Sanırım bu düzeltilmesi kolay bir yanlış anlaşılma." Alyansımı çıkarmayı planlayarak elimi yüzünün önünde kaldırdım. Niyetimi fark ettiği anda çenemi kavradı ve başımı yukarı kaldırdı.

"Eğer istiyorsan çıkarmakta özgürsün," dedi kayıtsızca, sonra yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildi. "Ama bir şeyi bil, *mila moya*. Sen alyansını takmamışken sana bakan her erkek ölecek."

Gözlerimi devirdim. Evet, tabii. Muhtemelen Keva'dan azar işittiğinde benim orada olduğumu ve bu konuda hiçbir şey yapmadığına şahit olduğumu unutmuştu. Kimseyi öldürmeyecekti, özellikle de sadece bana baktığı için. Sanırım etrafta dolaşıp insanları öldüren biri yerine Drago'yla birlikte olduğum için şanslıydım. Görücü usulü evlilikler riskli olurdu. Şu rahip denilen adam gibi biriyle evlenebilirdim. Belli ki Drago için insanların öldürülmesiyle o adam ilgileniyordu, yoksa Adam sabah haberi gördüğümüzde mutfakta o yorumu yapmazdı.

"Seni dışarıda bekliyorum." Çenemi bıraktı ve gitti.

Başımı iki yana sallayıp diş fırçamı aldım. Onunla koşuya çıkmamın imkânı yoktu. Koşmaktan nefret etmiyor olsaydım bile, ki ediyordum, giyeceğim uygun bir şeyim yoktu. Ancak belki arazide bir gezintiye çıkıp korumaların sayısını kontrol edebilirdim. Buraya geldiğimden beri Ajello beni iki kez aramıştı ama ikisinde de cevap vermemiştim çünkü etrafta insanlar vardı. Ona henüz önemli bir şey öğrenmediğime dair bir mesaj atmıştım ama yakında onu arayıp *bir şeyler* söylemem gerekecekti.

Drago'nun aldığı duştan dolayı lavabonun üzerindeki ayna hâlâ buğuluydu. Avucumu üzerinden geçirip yansımama baktım. Kocam hakkında bilgi toplayıp Don'a aktarmak doğru his-

Ninova

settirmiyordu ama başka seçeneğim de yoktu. Aile her zaman önce gelirdi, Cosa Nostra'nın mottosu buydu.

Merdivenlerden inerken aklıma bir fikir geldi. Sırıtarak alyansımı çıkarıp pembe kotumun cebine tıkıştırdım. Ön kapı açıktı ve Keva eşikte durmuş, tulumunun sol göğüs cebinde yerel su tesisat şirketinin adı yazan bir adam için bazı evrakları imzalıyordu. Yanlarından geçip garaj yolunun ortasında bekleyen ve telefonuyla uğraşan Drago'ya doğru ilerledim. Yazarken başparmakları hızla hareket ediyordu. Uzun bir mesaj ya da e-posta olmalıydı. Karşısındaki kişiyi aramak daha kolay olmaz mıydı?

Önünde durduğumda telefonu bir kenara bırakıp beni tepeden tırnağa inceledi. "Ciddi misin sen?"

"Neden?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Yüksek topuklu çizmeler. Ve...Şu da ne?" Göğsümü işaret etti.

"Büyük boy bir kazak elbise," dedim. En sevdiklerimden biriydi, kot pantolonumla aynı pembe tonda büyük kalplerden deseni olan sarı bir kazaktı.

Kıyafetlerimi genellikle nasıl hissediyorsam ona göre seçerdim. Modum düşük olduğunda renkli, saçma kombinasyonlara yöneliyordum. Ancak son zamanlarda kıyafetlerimi sadece Drago'nun tepkilerinden hoşlandığım için seçiyordum. O günkü kıyafetimi görünce homurdanmasında son derece sevimli bir şey vardı. Gerçekten şaşırtıcı bulduğum şeyse, bazı arkadaşlarımın ve eski erkek arkadaşlarımın sık sık yaptığı gibi, bir kez bile "Bunu giyerek insan içine çıkamazsın" dememesi olmuştu. Genellikle biraz homurdanıyor ya da gökyüzüne bakıp başını iki yana sallıyordu

ama hepsi o kadardı. Onun "civciv ceketi" ya da "göze batan sarı şey" olarak adlandırdığı kıyafetlerle dolaşmamla bir derdi yoktu. Bazı kıyafetlerim gülünçtü ama Drago hiçbir zaman onların içinde gülünç göründüğümü söylemiyordu.

"O şeyin içine üç kişi sığabilirsin, Sienna. Git rahat bir şeyler giy. Spor ayakkabılarını da giy."

"Bu *rahat* ve benim spor ayakkabım yok."

"Spor ayakkabın yok."

"Yok. Sadece topuklu. Üzgünüm." Sırıttım.

"*Isuse*[4]," diye mırıldandı ve etrafına bakınırken garajdan çıkan Jovan'a odaklandı. "Jovan, anahtarlar," diye bağırdı.

Jovan bir anlığına kafası karışmış göründü ama cebinden anahtarları çıkarıp Drago'ya doğru attı.

"Koşu yerine arabayla mı gidiyoruz?" diye sordum.

"Sana spor ayakkabı almaya gidiyoruz, Sienna."

Biz Jovan'ın arabasına doğru yürürken tesisatçı yanımızdan geçti. Bana bir bakış fırlattıktan sonra minibüsüne doğru ilerlemeyi sürdürdü. Tam yolcu kapısına uzandığım sırada Drago'nun parmakları bileğime dolandı.

"Alyansını takmamışsın," dedi.

"Sakıncası olmadığını söylemiştin."

"Yok," deyip kapıyı arkamdan kapattı ve kaputun etrafından dolandı. Direksiyona geçmesini bekliyordum ama garaj yolundan geçip tesisatçının aletlerini topladığı minibüse doğru ilerledi. Ne yapıyordu? Belki de adama bir şey sormak istiyordu—*Tanrım*!

Arabadan fırlayıp minibüse doğru koştum, kocam tesisatçıyı aracın yan tarafına yapıştırmıştı. Drago'nun eli adamın boğazına dolanmıştı ve zavallı adamın yüzündeki kızarıklığa bakılırsa onu boğuyordu.

---

4 *Srp.* Tanrım. -ed.n.

Ninova

"Drago!" Kapüşonunun arkasından tutup onu çekmeye çalıştım. Adam her an bayılacakmış gibi görünüyordu. "Hey!"

Drago omzunun üzerinden bakıp bakışlarıyla beni olduğum yere sabitledi. "Ne?"

"*Ne*, ne? Delirdin mi sen? Bırakşana adamı!"

"Bir anlaşma yapmıştık Sienna. Alyans yoksa sana bakan erkekler ölür." Tesisatçıya döndü ve onu boğmaya devam etti.

Aman Tanrım, ciddiydi! Onu hiç kimseye karşı agresif görmemiştim. Huysuzluğuna ve hükmedici duruşuna rağmen, bunun onun doğası olduğunu sanmıyordum. Kapüşonunu bırakıp histerik bir şekilde ceplerimi kontrol ettim. Nerede, nerede? Evet! Cebimden alyansı çıkarıp parmağıma geçirdim.

"İşte!" Elimi kaldırıp Drago'nun önünde salladım, paniğimi bastırmaya çalışıyordum. "Tekrar taktım. Lütfen, dur. Lütfen, lütfen, lütfen."

Önce elime, sonra bana baktı. "Takılı kalacak mı?"

"Eğer istersen parmağıma yapıştırırım. Sadece, lütfen tesisatçıyı öldürme."

Drago'nun gözleri hâlâ havada tuttuğum elime kaydı ve adamın boynunu serbest bıraktı. "Pekâlâ. Hadi gidip şu spor ayakkabıları alalım."

Drago

Sienna yerel süpermarketteki büyük aynanın önünde durmuş, yansımasına bakıyordu. Sabahın bu erken saatinde açık olan ve aradığımız şeyi bulabileceğimiz tek yer burasıydı. Onu her zamanki alışveriş yerleri yerine buraya getirmeme nasıl tepki vereceğinden emin değildim ama sanki bunu hayatı boyunca her hafta yapmış gibi gözünü bile kırpmadan içeri girmişti. Her ne

kadar saklamaya çalışsa da, sebze ve meyvelerden sadece birkaç koridor ötede kıyafet satıldığını gördüğünde heyecanlanması çok eğlenceliydi. Bir koli de portakal almamız için ısrar etmişti ve şimdi Sienna çeşit çeşit spor kıyafetleri denerken ben de portakalları taşımak zorundaydım.

Soluk mavi bir *sweatshirt* ve ona uygun eşofman altı ile beyaz, deri koşu ayakkabılarından oluşan bir kıyafet giymişti. Giydiği kıyafeti değerlendirirken Sienna kadar mutsuz görünen birini daha önce hiç görmüş müydüm bilmiyordum. Bir şeyler homurdandı, o yüzden gözlerimi dudaklarına kaydırdım.

"...gerçek bir renk bile değil. Aptal, soluk mavi. İç karartıcı."

"Renk seni depresif mi yapıyor?"

"Evet. Hem de çok."

Etrafıma bakındım ve bir ceket rafının yanında duran mağaza görevlisini gördüm. Karımı mırıldanmasıyla baş başa bırakıp kadına yaklaştım.

"Bana mağazanızdaki en gülünç görünümlü eşofmanı bulmanızı istiyorum."

Satıcı kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı. "En...Gülünç mü?"

"Evet. Aklı başında hiçbir kadının almayacağı bir şey. Bangır bangır bir fuşya. Neon turuncu. Berbat renkte, aptalca bir hayvan deseni. Ya da parıldayan bir şey. Ayakkabılar da."

"Ah... Ne yapabileceğime bakacağım."

Görevli aceleyle uzaklaştı ve beş dakika sonra elinde takım bir *sweatshirt* ve eşofman altıyla geri geldi. Takım canlı bir lavanta rengindeydi, eşofman altının paçalarıyla üstününün kollarının dış kısmı boyunca uzanan geniş bir sarı şerit vardı. Simi yoktu ama eşofmanın belindeki ip satenden yapılmıştı ve şeritlerle aynı sarı tonundaydı.

"Bu iş görür." Başımı salladım. "Spor ayakkabı?"

Ninova

Bir çift koşu ayakkabısını kaldırdı. Tabanı beyazdı ama kenarlarında renkli bir desen vardı. Daha iyi bakmak için çalışanın kaldırdığı ayakkabılardan birini aldım. Rengârenk bir grup tavşan vardı.

"Mükemmel." Kıyafetleri ve ayakkabının diğer tekini alıp karıma geri döndüm.

Sienna taşıdığım eşyaları görür görmez koşup hepsini elimden aldı ve yakındaki soyunma odasına dalıverdi. Sienna'nın karşısındaki soyunma odasının duvarına omzumu yasladım ve zeminle kapı arasındaki boşluktan ayaklarını izledim. Eşofman altını giyerken tek ayağının üzerinde zıplıyordu. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. En son ne zaman birisi sayesinde bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum. Yıllardır, sıradan günlerimi dolduran tek heyecan verici şey iş olmuştu. Artık öyle değildi. Şimdi, çılgın kıyafetleri ve yaramaz sırıtışıyla küçük cehennem zebanisi dikkatimin çoğunu işgal ediyordu.

Büyülenmiştim. Evet, ışıltılar saçan karımdan tamamen büyülenmiş durumdaydım ve nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok gençti, eksantrikti, sürekli gülümsüyordu ve rahatsız edici düzeyde ışık saçıyordu. Mesele şuydu ki, ben neşeli insanlardan hoşlanmazdım. Hiç kimse her zaman mutlu olamazdı. Eğer öyle davranıyorlarsa ya aptallardı ya da rol yapıyorlardı. Eğer yüzde yüz emin olduğum bir şey varsa, o da parıldayan küçük karımın aptal olmaktan çok uzak olduğuydu. Davranışları insanları aksine kolayca ikna edebiliyor olsa bile. Benim için bu kadar net olan şeyi göremedikleri için asıl aptal olan onlardı.

Kapı gıcırdayarak açıldıktan sonra Sienna o iğrenç, lavanta rengi kıyafetiyle karşıma çıktı. Böyle aptalca kıyafetler giyerek nasıl bu kadar güzel görünebildiğini anlamıyordum. Bana sırıttı, telefonunu kaldırdıktan sonra kameraya dudaklarını büzerek bir *selfie* çekti.

"Onu sosyal medyada mı paylaşacaksın?" diye sordum.

"Elbette. Neden?"

"Sebebi yok." Eve döner dönmez Mirko'ya Sienna'nın sosyal medya hesaplarıyla ilgili bir şeyler yapması için talimat verecektim. Düzenli olarak hükümet sitelerini *hack*liyordu, o yüzden Sienna'nın görüntülerini gizlemenin bir yolunu biliyor olmalıydı. Benim dışımda kimsenin karımın fotoğraflarına salya akıtmasına izin yoktu. Dün sabah Sienna hâlâ uyurken, telefonumla onun yataktaki hâlinin fotoğrafını çekmiştim. Bunu neden yapmış olduğumdan hâlâ emin değildim.

Kasaya doğru giderken, iki uzun rafın farklı biblolar, kuru çiçekler, cam figürler, fotoğraf çerçeveleri ve diğer benzer eşyalarla dolu olduğu ev dekorasyonu bölümünden geçtik. Sienna çeşitli renklerde misketlerle dolu bir kâsenin önünde durdu. Camlara bakıp parmaklarını parlak kürelerin üzerinde gezdirirken dudaklarından heyecanlı bir ciyaklama sesi çıktı. Herhangi bir şey için, onun şu bir avuç aptal cam boncuk için heyecanlandığı kadar heyecanlanmayalı uzun zaman olmuştu. Yemin ederim, bu kadın parlak şeylerden bu kadar etkilendiğine göre geçmiş yaşamında bir karga falan olmalıydı. Ondan cazibesine kapılmamak mümkün değildi. Karımın bu kadar mutlu oluşunu izlerken göğsüme garip bir sıcaklık hissi yayıldı ve bu saf neşeyi daha fazla görme arzusuna kapıldım.

Başından beri bana yalan söylediğini biliyor olmama rağmen.

Drago

Sienna'nın ardından arabanın kapısını kapatırken, "Ağaçların arasındaki patikadan gideceğiz," dedim. "Hadi gidelim."

"Yani koşu konusunda ciddi miydin?"

"Sık sık şaka yapmam, Sienna. Hadi bakalım, düş önüme. Sadece patikayı takip et."

"Neden sen önden gitmiyorsun?"

"Ben bakmıyorken içeri kaçmaman için gözümün önünde olmanı istiyorum."

Omuzları çöktü ama arkasını dönüp ağaçlara doğru koşmaya başladı. Birkaç adım geriden takip etmeye koyuldum, bir yandan onun hızına ayak uydururken bir yandan da o dar eşofmanın içindeki tadı kıçına bakıyordum. Patikada ilk onun gitmesi için ısrar etmemin nedenlerinden biri buydu. Diğeri ise arkamdan bir şey söylerse fark edemeyecek olmamdı.

Beli'nin yaprakları tırmıkla çektiği çimenlik alanın yanından geçerken Sienna durdu ve ona bir şeyler söyledi. Biri Sienna'yı bu yaşlı orospu çocuğunun antisosyal olduğu ve insanlarla asla konuşmadığı konusunda uyarmalıydı. Karımla bahçıvan arasındaki konuşmayı izlerken birkaç adım yana kayıp kaslarımı esnetiyormuşum gibi yaptım. Herifin gülümsediğine hiç şahit olmamıştım, o yüzden kahkaha attığını ve başparmağını kaldırdığını görmek inanılmazdı. Sienna ona el sallayıp devam etti.

Yaşlı huysuza yaklaşıp, "Ne dedi o?" diye sordum.

"Karın bana yeni bir yer bulmuş."

"Yer mi? Ne için?"

"Zambaklarım için." Gülümsedi ve yaprakları tırmıklamaya devam etti.

Başımı iki yana salladım ve otuz metre kadar ileride yerinde koşan, parıldayan karıma yetişmek için koşmaya devam ettim. Relja'yla sohbet ediyordu. Şu anda nöbet vardiyasında olması ve devriye atması gereken kişiyle, lanet olsun! Relja geldiğimi görünce topuklarının üzerinde döndü ve bahçe kapısına doğru koşturdu.

"Adamlarım görev başındayken dikkatlerini dağıtma."

Sienna başını kaldırıp bana gözlerini kısarak baktı. "Gerçekten huysuzsun, biliyor musun? Aslında bu bir bakıma...Sevimli."

"Bana bir sürü isim takıldı, Sienna" Kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çektim "ama sevimli onlardan biri değil."

Göğsü inip kalkarken aldığı her nefesi hissedebiliyordum. Dudakları hafifçe aralanmıştı, benimle alay ediyorlardı. Daha fazla direncim kalmamıştı ve onu bana ait yapma ihtiyacı beni çıldırtıyordu. Evime adım attığı andan beri, hatta muhtemelen ondan önce de, sürekli yalan söylemesine rağmen. Evime bir casusun girmesine izin vermiştim ama tüm bu durumla ilgili en berbat şey, bundan pişmanlık duymamamdı.

Merak ediyordum...Sırpçayı nereden öğrenmişti?

Geldiği andan itibaren onu yakından gözlemlememe rağmen, bu küçük gerçeği fark etmem bir haftadan uzun zamanımı almıştı. Birkaç gün önce akşam yemeği sırasında tesadüfen olmuştu. Keva koşturup masaya yemek tabaklarını yerleştirirken herkes bir espriye gülüyordu. Askerlerden biri olan Milo, elini uzatarak birinden patates püresini uzatmasını istedi. Eşim gülümsedi ve hâlâ espriye kıkırdarken ona kâseyi uzattı. Ancak Milo İngilizce konuşmuyordu. Sienna'nın bu hatasını fark ettiğini bile sanmıyordum.

Ajello belli ki Sienna'nın Sırpça konuşabildiğini biliyordu, yoksa onu seçmezdi. Entrikacı orospu çocuğu. Yeraltı suç dünyasının yarısının onun ölmesini istemesine şaşmamalıydı. Asıl soru şuydu ki, ışık saçan, küçük Cosa Nostra casusumu ne yapmalıydım? Onu hemen öldürmeli miydim, yoksa acı çekmesini mi sağlamalıydım?

Ona bakarken son derece uygunsuz bir şeyi fark ettim. İstesem bile ona zarar veremezdim. Hatta daha da kötüsü, birinin karıma elini sürmesi fikri bile içimde ölümcül bir öfke uyandırıyordu.

Ninova

"Hadi geri dönelim." Onu kucağımdan bıraktım ve yürümeye başladım, aniden tepem atmıştı.

Kızdığım o değildi. Kendime öfkeliydim. Çünkü karımın bir casus olduğunu bilsem de düşünebildiğim tek şey oydu. Lanet. Olası. Her. An.

Günlerimin çoğunu evden uzakta geçiriyordum, o yüzden onu omzuma atıp yatak odasına götürme ve yarınlar yokmuşçasına sevişme dürtüsüne yenik düşmüyordum. Ajello'nun oyununun ne olduğunu öğrenene kadar mesafemi korumak istiyordum ama yapamıyordum. Bir haftadan uzun bir süredir yatakta onun yanına girip ona sarılabileceğim an için yaşıyordum. Her sabah, öylesine destansı bir ereksiyonla uyanıyordum ki, yatağımda mışıl mışıl uyuyan küçük yalancıyı düşünerek duşta yarım saatimi boşalmaya çalışarak geçiriyordum. Bu sabah iki kez mastürbasyon yapmak zorunda kalmıştım. İlk turumdan sonra banyodan çıktım ve onu orada, üstü göğüslerinin altına kadar sıyrılmış ve kıç yanakları yeşil uyku şortundan dışarı çıkmış hâlde yatarken gördüm. Anmda sertleştim. O yüzden duşa geri döndüm ve aletimi arkadan ona soktuğumu hayal ederek fayans duvarın her tarafına boşaldım.

Eve doğru geri dönerken Sienna beni takip ediyordu, omzumun üzerinden ara ara bakışlar atmaya devam ettim. Yol boyunca önüne çıkan küçük yağmur birikintilerinin üzerinden atlarken tepeden topladığı atkuyruğu sağa sola sallanıyor, onu kendime çekip parmaklarımı kahverengi saç tellerinde gezdirmem için beni baştan çıkarıyordu. Tam eve vardığımızda Iliya ön kapıdan çıktı ve Sienna ona doğru koşarak telefonunu eline tutuşturdu. Herifin önünde durmuş bir şeyler diyordu ama ne dediğini anlayamıyordum, dudaklarını da okuyamıyordum. Sienna yüzünde geniş bir gülümsemeyle koşarak çeşmenin yanına gitti ve poz verdi. Iliya'ya ters bir bakış attım.

"Birkaç fotoğrafını çekmemi istiyor," diyerek ağzını oynattı Iliya. "Sosyal medya için."

Hemen telefonu elinden kaptım.

"Gitmekte özgürsün," diye çıkıştım ve karıma döndüm. "Fotoğrafını çekecek birine ihtiyacın varsa, bu ben olacağım Sienna."

"Surat asıp gerçekten huysuz bir hava yayıyordun. Bu senin tercih ettiğin bir ruh hâli gibi görünüyor, o yüzden ben de araya girmek istemedim."

Gözlerimi kıstım. Eğer adamlarımdan herhangi birini onun fotoğraflarını çekerken yakalarsam, huysuz ruh hâlimi yakından ve kişisel olarak deneyimleyeceklerdi. "Poz ver," diye homurdandım.

Sienna suya doğru eğildi ve akan suya dokunmak için elini uzattı. Lavanta rengi eşofmanının esnek kumaşı, güzel yuvarlak kalçasının mükemmel kıvrımını keskinleştirdi.

"Tamamdır."

"Teşekkür ederim," diye cıvıldadı telefonu elimden alırken. "Hemen yükleyeceğim. Bu çeşmeyi seviyorum! Önünde durduğum paylaşımlar hep en az birkaç bin beğeni alıyor."

Binlerce mi? Onun dans ederek eve girişini izlerken öfkeden küplere biniyordum, sonrasında doğruca Mirko'nun ofisine gittim. Siktiğimin binleri!

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM
Dokuz

Sienna

DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIMI AÇIP EKRANIN sağ üst köşesindeki e-posta simgesine tıkladım. Don'u aramak daha kolay olurdu ama evde bu kadar çok insan varken birinin kulak misafiri olması riskini göze alamazdım. Yeni bir sekme açıp Don'un bana verdiği e-posta adresini girdim ve konu satırına *Alfa'nın Seçilmiş Eşi, Birinci Bölüm* yazdım.

Dikkatimi e-posta kısmına verdim, parmaklarım tuşların üzerinde uçuşuyordu.

Sevgili Silvia,

Umarım iyisindir. Anlaştığımız üzere, online derginde yayınlayacağın yeni paranormal romanımın ilk bölümünü gönderiyorum. Lütfen bir göz atıp düşüncelerini ve geliştirmek için önerilerini bana bildir.

Sevgiler,

Sienna

Ninova

Birkaç boş satır ekledikten sonra yazmaya devam ettim.

Georgina, Black River Kurtları sürüsünün Alfa'sı Darius'a ait araziye ilk adımını attığında soğuk ve yıldızsız bir geceydi. Yeni eşinin yanından geçip dağın yamacına oyulmuş ine doğru yürürken kalbi her zamanki hızının iki katına çıkmış bir hâlde çılgınca atıyordu. Ayak sesleri dar koridor boyunca duvarlarda yankılanıyor, koridor derinleştikçe derinleşiyor, etrafındaki birçok küçük mağaraya açılan kollar tarafından aralıklarla bölünüyordu. İn, sürü üyeleriyle dolup taşıyordu. Onları saymaya çalıştı ama tam sayıya ulaşamadı. Görünüşe göre hepsi inin içinde yaşıyordu.

Bir an durdum, parmaklarım tuşların üzerinde gezindi. Drago'nun evine geleli neredeyse üç hafta olmuştu ve Don'u aramamak için sürekli bir neden buluyordum. Başlarda kendime paylaşacak anlamlı bir şeyim olmadığını, sonra da etrafta her zaman birileri olduğunu ya da aramak için saatin geç olduğunu söyledim. Ancak bir saat önce Don Ajello'dan tek kelimelik bir mesaj almıştım: SIENNA! Büyük harflerle ekranımda belirdiğinde rapor vermeyi daha fazla erteleyemedim.

Parmaklarım bir kez daha klavyenin üzerine indi ama gözlerim şifonyerin üzerindeki güzel, parıl parıl kristallerle dolu büyük vazoya kaydı. Onu bu sabah uyandığımda komodinin üzerinde bulmuştum. Drago geçen gün mağazadayken rengârenk camları sevdiğimi fark edip bunları benim için almış olmalıydı. Kristallerin renkleri süpermarketteki misketlerinki kadar yoğun değildi ama bunlar küçük elmaslar şeklinde kesilmişti, bu da onları çok güzel yapıyordu. Vazoyu odaya girer girmez görebileceğim bir yere, şifonyerin üzerine taşıyıp kalem koleksiyonumu içine yerleştirmiştim.

Derin bir nefes alıp tekrar e-postaya baktım ama sanki göğsümün üzerine ağır bir yük çökmüş gibiydi. Dizüstü bilgisayarı bir kenara bırakıp yataktan kalktım ve araç yoluna bakan pencereye doğru yürüdüm.

Keva çimenlerin kenarında elleri belinde durmuş, Jovan'la tartışıyordu. Gülümsedim. Muhtemelen Jovan son birkaç gündür garip bir şekilde uğuldayan buzdolabına bakması için tamirciyi çağırmayı unutmuştu. Biraz sağda Filip ve Drago, Drago'nun arabasına biniyorlardı. İkisi de takım elbise giymişti, muhtemelen bir toplantıya gidiyorlardı. Kocamı takım elbiseyle çok sık görmüyordum, şimdiye kadar belki iki kez görmüştüm. Ona yakışıyordu.

Direksiyona geçmeden hemen önce Drago pencereye doğru baktı ve kısa bir an için bakışlarımız buluştu. Yapmak üzere olduğum şeyin gerçekliği bir kez daha yüzüme çarparken içimi bir suçluluk dalgası kapladı. Gözlerim Drago'nun uzaklaşan arabasını takip etti. Görüş alanımdan çıkana kadar yerimden kıpırdamadım, ancak o tamamen gidince dizüstü bilgisayarıma geri döndüm.

Yazmaya devam ettim ama ağzımdaki ekşi tat dağılmayı reddediyordu.

Georgina'nın gelişinden kısa bir süre sonra, sürü yeni zorluklarla karşı karşıya kalmış gibi görünüyordu. Sebeplerinden emin değildi ama kulak misafiri olduğu fısıltılı konuşmalardan, Black River Kurtları'nın, Transilvanya Tepeleri Ayıları ile bir kan davası başlattığı anlaşılıyordu. Ayılar, Kurtlarla aynı bölgede yaşıyordu ve her ikisi de belirli bir avlanma alanı üzerinde hak iddia ediyorlardı.

Georgina'nın Black River Kurtları sürüsüyle geçireceği zaman, başta düşündüğünden çok daha ilginç olacaktı.

Devam edecek . . .

Fareyi neredeyse bir dakika boyunca gönder düğmesinin üzerinde tuttuktan sonra tuşa basarken aklım hâlâ yarış hâlindeydi.

On dakika sonra telefonum çaldı. Don Ajello'nun numarası ekranda belirdi.

"Silvia," diye açtım telefonu, "e-postamı aldığını varsayıyorum?"

"Sürü mü?" Ajello'nun ters sesi hattan geldi. "Transilvanya Ayıları mı?"

"Bu bir şifre," diye fısıldadım telefona. "Transilvanya Ayıları, Rumenleri temsil ediyor."

"Saçmalıklarını çözemiyorum, Sienna. Konuşmaya başla."

Yatağın kenarına çöküp iç geçirdim. "Drago buradaki her şeyle ilgileniyor. Filip, onun ikinci adamı, işlerin yürütülmesini denetliyor. Parayı kulüp aracılığıyla aklıyorlar."

"Bunların hepsini zaten biliyordum. Başka ne var?"

"Rumenlerle bazı sorunları var. Pek bir şey öğrenemedim, sadece Drago'nun güvenliği artırdığını biliyorum."

"Evlendiğiniz hafta kocan büyük bir anlaşma yaptı. Bunun Rumenlerle bir ilgisi var mıydı?"

"Ayrıntıları duymadım."

"Peki mağaralarla ilgili o saçmalık neydi?"

"Adamlarının çoğu burada, Drago'nun evinde yaşıyor."

"Kaç kişi?"

Dişlerimi birbirine geçirip elimi saçlarıma gömdüm. Ona tüm bunları anlatmak yanlış geliyordu.

Ninova

"Kaç kişi Sienna?"

"Kırk sekiz," diye mırıldandım.

"Peki toplamda kaç adam var?"

"Bilmiyorum."

"O zaman öğren. Hızlıca," diye emretti ve telefonu kapattı.

Elimdeki telefona baktım, sonra onu yatağın üzerine atıp odadan dışarı fırladım.

"Sienna!" Ben antreden geçip ilerlerken Jelena arkamdan seslendi. "Sen—"

Onu duymazdan gelip ön kapıdan dışarı fırladım. Dışarısı biraz serindi ama ceketimi almak için geri dönmedim.

Malikânenin solunda yer alan, bir düzineden fazla araba için birden fazla bölmesi olan büyük garaj binasının önünde birkaç adam dolaşıyordu, o yüzden sağa dönüp ağaçlara doğru, herkesten uzağa koştum. Ağzımdaki ekşi tat peşimi bırakmadı ve her geçen dakikayla daha da kötüleşti. Ajello verdiğim bilgilerle ne yapacaktı? Bu aptal planı kabul ettiğimde, kulağa o kadar da kötü gelmemişti. Ama şimdi...

Ona burada, bu evde yaşayan insanların sayısını vermiştim. Bu, en anlamsız bilgilerden biri olmalıydı. Don, Drago'nun evini istila etmeyi planlıyor değildi ama yine de bu detayı açıklamak kendimi çok kirli hissettiriyordu.

Buradaki insanları seviyordum ve yaptığım şey onlara ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Çoğu gün, ben uyandığımda Drago çoktan gitmiş oluyordu, tabii beni kendisiyle birlikte koşuya sürüklediği sabahlar haricinde. Ama bu, haftada sadece üç kez oluyordu ve yaklaşık bir saatimizi malikâne arazisinin etrafındaki toprak yolu aşındırarak geçiriyorduk. Koşudan sonra o gidiyordu ve akşam yemeğine kadar onu nadiren görüyordum. Yanımda getirdiğim tüm kitapları çoktan okumuştum, bu da

günlerimi yeni defterime yazarak ya da mutfakta Keva'ya yardım ederek geçirmeme olanak sağlıyordu.

Eğer Asya beni şimdi görse gülmekten ölürdü. Evdeyken kendi başıma yumurta kırdığım zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Ancak burada, mutfağa dahil olmak şaşırtıcı derecede tatmin ediciydi. Ev hep insanlarla dolup taşıyordu. Evet, herkesin aynı anda konuşması ve birbirine çarpması çıldırtıcı olabiliyordu ama eğlenceliydi. Önceden sadece Arturo, Asya ve ben varken de güzeldi. Ama burası... Büyük, tuhaf bir aileydi ve bariz deneyimsizliğime rağmen, bu kargaşadan daha çok keyif alıyordum. Etrafta bu kadar çok insan varken yalnız hissetmek zordu.

Beni doğru düzgün tanımıyorlardı ama onların arasındayken kendimi yabancı gibi hissetmiyordum. Geçen gün Drago'nun köpekleriyle karşılaştıktan sonra hâlâ sarsılmış bir hâlde mutfağa gittiğimde Keva bana sıcak çikolata yapmış ve beni kimin üzdüğünü söylememi istemişti, böylece onların kıçlarını tekmeleyebilecekti. Dün, istediğim ayakkabıların internette tükendiğinden yakınırken Mirko beni duymuş ve "halledebilmesi" için linki ona e-posta ile göndermemi söylemişti. Ayakkabılar aynı akşam elime ulaşmıştı.

Tabii bir de kocam vardı. Bazen evde olmadığım sandığım bir anda onu yakınlarda yakalıyordum. Bakmadığımı sandığı anlarda beni izliyordu ama her seferinde gözlerini üzerimde hissediyordum. Bakışları ensemi gıdıklayan hafif bir tüy gibiydi. Sistemimdeki her sinir ucu farkındalıkla tutuşuyordu.

Bakışlarını fark etmiyormuş gibi davranarak rolümü sürdürüyordum. Ama beni kandıramadığını bildiğinden ve blöfümü anladığından oldukça emindim.

Yine de Drago sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi gözlemlemeye devam ediyordu. Bazen bana büyük bir taş duvarın tepesine tünemiş bir taş heykeli hatırlatıyordu. Her zaman izliyor

Ninova

ve bekliyordu. Neyi beklediğinden emin değildim ama bildiğim bir şey varsa o da bundan hoşlandığımdı. O yakınımdayken içimde uyanan heyecanı seviyordum. Ayrıca onun yatağında uyumayı seviyordum.

Ama onu Ajello'ya ispiyonladığımı öğrenirse ne yapardı? Beni öldüreceğini sanmıyordum. Bir suç örgütünün başı olabilirdi ama tesisatçıyla olan olayı saymazsak, bana şiddet yanlısı biri gibi gelmiyordu. Şimdiye kadar adamlarından birine vurduğunu ya da hatta bağırdığını bile görmemiştim. Belki de rahip adamı bu yüzden yanında tutuyordu; kendisine karşı çıkanları bizzat öldürmek yerine rahip onlardan kurtulsun diye.

Aklımda belirli bir hedef olmadan yarım saat boyunca evin etrafındaki arazide dolandım. En sonunda kendimi arka bahçede buldum. Drago'nun köpekleri kafeslerinin içinde koşturuyorlardı ama yaklaştığımı fark ettiklerinde oynamayı bırakıp dikkatlerini bana çevirdiler. Daha önce ne zaman burada dursam havlamalarını beklemiştim ama hiç havlamadılar. Şimdi de bunu yapmıyorlardı. Öylece bana bakıyorlardı. Tıpkı sahipleri gibi.

Genelde onları birkaç dakika gözlemledikten sonra yanlarından ayrılırdım ama bu defa ileriye doğru bir adım attım. Sonra bir tane daha. Üçünün içinden en büyüğü arka ayakları üzerinde durup ön patilerini demir çitlere koydu. Temkinli bir şekilde bariyere yaklaştım ve elimi köpeğin burnuna doğru kaldırdım. Parmaklarımı bir süre kokladı, sonra yaladı. Çitin yanına çömeldim ve sol elimi pantolonumu koklayan diğer köpeğe uzattım.

Drago

"Ruslar ödemeyi ne zaman yapar?" diye sordu Keva ve kalın, eski defterinin sayfasını çevirdi.

Yemek masasına yaklaşıp karşısına otururken, "İki gün içinde," dedim. "Neden Mirko'nun sana bir dizüstü bilgisayar almasına izin vermiyorsun? Mali kayıtlarımızı o şeyde tutamazsın."

Gözlüğünün tepesinden bana baktı. "Hassas bilgileri herkesin erişebileceği elektronik bir kutuda tutamam."

"Güvenlik duvarı denen şeyler var, Zivka. Onlardan biri kuruluyken kimse senin bilgilerine erişemez."

"Ya, öyle mi? Bunu Yahoo'ya anlat."

Şakaklarımı ovuşturup iç çektim.

"Sienna bu sabah kahvaltıya oldukça neşeli geldi," dedi Keva, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Neşesinin nedenini sorduğumda ona bir hediye bıraktığını söyledi. Renkli cam kristallerden oluşan bir vazo, görünüşe göre çok sevimli parlıyormuş."

"Yani beğendi mi?"

"O kadar beğendi ki, onu bu kadar heyecanlandıran şu 'camı' görmek için odanıza uğradım." Gözlüğünü çıkarıp sınıttı. "Karının yarım milyon dolarlık değerli taşları kalemlik olarak kullandığını biliyor musun?"

"Onları sevmiş. Bence istediği gibi kullanabilir," dedim. "Bugün bana hiç fotoğraf göndermedin."

"Göndermedim mi?" diye şaşırmış gibi rol yaptı. "Muhtemelen unutmuşumdur. Ama bu sabah Jovan onu alışveriş merkezine götürürken görmeliydin. Neon yeşili bir kot pantolon ve fırfırlı, sarı bir bluz giymişti."

"Onları civciv ceketiyle mi giydi?"

"Ne sandın. Bir de sarı topuklu ayakkabılarıyla."

Kaşlarımı çattım. "Bana fotoğraf göndermeliydin."

"Ya da buraya gelip kendin görebilirdin." Gözlükleriyle beni gösterdi. "Onu evin içinde takip etmeyi bırakmalısın, Drago."

"O benim karım. Onu istediğim kadar takip edebilirim."

Ninova

Keva homurdandı. "Kovac aradı. Pazar günü evleniyormuş, seni ve Sienna'yı da katılmanız için davet etti."

"Senin de çok iyi bildiğin gibi ben düğünlere gitmem. Hele de Sırp düğünlerine." Canlı müziğin ve yüzlerce davetlinin olduğu, hepsinin sürekli neşe içinde şarkı söylediği bir partiye gitmek benim için cehennemin ta kendisiydi. Bu saçmalığın iki dakikası beynimi pelteye çevirmeye yeter de artardı.

"Belki bir istisna yapabilirsin? Sadece kısa bir ziyaret?"

"Hayır."

"Yazık." Abartılı bir şekilde iç çekti. "Sienna buna bayılırdı."

Sandalyede arkama yaslandım ve karımı o çılgınlığın ortasında hayal ettim. Evet, çok heyecanlanırdı. "Kovac son konuştuğumuzda yeni bir yatırım fırsatından bahsetmişti. Belki kısa süreliğine uğrayabiliriz. İyi ilişkileri devam ettirmek iş için faydalı olur."

"Mükemmel. Sienna'yı bu davet için elbise almaya götürdüğünden emin ol."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kadının onca kıyafetini gördün mü?"

"Söz konusu kadın kıyafetleri olduğunda asla 'yeterli' diye bir şey olmaz, Drago."

Gözlerimi devirdim ve başımla köşedeki rafta duran küçük akvaryumu gösterdim. Su bitkilerinin ve diğer akvaryum süslerinin arasında birkaç turuncu balık zikzak çizerek dolaşıyordu. "Bunun burada ne işi var?"

"Sienna bugün alışveriş merkezinden aldı."

"Ben balık sevmem."

"Biliyorum." Keva telefonuna uzanmaya başlamıştı bile. "Sienna onlar için çok heyecanlıydı ama Jovan'a akvaryumu mağazaya geri götürmesini söyleyeceğim."

Çenemi sıktım. "Bırak lanet şeyi."

"Emin misin? Bunu hemen yaptırabilirim."

"Kimse onun balıklarına dokunmayacak," dedim dişlerimi sıkarak. "Peki benim neşeli karım nerede?"

"Bilmiyorum. Akşam yemeğine gelmedi, ben de aç olmadığını düşündüm."

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve karımı bulma göreviyle yemek odasından çıktım. Bu sabah, bir iş ortağımla yapacağım toplantıya yarım saat geç kalmıştım çünkü Sienna'nın hediyeme vereceği tepkiyi görebilmek için uyanmasını beklemiştim. Sonunda çıkmak zorunda kaldığım için bu beni gerçekten kötü bir ruh hâline sokmuştu. Saatler ilerledikçe daha da kötüleşmişti çünkü çok fazla işim vardı ve onu görmek için her gün en az iki kez yapmaya çalıştığım gibi eve uğrayamamıştım. Keva'nın bana fotoğraf göndermemesi bu boktan günün tuzu biberi olmuştu ve mesaj atmamasının kasıtlı olduğuna emindim.

Zemin katın doğu tarafındaki büyük oyun odası insanlarla doluydu ama Sienna orada değildi.

"Sienna'yı gören var mı?" diye sordum.

Otuzdan fazla kafa bana doğru döndü. Bunu bir grup hayır sesi ve iki yana sallanan başlar takip etti.

Sonra üst kata çıktım ama Sienna yatak odasında da yoktu. Kapıyı arkamdan kapatıp aşağı kata indim. Yanından hızla geçtiğimde Keva bana ağzı açık hâlde baktı, mutfak kapısını bitişikteki duvara çarpacak kadar büyük bir güçle iterek açtım.

"Karım nerede?!"

Dört kafa aynı anda bana doğru döndü.

"Burada değil," dedi tezgâhı temizleyen kızlardan biri.

"Kör değilim. Onu en son ne zaman gören oldu?"

"Belki hâlâ dışarıdadır?" dedi Jelena. "Onu daha önce dışarı çıkarken gördüm ama yaklaşık üç saat önceydi."

Topuklarımın üzerinde dönüp koştum.

"Sienna'yı bulamıyorum," diye bağırdım ön kapının yanında duran Iliya'ya ve ceketimi aldım. "Jelena onu dışarı çıkarken

Ninova

gördüğünü söylüyor. Sen ve Relja ön bahçeyi tarayın. Ben arkayı alacağım."

Dışarı fırladığımda, belki garaja gitmiştir diye önce oraya yöneldim. Gitmemişti.

"Siktir!" Avucumu duvara vurup koşarak geri çıktım.

Ya Bogdan yerimizi öğrendiyse ve adamları bir şekilde ona ulaştıysa? Arazinin dışına gitmiş olabilirdi. Gitmiş olabilirdi! Ya da hâlâ buradaydılar, karanlığın örtüsü altında kaçmak için zaman kolluyorlardı. Güvenliğimiz sıkıydı, o yüzden çok uzakta olamazlardı.

Rotamı değiştirip arka bahçenin diğer tarafına doğru gittim. Orada köpekler vardı, o yüzden orada olacağından şüpheliydim ama her ihtimale karşı kontrol etmem gerekiyordu.

Çitin yanındaki sarı bir şey dikkatimi çekti. Alacakaranlık çöktüğü için yaklaşana kadar onun Sienna olduğunu fark edemedim. Köpeklerin kulübesinin yanında yere diz çökmüştü, kollarını boşluklardan geçirmiş, Zeus'un başını okşuyordu. Diğer iki köpek de patilerini Sienna'nın bacaklarına bastırmış, ona yakın bir yerde yatıyorlardı.

"Lanet olsun." Ceketimi çıkarıp omuzlarına koydum. Hâlâ sabahki kıyafetini giyiyordu ve o fırfırlı bluz hızla düşen hava sıcaklığı için fazla inceydi. "Hay sikeyim, senin derdin ne? Donarak ölmeye mi çalışıyorsun?"

Onu dikkatlice çitten uzaklaştırıp kollarını ceketimin kollarının içine soktum. Bana bakmadı bile, bakışlarını köpeklerden ayırmadı. Onu kollarımın arasına alıp eve doğru koşturdum.

"Sienna?"

Kolları boynuma dolandı, yüzünü omzuma gömerken kollarını sıktı. Neden hiçbir şey söylemiyordu? O iğneleyici sözler neredeydi? Yaramaz sırıtışlar?

Ön kapıya ulaşıp tekmeleyerek açtım. Keva antrede bize doğru koşturdu ama ben doğruca merdivenlere atıldım. "Bana

sıcak bir şeyler getir," diye bağırdım. "Çay ya da sıcak çikolata. Hemen!"

Yatak odamıza girdiğimde Sienna'yı balkon kapısının yanındaki koltuğa bırakıp yatağın üzerindeki battaniyeyi etrafına sardım, sonra ayaklarının dibine çömelip on santimlik topuklu ayakkabılarını çıkarmaya koyuldum. Ayakkabılarının burun kısmında küçük çiçekler vardı; ıslak çimenlerde ve çamurda dolaşmak için mükemmel bir seçimdi doğrusu.

"*Moya blesava mila*[5]." Başımı iki yana sallayarak soğuk ayaklarını avuçlarımla ovaladım.

Birkaç dakika sonra arkamdaki kapı açıldı, Jelena içinde büyük bir fincan çay ve biraz kurabiye olan bir tepsiyi sehpaya koydu.

"Teşekkür ederim. Git şimdi," dedim ona bakmadan. Bakışlarım Sienna'nın tamamen ifadesiz olan yüzüne odaklandı. Onu bu şekilde gördüğüm tek an, kulüpte tanışmamızdan hemen öncesiydi.

"Sienna?"

Gözlerini kırpıştırdı, ayaklarını ellerimden çekip koltuğun kenarına yerleştirdi ve kollarını bacaklarına doladı.

"Bir köpeğim vardı, biliyor musun?"

"Vardı derken?"

"Evet. Adı Bonbon'du."

Kelimeleri tam olarak anlayamıyordum ama sesinin tonunu duyabiliyordum. Garip bir şekilde düzdü.

"Ne oldu?"

"Benim yüzümden öldü." Öne doğru eğilip çenesini büktüğü dizlerinin üzerine yerleştirdi ve omzumun üzerinden bir yere baktı. "Böbrek yetmezliği yaşıyordu ama kız kardeşim kayıpu,

---

5 *Srp.* Aptal sevgilim benim. -çn.

Ninova

o yüzden dikkatim o kadar dağılmıştı ki belirtileri fark edemedim. Fark ettiğimde ise artık çok geçti."

Arturo'nun kız kardeşinin birkaç yıl önce kaybolduğunu biliyordum, çünkü o süre boyunca Arturo ulaşılmaz olmuştu, kız kardeşini arıyordu. Pisano'yla yaşanan tüm o saçmalıklar o zaman olmuştu. Aylarca kayıp olması ve ardından Bratva'nın yakın çevresinden bir adamla evlenmesi dışında kıza ne olduğuna dair ayrıntıları bilmiyordum. Hem Sienna'nın hem de ağabeyinin, kız kardeşlerinin hayatta olup olmadığını bilmeden nasıl bir cehennem yaşamış olabileceklerini sadece tahmin edebiliyordum.

"Ama kız kardeşin iyi?" diye sorarken kalbimdeki eski yara yeniden açılıp sızladı.

Sienna'nın gözleri benimkilerle buluştu. "Evet. Asya benim yüzümden neredeyse ölüyordu ama şimdi iyi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önemli değil." Gözlerini hızla kaçırdı. "İsimleri ne? Köpeklerin?"

Omuzlarındaki battaniyeyi düzelttim ve onu bir şekilde yatıştırma dürtüsüne karşı koyamayarak elimin tersiyle yanağını okşadım. "Büyük olan Zeus. Bronz bacaklı olan Jüpiter. Üçüncüsü de Perun."

"Adlarını tanrılardan almışlar," diyerek beni şaşırttı. Zeus ve Jüpiter az çok herkes tarafından bilinen tanrılardı ama eski Slav tanrısı Perun'u pek kimse bilmezdi. "Eğer senin için de uygunsa sanırım şimdi uyumaya gideceğim."

"Önce çayını iç."

Sienna ona uzattığım fincanı aldı ve çayı bitirdikten sonra banyoya girip gözden kayboldu. On beş dakika sonra yatağa girip yastığı göğsüne bastırdı ve yorganı çenesine kadar çekti.

Koltuğa oturdum ve az önce tanık olduğum şeyi düşünerek kıpırdamadan yatışını izledim. Görünüşe göre, karım rol yap-

tığı gibi ne manyakça mutlu ne de sığ biriydi ama uyandığında hiçbir şey olmamış gibi davranacağından ve kaygısızlık rolüne devam edeceğinden emindim.

Sienna yan döndü ve genelde yaptığı gibi bir yastığı sıkıca göğsüne bastırdı. Bunun bir alışkanlık olduğunu sanıyordum ama şimdi düşününce bunu sadece sabahları ben yataktan çıktığımda yaptığını fark ettim.

Kendime fırça çekip başımı iki yana salladım. Hiçbir kadın normal hayatından koparılıp tanımadığı insanlarla dolu bir evde yaşamak zorunda bırakılmaya karşı bu kadar umursamaz olamazdı. Her şeyiyle yabancı bir adamla evlendirilmeye. Hele de Sienna gibi, hayatında çoktan kalp kırıklığı yaşamış genç birisi için. Ailesi, o daha küçük bir kızken öldürülmüştü ve bunun ardında nasıl bir travma bıraktığını biliyordum. Sonra kız kardeşi kaçırılmıştı, şimdi de bu.

Drago, seni aptal. Onun kaygısız davranışlarının beni kandırmasına izin vermiştim. Üstüne üstlük, Ajello'ya benimle ilgili casusluk yaptığını bildiğim için onu kendimden uzak tutmaya çalışmıştım. Kafasından neler geçtiğini ve sadece nadiren gözlerine ulaşan o gülümsemelerin ardında neler sakladığını ancak Tanrı bilirdi.

Koltuktan kalktıktan sonra kıyafetlerimi çıkarıp yatağa yaklaştım. Karımın yapıştığı yastığı yavaşça çektim, sonra yorganın altına girip kollarımı Sienna'ya dolayarak onu bedenime bastırdım. Hemen yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Saçındaki bir şey çenemi kaşındırdı. Biraz geriye çekildim ve aşağı baktığımda başının tepesinde kelebek şeklinde büyük, sarı bir toka olduğunu gördüm. İç çekerek tokayı saçından dikkatlice çıkardım ve komodinin üzerine attım. Bir şeyler homurdanarak kıpırdandı.

"Saçında bu saçmalık varken uyuyamazsın, Sienna," dedim ve onu kendime daha da çok çektim.

Ninova

BÖLÜM

on

Sienna

"BU HAFTA SONU SENİ BİR DÜĞÜNE götüreceğim." Drago'nun sesi yatak odasının bir yerlerinden geliyordu.

Düğün mü? Banyo kapısını açtığımda Drago'nun odanın diğer tarafında durduğunu gördüm, gri kot pantolon ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı siyah bir gömlekle acayip seksi görünüyordu.

Ağzımda diş fırçamla, "Giyecek bir şeyim yok," diye mırıldandım.

"Ne?"

Gözlerimi devirip diş fırçamı ağzımdan çıkardım. "Giyecek bir şeyim yok, dedim."

Drago kaşlarını havaya kaldırdı. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Eski kıyafetlerimle gidemem. Jovan'dan beni mağazaya götürmesini isteyeceğim."

Ninova

Drago gömleğinin önünü iliklemeyi bitirdi ve gelip önümde durdu. "Seni ben götürürüm."

Yüzüme aptalca bir sırıtışın yayılmasını önlemek için alt dudağımı ısırdım. Uyandığımda bana dün gece olanlarla ilgili sorular sormaya başlamasından korktuğum için banyoya kaçmıştım. Görünüşe bakılırsa her şeyi unutmuştu, Tanrı'ya şükür.

"Peki nasıl oluyor da herkes düğün yaparken ben belediye binasında sadece beş dakikalık bir törenle evleniyorum?"

Drago ellerini iki yanımdan kapı çerçevesine dayayıp yüzüme doğru eğildi. "Çünkü o insanlar aşk için evleniyorlar. Sen para için evlendin, değil mi?"

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Öyle yaptım."

Başını daha da eğdi, dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. Gözlerinde yine o analiz eden bakış vardı, sanki beni çözmeye çalışıyordu.

"İşte cevabın," dedi. "Giyin. On beş dakikan var."

Odadan çıkarken geniş sırtını izledim. O gittikten sonra arkamı dönüp dolaba doğru ilerledim, bavulumu açtığımda içine tıkıştırdığım kıyafet karmaşasını kurcaladım. Alan oldukça genişti ama benim çok fazla eşyam vardı. Gözümden bir damla yaş kaçtı ve onu elimin tersiyle çabucak sildim.

Drago'nun sözlerinin beni neden bu kadar etkilediğini anlamadım. Evlenme sebeplerimiz hakkında tuhaf sanrılar görüyor değildim. O, kendisi için kazançlı bir iş fırsatı olarak gördüğü için benimle evlenmişti. Ben de onunla evlenmiştim çünkü... Aptalın tekiydim. Gerçek buydu. Yalnız kalma korkumun beni bu felakete sürüklemesine izin vermemeliydim. Asya haklıydı. Hoşlanacağım, hatta belki de seveceğim biriyle tanışmayı beklemeli ve ancak ondan sonra o adamla evlenmeyi düşünmeliydim. Omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Ninova

Hayır. Kendime asla âşık olma izni veremezdim. Sevdiğim insanlar benim yüzümden ölmüşlerdi. Ailem gibi. Neredeyse kız kardeşimin de öleceği gibi. Hepsi benim yüzümdendi. Bu çok daha iyi bir durumdu. Drago, Cosa Nostra'yla bağlantı sağlayacaktı. Don, Sırp örgütü hakkında bilgi alacaktı ve ben de yalnız kalmayacaktım. İşin içinde duygu olmayacaktı.

On dört dakika sonra dışarı çıktığımda Drago arabanın yanında duruyordu, kollarını göğsünde bağlamış bir hâlde kaputa yaslanıyordu. Gözleri pembe-mavi çizgili bol paça pantolonumdan geçtikten sonra pembe montuma kaydı ve kısa bir an için yüzünde hafif bir gülümsemenin hayaleti belirdi.

"Bu şey yıkanınca çekti mi?" diye sorarak kollarıma şüpheci bir bakış attı.

"Paltolar yıkanmaz, kuru temizlenmeye gönderilir. Buna midi kol deniyor."

"Kısa kollu bir paltonun ne işe yaradığı konusunda beni aydınlatır mısın?"

Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Beni güzel göstermek için."

Drago elini kaldırıp elinin tersini yanağımda gezdirdi. O yeşil gözler benimkileri ele geçirdi ve bırakmadı. "Eğer durum öyleyse, korkarım ki amacına hizmet etmiyor, *mila moya*."

Nefesim kesildi, şok oldum ve incindim. Erkekleri önümde diz çöktürecek türden bir kadın olmadığımı biliyordum. Ajello'nun bana gönderdiği fotoğrafta Drago'yla birlikte gördüğüm kadınla kesinlikle aynı ligde değildim. Ama çirkin olduğumu ima etmek?

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama boştaki kolunu belime dolayıp beni vücuduna yapıştırdı. Gözleri benimkilere odaklanmışken tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Benimle alay ediyordu. Bana meydan okuyordu. Ne yapmam için? Yüzüne tükürmem

için mi? Ağlamaya başlamam için mi? Hayır, bu onun yapacağı türden bir şey değildi.

Belimi tutuşu sıkılaştı. Diğer eli hâlâ yüzümdeydi, yanağımı okşuyordu. Gömleğini avucumun içinde sıktım ve gözlerimi ona dikip bu sessiz oyunun ne hakkında olduğunu çözmeye çalıştım. Drago, ağzı kulağımın hemen yanına gelene kadar eğildi.

Sırpça, "Palton amacına hizmet etmiyor," diye fısıldadı, sesi boğuktu ve üzerimden bal gibi süzülüyordu, "çünkü sen mükemmelsin, Sienna. Tanıdığım herkesten daha güzelsin."

Kalbim durdu. Sonra sanki göğsümden fırlayacakmış gibi atılıp çılgınca bir hızla atmaya başladı. Ya kalbimin sesini duyup da anladığımı fark ederse?

"Ne dedin sen?" diye çabucak sordum.

Drago beni bırakıp kapıyı benim için açtı.

"Gitme vakti." İngilizceye geçip sorumu duymazdan geldi. "Acele et. Bu öğleden sonra katılmam gereken bir toplantım var."

Yüzüme kaygısız bir gülümseme yapıştırarak ceketimin yanlarından tuttum ve kendimi yolcu koltuğuna bıraktım. Drago arabanın etrafından dolaşırken, güneşliğimi indirip oradaki aynaya bakmak yerine dikiz aynasını bilerek kendime doğru çevirdim, çantamdan makyaj çantamı çıkardım ve rujumu sürmeye koyuldum. Az önceki şey de neydi? Bir çeşit test miydi?

"Ona ihtiyacım var, Sienna." Kocam homurdanarak aynayı yeniden ayarladı.

"Önce ben gördüm," diye cıvıldadım, ne kadar sarsılmış hissettiğimi gizlememe yardımcı olacağını umuyordum.

Drago bakışlarını dudaklarımdan gözlerime kaydırdı ve birkaç uzun an boyunca orada kaldı. Ardından arabayı çalıştırdı.

Drago

Ninova

Soyunma odasının perdesi yana kaydı ve Sienna eteğinde fırfırları olan, Barbie pembesi bir elbiseyle dışarı çıktı. Uzun aynanın tam karşısına yerleştirilen koltuktan onu izledim, bir sağa bir sola dönerek yansımasını inceliyor, kıyafeti kontrol ediyordu. Daha önce denettiğim tüm elbiselerde olduğu gibi, bu elbisenin içinde de acayip güzel görünüyordu. Sanırım bu on ikinciydi.

Arkasını dönüp kalçasını gösterdi. "Peki ya bu?"

Bakışlarımı narin göğsünden aşağıya, biçimli bacaklarına indirdim, sonra tekrar yukarı çıkardım. "Hayır."

"Hayır mı? Ne demek 'hayır'? Buradaki her lanet elbiseyi denedim. Nasıl olur da hiçbirini beğenmezsin?"

Arkama yaslanıp kollarımı kanepenin arkasına yayarak ona baktım. Onları beğenmediğimi hiç söylememiştim ki.

"Drago!"

Bir an için gözlerimi kapatıp sesin içime işlemesine izin verdim. Adım, o konuştuğunda tam olarak duyabildiğim nadir birkaç kelimeden biriydi.

"Birkaç tane daha dene," dedim.

Sienna bana bezgin bir bakış attıktan sonra soyunma odasında kayboldu. Arkasından perdeyi çektiği anda ayağa kalkıp butiğin diğer ucuna gittim, girişte iki adam duruyordu. Onları aynadan fark etmiştim, son birkaç defadır soyunma odasından çıktığında Sienna'yı süzüyorlardı. Bana en yakın olanın ceketini kavrayıp suratına yaklaştım.

"Karımı izlemek hoşuna mı gidiyor?"

"Sakin ol dostum. Sadece bir göz attım." Aptal sırıttı. "Felaket bir şey. Bakmamak zor, biliyorsun."

"Ya, tamam o zaman." Ona kafa attım.

Diğer herif omzumu tuttu, ben de ellerini kanlı burnuna bastıran adamı bıraktım ve dirseğimi arkadaşının karnına geçirdim. Adam iki büklüm olup nefes nefese kaldı.

"Kaybolun. Yoksa ikinizi de bizzat dışarı atarım." Topuklarımın üzerinde dönüp soyunma odalarının olduğu yere geri döndüm.

Tam ben yerime oturduğum sırada Sienna dışarı çıktı, kemerin ve bel kısmının çok dar olmasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu ama iki salağın mağazayı terk ettiğinden emin olmak için bakışlarım aynaya odaklandığından, söylediklerinin hepsini anlayamadım.

Karıma baktığımda, ellerini kalçalarına dayamış, bana ters ters bakıyordu.

"Eee?"

Onu gözlerimle yiyip bitirdim. Yeni elbise maviydi ve belden genişleyen, dar bir korsesi var. Üzerine çok güzel oturmuştu. "Başka bir tane denemelisin."

"Ciddi misin? Benimle kafa buluyorsun, değil mi?"

Sinirlendiğinde çok sevimli oluyordu. Aslında ne giydiği umurumda değildi. Karımı bu sabah giydiği o aptal mavi-pembe garabetin içinde de bu zarif elbisenin içinde olduğu kadar çekici buluyordum. Ama her elbisenin ortaya çıkardığı çeşitli vücut kısımlarına bakmaktan zevk alıyordum. Çıplak sırtı, göğüs dekoltesi, o muhteşem bacakları...

"Sıradaki, Sienna."

Gözlerini kısarak bana bakıp bölmenin içine doğru yürüdü. Bir dakika sonra sadece gök mavisi dantelli bir sütyen ve ona uygun bir külotla dışarı çıktı. "Bu senin tarzına daha mı uygun?"

Kanepeden fırlayıp üç hızlı adımda ona ulaştım. Kolumu beline dolayarak onu soyunma odasına taşıdım ve diğer elimle perdeyi arkamızdan kapattım. Sienna elimden kurtulmak için elinden geleni yapıyordu ama onu baldırının altından tutup duvara yasladım.

"Bu da ne sikimdi böyle?" diye bağırdım.

Ninova

"Elbiselere karşı kayıtsız görünüyorsun." İnatçı çenesini bana doğru kaldırdı. "Bir tepki almaya çalışıyordum."

"Öyle mi?" Sert aletim göbeğine dayansın diye ona doğru eğildim. "Elde etmeye çalıştığın tepki bu muydu?"

"Belki." Sienna alt dudağını ısırıp bacaklarını arkamda birleştirdi. Boynumdaki tutuşu sıkılaştı.

Başımı eğip kulağına fısıldadım. "Seni görüyorum, Sienna." Kucağımda kasıldı ama devam ettim. "Neşeli tavırların ve o gülünç kıyafetlerinle bir şeyler sakladığını görüyorum. Ve onun ne olduğunu öğreneceğim."

Tırnakları boynumun derisine battı, bu his zaten sert olan aletimin daha da şişmesine neden oldu. Başını yana yatırdı, dudakları kulak mememe sürtündü.

"Asla," dedi.

"Bunu göreceğiz." Çıplak omzuna hafif bir öpücük kondurdum ve vücudumdan aşağı kaymasına izin verdim. "Kıyafetlerini giy."

"Elbise ne olacak?"

Eğilip renkli saten ve dantel yığınını topladım. "Hepsini alıyoruz."

Karımın tabağındaki domuz pirzolasını tırtıklamasını izledim. Yemeğini ileri geri itiyordu, sadece birkaç ısırık almıştı. Çatalımı uzatıp parçalardan birine sapladım ve ağzına doğru kaldırdım.

Çatalıma baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir şeyler yediğinden emin olmaya çalışıyorum."

"Aç değilim."

"Sabahtan beri bir şey yemedin. Benim yüzümden bayılmana izin vermeyeceğim, aç ağzını."

Dudakları hafifçe genişledi. "Siktir git, Drago," dedi gülümseyerek.

"Demek insanların inanmasını istediği kadar tatlı değilsin." Öne doğru eğildim. "Aç. Ağzını. Dedim."

Sienna elimdeki çatalı kaptı ve gözleriyle bana hançerler atarken eti ağzına tıktı. Çatalı geri alıp bir brokoliye sapladım ve kaldırdım.

"Evde de yiyebilirdik." Dudaklarını sebzenin etrafına sarıp çatalı kaydırdı.

"Öğle yemeği saat ikide servis ediliyor. Kaçırdık."

"Kaçırdık mı? Orası senin evin. Öğle yemeğinin ne zaman servis edileceği konusunda söz hakkın yok mu?"

"Var ve öğle yemeği saatini ikiye ayarladım. Eğer iş nedeniyle kaçırırsan, kendi başının çaresine bakmak zorunda kalırsın."

Sienna önünde tuttuğum bir sonraki lokmaya baktı. "Neden?"

"Elli kişi rastgele zamanlarda yemek yerse ortaya çıkacak kaosu hayal edebiliyor musun?"

"Evet, sanırım öyle." Güldü ve eti aldı. "Evinde hiç çocuk görmedim."

"Ailesi olanlar evimde ikamet etmiyor."

"Neden?"

Alevler içinde kalan çocukluk evimin anısı gözlerimin önünde belirdi. Aradan yirmi yıl geçmiş olsa da hâlâ ciğerlerimi boğan dumanın tadını alabiliyor, Dina'ya vücudumla siper olmaya çalışırken gömleğimi yakan ateşin derimi dağlayan sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Drago?" Sienna elini kolumun üzerine koydu.

"Çünkü çocukların malikânede bulunmasına izin vermiyorum. Çok tehlikeli," dedim ve cebimde titreyen telefonumu çıkardım.

Ninova

14.20 Filip: Şoförle bağlantıyı kaybettik. Mirko, GPS aracılığıyla sevkiyatın yerini tespit etmeye çalışıyor.

"Gitmemiz gerek." Masaya para attım ve Sienna'nın elini tuttum.

Karımı en yakın asansöre doğru yönlendirirken Sienna yanımda konuşuyordu. Etraftaki onca insan ve çıkardıkları gürültü yüzünden söylediği kelimeleri değil, sadece sesinin tonunu alıyordum.

Biz asansörden çıkarken Filip'ten bir mesaj daha geldi, GPS sinyali zayıf olduğu için kamyonun sadece genel olarak yerini bildiğimizi ve aracı aramak için birkaç adamla birlikte o yöne doğru gittiğini yazmıştı. Mesajda, depomuza yakın bir bölgenin bir buçuk kilometre yarıçaplı bir haritasının ekran görüntüsü yer alıyordu.

Arabaya vardığımızda parmağımı Sienna'nın dudaklarının üzerine koydum. "Konuşmayı bırak ve dinle. Biri kamyonlarımızdan birinin yolunu kesmiş. Şoför cevap vermiyor."

Gözlerini kırpıp başını salladı.

"Filip'le hatta kalmanı ve kamyonu bulduktan sonra sana koordinatları vermesini beklemeni istiyorum. Koordinatları aldığında harita uygulamasına konumu gir ve varış noktamızı işaretlediğinde ekranı bana göster. Tamam mı?"

"Tamam."

"Telefonu açık tut ve bizden önce kamyona ulaşacağı için Filip'in verebileceği her türlü bilgiyi dinle. Anlaşıldı mı?"

Tekrar başını salladı.

"Güzel. Gidelim."

Sienna

Telefondan Sırpça konuşan sesler geliyordu. Filip telefonu hoparlöre almış olmalıydı çünkü hem onu hem de başka bir erkeği duyabiliyordum. Konuşmaları oldukça hızlıydı ama yine de söylenenlerin bir kısmını anlayabiliyordum. Çirkin küfürler, ardından Rumenlerin silah işinden memnun olmadıklarıyla ilgili bir şeyler. Kocama yandan bir bakış fırlattım. Yirmi dakikadır mutlak bir sessizlik içinde araba sürüyordu. Silah mı? Sırpların sadece uyuşturucu işinde olduğunu sanıyordum. Konuşmanın devamını yakalamaya çalıştım ama çoğunlukla yine küfrediyorlardı. Birinin telefonu çaldı. Diğer adam, sanırım Jovan, bir şeyler bağırdı.

"Sienna," dedi Filip, "yeri bulduk. Sana koordinatları gönderiyorum."

Elimdeki telefon titredi. Hoparlörü açtım, sonra iki uzun sayıyı kopyalayıp navigasyon uygulamasına yapıştırdım ve haritada büyük kırmızı bir nokta belirdi. Yaklaşık on dakika uzaktaydık.

Telefon ekranına bakarken, "Bir sonraki sağdan dön," dedim. Aramayı açık bıraktığım için Filip'in sesini hâlâ duyabiliyordum.

Drago'nun eli görüş alanıma girdi. Telefonu alıp ekrana baktı ama bunu yaparken dönmesi gereken sapağı kaçırdı.

"*A u kurac*[6]." Telefonu gösterge paneline fırlattı, araba yüz seksen derece dönene kadar direksiyonu kırdı ve ters yöne akan şeride girdi. Dönüş o kadar ani ve keskindi ki başımın yan tarafını cama vurdum.

"Siktir!" Drago bağırdı ve gözlerini yoldan ayırmadan sağ kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti. "Çok özür dilerim, bebeğim." Alnımdan öpüp beni bıraktı. "Filip'e şoföre ulaşıp ulaşmadıklarını sor."

---

[6] *Srp.* Siktir. -ed.n.

Ninova

Beklenmedik hareketi karşısında hâlâ o kadar şaşkındım ki, neden Filip'e kendisinin sormadığını bile sormadım. Hoparlör hâlâ açıktı.

"Filip? Drago diyor ki—"

Filip, "Kamyon arka sokakta park hâlinde," diye araya girdi. "Şimdi arkasına yanaşıyoruz. Hatta kal."

Açılıp kapanan araba kapılarının sesleri sessiz havayı doldurdu ve birkaç dakika sonra hattan Sırpça küfürler döküldü.

"Şoför ölmüş," diye bağırdı Filip. "Şakağından bir kurşunla vurulmuş. Kargo hâlâ kamyonun içinde. Dokunulmamış."

Kocam direksiyonu sıkıca kavrayarak sürmeye devam etti, bakışları yola sabitlenmişti. "Ölü mü?" diye sordu ve bana baktı.

"Evet." Başımı sallayarak onayladım.

"Oraya vardığımızda arabada kal. Filip seni eve götürecek."

"Tamam." Tekrar başımı salladım.

Drago arabayı sürmeye devam etti, ben de onun profiline bakmaya devam ettim. Düşünüyordum.

Kamyona ulaştık ve Drago kamyonun birkaç metre önüne park ettikten sonra arabadan indi. Arka camdan onu izledim, kamyonun kabinine bir göz attıktan sonra aşağı atlayıp Filip'e döndü, ona bir şeyler söylüyordu. Jovan Drago'nun arkasından yaklaştı ve elini Drago'nun omzuna koydu. Bu hareket abes görünüyordu ama adamlarının ona arkadan yaklaştıklarında bunu sık sık yaptıklarını fark etmiştim. Sanki dikkatini çekmek için yapıyorlarmış gibiydi.

Üçü birkaç dakika hararetli bir tartışma yürüttü. Filip birkaç dakika sonra gruptan ayrıldı ve telefonundan bir numara çevirirken arabaya bindi. Hoparlörü açıp arabayı çalıştırdı. Drago'nun emirlerini önce Adam'a, sonra da Mirko'ya iletirken onu dinledim.

Gözlerim ön camın ötesindeki yol şeridine dalgınca bakarken, beynimi kurcalayıp kocamı daha önce hiç telefonla konuşurken görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım.

Ve tek bir örnek bile hatırlayamadım.

BÖLÜM
on iki

Sienna

Yıllar içinde en az on tane Cosa Nostra düğününe katılmıştım. Davetlerin çoğu restoranlarda, havalı otellerin ziyafet salonlarında ya da lüks şehir kulüplerinde düzenleniyordu. Mekân ve prodüksiyon ne kadar pahalıysa o kadar iyiydi. Zenginliğinizi ve Aile içindeki öneminizi göstermenin daha görkemli bir yolu yoktu. O yüzden Drago arabayı üç katlı, gri bir taş evin biraz uzağına park ettiğinde kafam karıştı.

Müziğin sesini oraya varmadan çok önce duymuştum ama bu kadar yakındayken ses o kadar yüksekti ki alışmam birkaç dakikamı aldı. Evin arkasındaki büyük çimenliğin ortasına kocaman, beyaz bir çadır yerleştirilmişti. Drago bir dönüşü kaçırmış olmalıydı çünkü sanırım yanlış yere gelmiştik.

"Neden bir panayırdayız?" diye sordum.

"Burası panayır yeri değil. Bu bir *svadba*. Bir düğün."

Gözlerimi kocaman açıp önümüzdeki dikdörtgen çadıra doğru baktım. Yan tarafları kaldırılmıştı, içine yerleştirilmiş

Ninova

uzun masaların üzerini kapatan büyük bir gölgelik sağlamıştı. Her masa çadırın uzunluğu boyunca uzanıyordu ve yaklaşık seksen kişi rahatlıkla oturabilirdi. Beş masa vardı, bu da en az dört yüz konuk demekti. Ben o kadar insanı tanıdığımı bile sanmıyordum.

Bir uçta platform kurulmuştu, orada bir müzik grubu çalıyordu ve kırmızı elbiseli, sarı saçlı bir kadın şarkı söyleyerek masaların arasında yürüyordu. Konukların çoğu sandalyelerinin yanında ayakta durmuş, dans ediyor ve şarkıya eşlik ediyordu, ancak bazıları şarkıcının etrafında toplanmıştı ve eline para sıkıştırıyorlardı.

Şirin takım elbiseli oğlanlar ve güzel elbiseli kızlar bir köpeği kovalıyor, yandaki açıklıklardan çadıra girip çıkıyorlardı. Köşelerde iş konuşan asık suratlı adamlar yoktu, sırtlarını dik tutarak oturan, saçları bozulacak korkusuyla kıllarını bile kıpırdatmaya çekinen ve onları duyacak kadar yakında olmayanlar hakkında dedikodu yapan sert görünümlü kadınlar yoktu. Herkes gerçekten mutlu görünüyordu. Cosa Nostra düğünlerinden çok farklıydı.

Neşeli, pozitif bir çılgınlıktı. Bayıldım buna!

"Hadi gidip yeni evlileri tebrik edelim." Drago kolunu bana doladı, kalabalığın arasından geçip çadırın uzak tarafındaki baş masaya doğru yürürken beni yanına çekti. Bu masa diğerlerine göre dik olarak yerleştirilmişti ve etrafında daha fazla insan toplanıyordu.

Gelin hacimli, kabarık etekli, beyaz dantelden muhteşem bir gelinlik giyiyordu. Damat ise şık gri bir takım elbise ve beyaz gömlek giymişti. Masada iki kişi daha vardı; damadın yanında duran bir erkek ve gelinin yanında duran bir kadın. Ancak dördü de sandalyelerini geriye itmişti ve oracıkta avazları çıktığı kadar şarkı söyleyip dans ediyorlardı.

Damat yaklaştığımızı fark edince bizi karşılamak için koşturdu. Drago ve adam birkaç kelime konuştular ama konuşmaları gürültüden boğuldu, o yüzden ne söylendiğini duyamadım. Damat bakışlarını kocamdan bana çevirdi, gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra kendini toparlayıp bana elini uzattı. Oturmak için başka bir yere yönelmeyi bekliyordum ama damat birine el sallamaya başladı ve "Drago'nun karısı!" diye bağırdı.

Bir saniye sonra kendimi etrafımı saran insanların arasında buldum, erkekler elimi sıkmaya ve kadınlar da yanaklarımı öpmeye geliyordu. Bir sağ, bir de sol yanaktan. Herkes bir ağızdan konuşuyordu. Eğer Drago'nun sırtıma yaslanan vücudu ve karnıma sıkıca dolanmış olan kolu olmasaydı tüm bunlar biraz bunaltıcı olabilirdi.

Yaşlı bir kadın yaklaşırken Drago kulağımın dibinden, "Gelinin büyükannesi," dedi. Öne çıkan herkes hakkında bana küçük detaylar fısıldamaya devam etti. "Halası... Halasının sevgilisi... Damadın küçük erkek kardeşi... Ve büyük olan... Gelinin annesi..."

İsimlerin yarısını bile hatırlayamazdım. Bu on dakika boyunca devam etti, ta ki yanaklarım öpücüklerden karıncalanana ve ellerim lapa gibi olana kadar ama aldırmadım. Hatta o kadar geniş gülümsüyordum ki yüzüm acıyordu. Benimle yeni tanışan insanlardan böyle sıcak bir karşılama hiç beklemezdim. Sanki... Buraya aittmişim gibi hissettirdi. Drago'nun evinde de aynı hissi yaşıyordum, sanki büyük bir ailenin parçasıymışım gibi.

Bütün selamlaşmalar bittikten sonra uzun masalardan birinin ucundaki iki boş sandalyeye yöneldik. Daha önce orada oturan insanlar tabaklarını da yanlarına alarak gitmişlerdi. Drago sandalyelerden birine oturup beni kucağına çekti.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Sırıttım. "Çılgınca."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Hadi birkaç fotoğraf çekelim." Çantamdan telefonu çıkarıp önümüzde kaldırdım.

"Çekmek zorunda mıyız?"

"Bu nasıl bir soru böyle?"

Bir *selfie* çektim, sonra fotoğrafa baktım. "Hayır. Yüzündeki o ters bakışı silmen gerek. Instagram rahatsız edici içerik nedeniyle paylaşımımı sansürleyecek. Yine."

Kolumu boynuna dolayıp yanağımı yanağına bastırdım ve telefonu kaldırdım.

Klik.

"Bir tane daha," dedim ve kameraya gülümsedim. Yeni fotoğrafa baktığımda Drago'nun bu fotoğrafta da somurttuğunu gördüm.

"Bunu ciddiye almıyorsun." Uzanıp çenesini parmaklarımın arasına aldım, sonra başını eğip telefona bakmasını sağladım. Bakışları ekranda benimkilerle buluştu. "Şimdi, gülümse."

Gözlerini devirse de gülümsedi. Biraz ekşi bir gülümsemeydi ama sanırım alabileceğimin en iyisi buydu.

Klik.

Çenesini bırakıp telefonu indirdim. İşte o zaman insanların bana garip garip baktığını fark ettim. Belki de Sırp düğünlerinde fotoğraf çekmemek gerekiyordu? Telefonu çabucak kaldırdım.

Bir şarkı bitiyor ve diğeri başlıyordu. Ben bilmesem de belli ki popüler bir şarkıydı çünkü insanlar ilk notayla birlikte bağırmaya ve şarkıyı söylemeye başladı. Şarkı sözlerini dinlemeye çalıştım ama şarkıda söylenen Sırpça kelimeleri anlamak konuşulanları anlamaktan çok daha zordu. Siyah ve altın rengini

Ninova

karıştırmakla ilgili bir şeydi, sonra bir... Çerçeveden mi bahsediyordu? Sanatla mı ilgiliydi? Bir resim, belki?

Birkaç sandalye ötede bir kadın aniden ayağa kalktı ve masanın üstüne çıktı. Dans etmeye başladığında ağzım açık bakakaldım, topukları keten örtüyle kaplı masanın üzerinde tıkırdıyordu, tabakları ve çatal bıçakları ıskalıyordu. Etrafındaki insanlar alkışlıyor, elleriyle tempo tutuyordu. Biraz daha ilerideki başka bir kadın masanın üzerine çıktı. Sonra gelin ayakkabılarını çıkarıp aynısını yaptı. Kalabalık çılgına döndü ve ben bu heyecana kapılarak kahkaha attım. Hayatımda hiç bu kadar neşeli bir kutlamaya tanık olmamıştım.

Kocama bakıp dudağımı ısırdım. "Ben de deneyebilir miyim?"

"Neyi deneyebilir misin?" Tek kaşını kaldırdı.

"Masa olayını."

Belime doladığı kolu sıkılaştı. "Hayır."

"Ne? Neden?"

Drago öne doğru eğildi. "Karımın bir masanın üzerine çıkıp dört yüz kişi izlerken kalçalarını sallamasına izin vermeyeceğim."

Gözlerimi ona diktim. "Peki ya sadece senin için dans etsem? Lütfen?"

Boğazından alçak bir hırıltı sesi geldi. "Pekâlâ ama gözlerimi senden ayırmayacağımdan emin ol. Çünkü eğer bakışlarım ortalıkta dolaşırsa ve başka erkeklerin sana baktığını fark edersem, çalan bir sonraki şarkı cenaze marşı olur, *mila moya.*"

Sevinçle ciyakladım ve topuklularımı çözmeye başladım.

Drago

Kendimden geçtim. Hipnotize oldum. Kesinlikle aklım başımdan gitti. Karımın önümdeki masanın üzerinde dans edişini izlerken böyle hissediyordum. Hangisini daha çok sevdiğimden emin değildim; hareket ettikçe yavaşça ve şehvetli bir şekilde salınan o mükemmel, küçük vücudunu mu, gülünç derecede neşeli kişiliğini mi, yoksa ışıltılı kabuğunun altında saklanan parlak zekâsını mı?

Geçen hafta sonu, onu Keva'yla mutfak masasında otururken, kara para aklamayı tartışırken bulmuştum. Omzumu duvara yaslayıp karım gayrimenkullerin tadilatı yoluyla kara para aklamanın nasıl mümkün olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlatırken onu izlemiştim. İzlediğim beş dakika içinde, Keva'ya adım adım bir strateji sunmuştu. Metruk bir binanın satın alınmasıyla başlayıp, en iyi miktarda paranın el değiştirmesini sağlayacak tadilat faaliyetlerine geçmiş ve aradaki adımların hiçbirini atlamamıştı. Sonra, tüm bu zorlu iş için tahmini zaman dilimini vurgulayarak bitirmişti. Konuşmayı bitirdiğinde telefonunu çıkarıp konuşurken soymayı bitirdiği havuç yığınının fotoğrafını çekmişti.

Ancak şu anki dans ediş şekli tamamen başka bir şeydi, tüm kanımı doğrudan aletime gönderiyordu. Sandalyemde arkama yaslandım ve bakışlarımın uzun kollu, mavi ipek elbisesinin üzerinden kaymasına izin verdim. Moda zevki göz önüne alındığında bu oldukça uysal bir seçimdi. Tabii tüm payetleri ve kalp şeklindeki kocaman altın küpeleri saymazsak.

Sienna ellerini beline koydu ve gözlerimin içine bakarak kalçasını kıvırmaya başladı. Yaramazca gülümsedi ve bu gülümseme içimde garip şeyler yaptı. Acayip güzeldi. Sunduğu manzara, düğün mekânına yaklaştığımız anda başlayan ve gürültüye yaklaştıkça katlanarak artan migrenimin zonklamasını neredeyse unutturacaktı.

Büyüleyici karım bir tabağa takılmadan tek ayağının üzerinde dönmeye çalışırken bir silah sesi havayı delip geçti.

Sienna hareketinin ortasında durdu, gözleri panikten kocaman olmuştu. Siktir. Ona kutlama atışlarının yapılacağını haber vermeyi unutmuştum.

Sienna

Bang!

Bir anda donup kaldım, kalp atışlarım hızlandı ve sandalyesinden yavaşça kalkan Drago'ya baktım. Çadırın dışında bir yerden birkaç el silah sesi daha geldi. Ağzımdan boğuk bir çığlık kaçtı ve kocamın kollarına atlayıp titreyen uzuvlarımı sıkıca boynuna sardım.

"Sorun yok," diyerek kulağıma mırıldandı. "Havaya ateş eden sağdıçtı. Bu bir gelenektir."

"Gelenek mi?" Başımı kaldırdım. "Sizinkiler biraz çılgın."

"Biliyorum."

İnsanlar bize meraklı bakışlar atmaya başladığına göre aşağı insem iyi olacaktı. Görünüşe göre, bir düğünün ortasında kasıtlı olarak ateş edilmesini beklemeyen tek kişi bendim. Gerçekten biraz edebimi korumaya çalışmalıydım ama Drago tarafından tutulmak hoşuma gidiyordu. Belli ki o da aynı şeyi hissediyordu çünkü beni bırakmadan kendini sandalyeye geri bıraktı.

"Demek düğünlerde havaya ateş etmek çok sık oluyor?" Parmağımın ucuyla çenesinin çizgisini takip ettim.

Drago'nun gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı ama bunun dışında okşamamı fark etmemiş gibi davrandı. "Her seferinde. Dışarıda yapılan diğer kutlamaların çoğunda da. Seni uyarmalıydım."

"Sorun değil." Omzumu silkip biraz öne eğildim. Gözleri çok muhteşemdi. Azıcık eğriliği olsa da burnu da öyleydi. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Drago'nun sert avuç içleri sırtımda kayarken sıcaklık hızla omurgamda ilerledi. "Rica ederim."

Dans ettiğim şehvetli melodi hızlı bir ritme dönüştü. Grup, devasa çadırda yankılanan bir davul ve bas ritmiyle yüksek vitese geçerken etrafımızdaki herkesten yeni bir tezahürat dalgası patladı. Drago gerildi ve gözlerini sıkıca kapattı. Yüzü buruştu, dudaklarını sıkıca bastırdı.

"Drago?" Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Gözleri titreyerek açıldı ve sırtımı okşamaya devam etti.

Bana "hiçbir şey" gibi görünmüyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti ve sesinin tonunda da bir gerginlik vardı. Alnındaki çizgileri okşadım ve normalde orada olmayan çizgileri takip ettim.

"Acı çekiyor gibi görünüyorsun, Drago. Neler oluyor?"

"İyiyim, Sienna."

Birkaç yüz konuk şarkının nakaratını yüksek sesle söylüyordu, her nakaratı bir öncekinden daha yüksek sesle bağırıyorlardı. Drago pis bir Sırpça küfür savurdu ve gözlerini sıkıca kapatarak burnunun kemerini sıktı.

"Drago?"

Tekrar küfretti ve elini indirdi ama yüzündeki gerginlik açıkça görülüyordu.

"Müzik yüzünden mi?"

"Evet," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Çok gürültülü."

Parmaklarımı aralarından geçirdiğim koyu renkli saç telleri o kadar yumuşaktı ki onu okşadığımı fark etmemiştim bile. "Hadi eve gidelim."

Ninova

Kocam başını yana eğdi ve sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi baktı. "Eğleniyorsun sanıyordum."

"Eğleniyordum. Artık eğlenmiyorum."

"Neden?"

Çünkü belli ki acı çekiyorsun ve ben senin acı çektiğini bilerek eğlenemem. Ama bunu söylemedim tabii ki.

"Asya'ya bu akşam beşte arayacağıma söz verdim," diye yalan söyledim. "Aramayı zamanında yapmak için hemen yola çıkmalıyız."

Drago'nun dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı. "Ama telefonun yanında. Buradan arayabilirsin. Ya da arabayla dönerken."

"Şey... Telefon görüşmelerimi özel olarak yapmayı tercih ederim." Ona ışıldayan bir gülümsemeyle baktım. "Kız meseleleri hakkında."

"Hı hı. Ya da belki de araman gereken kişi kız kardeşin değildir?"

Elim havada kaldı. Biri dün Don'u aradığımı duymuş ve Drago'ya mı söylemişti? Ajello'yu sadece yatak odasında yalnızken ya da etrafta kimsenin olmadığı bir yerde gezinirken aradığımdan emin oluyordum. Hayır, bu mümkün değildi. "Tabii ki öyle değil. Neden yalan söyleyeyim ki?"

Drago gözlerini gözlerimden ayırmadı, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı, sanki yalanlarımın ve savunmalarımın doğruca içinden geçip ruhuma kadar görebiliyordu. O kahverengi benekli iki yeşil havuza bakarken kalp atışlarım hızlandı. *Kaç!* Sırlarımı birine açmaktan korkan yanım çığlık çığlığa bağırdı. *Kaç, şimdi, hâlâ yapabiliyorken.*

Çenemi tutup hafifçe yukarı kaldırırken başparmağıyla alt dudağımı yavaşça okşadı. "*Tako lepa usta, a toliko laži*[7]."

---

[7] *Srp.* Ne kadar güzel bir ağız ve ne kadar çok yalan. -çn.

Gözlerimi kırpıştırdım ve dikkatimi dağıtan onca şeyin arasında söylediklerine odaklanmaya çalıştım ama etrafımızda çok fazla gürültü ve hareket vardı, o yüzden cümlenin sadece yarısını anlayabildim. Sanırım ağzımı sevdiğiyle ilgili bir şey söylemişti. Dudaklarım bir öpücük beklentisiyle aralandı ama Drago çenemi bırakıp geriye çekildi.

"Hadi eve gidelim."

Hayal kırıklığımı yutup gülümsedim ve kucağından indim. "Elbette."

Ninova

BÖLÜM on iki

Drago

BANA BİR FİNCAN KAHVE daha getirmesi için garsona el salladım ve Sienna'yla ağabeyini izlemeye devam ettim.

Arturo DeVille'in, kız kardeşinin benimle evli olmasından memnun olmadığını söylemek hafif kalırdı. Ayrıca Sienna'yla benim gözetimim olmadan görüşmesine izin vermediğim için de çok öfkeliydi. Arturo'ya bunun bir güvenlik önlemi olduğunu söylemiştim ama işin aslı, karımın bilmesini istemediğim şeyleri ona anlatmasından korkuyordum.

Sakladığım bir sürü sırrım vardı ve Arturo onların birkaçının farkındaydı. Geçtiğimiz haftalarda karımı oldukça iyi tanımıştım. Sienna bir mafya ailesinde doğmuş olabilirdi ama şiddeti ya da kan dökülmesini sevmiyordu. Cesaretiyle sizi kandırabilirdi ama karım etrafındakileri inandırdığından çok daha hassastı. Dikenli güller denizindeki yalnız bir karahindiba çiçeği gibiydi. Narin tohumlarına zarar vermek için tek bir rüzgâr

Ninova

yeter de artardı. Bu yüzden Arturo'nun Sienna'ya benden korkmasına neden olacak bir şey söyleme riskini göze alamazdım.

Restoranın diğer tarafında oturuyorlardı. Arturo'nun tabağındaki yemek soğuyordu. Yemeğe dokunmamıştı bile çünkü karıma benim içler acısı özelliklerimi sıralamakla meşguldü.

"—kendisi olmadan seni görmeme bile izin vermeyen üçkâğıtçı orospu çocuğu!"

Sırtı bana dönük oturduğu için Sienna'nın cevabını göremedim ama konuşmanın Arturo'ya ait kısmı ana fikri anlamam için yeterli oldu.

"Evet ama onunla iş yapmakla kız kardeşimi o piçle evlendirmek farklı şeyler! Ayrıca bana evlenmek istediğin saçmalığını da anlatma. Bu saçmalığa inanmıyorum. Ajello seni Popov'la evlenmen için tehdit mi etti?"

Evet, Sienna. Don seni tehdit etti mi?

Karımın omuzları iç çekiyormuş gibi düştü, sonra masanın üzerine eğilip kardeşinin elini tuttu. Bir şey söylüyordu ama ne olduğunu göremiyordum, lanet olsun! Arturo büyüyen gözlerle ve sıkılmış bir çeneyle dinliyordu, sonra bana doğru bir bakış fırlattı.

"Onun hakkında bilmediğin şeyler var. Bu evlilik anlaşması masaya yatırıldığında benim de bilmediğim şeylerdi, yoksa onun yanına yaklaşmana asla izin vermezdim. O tehlikeli biri ve seni onun pençelerinden uzak tutmak istiyorum."

Sienna başını yana eğdi. Muhtemelen o "şeylerin" ne olduğuna dair bir açıklama istiyordu. Ayağa kalkıp restoranda ilerledim. Bu buluşmayı kısa kesmenin zamanı gelmişti.

Masalarına ulaştığımda "Gidiyoruz," dedim. Kendime mi, yoksa Arturo'ya mı işkence etmek içindi emin değildim ama parmağımın ucunu Sienna'nın fuşya kazağının aşağı kaydığı

Ninova

omzunda gezdirdim. "İki saat içinde Naos'ta olmam gerekiyor. Gelmek ister misin?"

Sienna başını kaldırıp bana baktı ve sırıttı. "Kızlardan bazıları da peşime takılabilir mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Ağabeyinle konuşmam gerek. Burada bekle."

Arturo ayağa kalktı, restoranın içinden geçip ön tarafa park ettiği arabasına doğru yürürken bana ters ters baktı.

"Hakkımda ne bulduğunu bilmiyorum," dedim ve kaputa yaslandım, "ama çeneni kapalı tutacaksın."

Suratında bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama hemen yerini öfkeli bir bakış aldı. "Eğer kız kardeşime zarar verirsen, seni öldürürüm."

"Kız kardeşin herhangi bir şekilde incinmiş gibi görünüyor mu?" Pencereden, Sienna'nın fotoğrafını çekmek için Arturo'nun el değmemiş tabağını düzelttiği yere bir bakış attım.

"Seni izliyor olacağım," diye bağırdı ve arabasına bindi.

Arturo otoparktan çıktıktan sonra restorana geri döndüm ve karımın yanına oturdum.

"Arturo ne istedi?" diye sordum.

"Pek bir şey değil. Sadece beni kontrol ediyordu." Masaya doğru eğildi ve sırıttı. "Sanırım kardeşim beni yiyeceğinden korkuyor."

"Yiyebilirim." Uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. "Sence ben tehlikeli miyim, *mila moya*?"

Sienna'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı ve ağzımı dudaklarına yapıştırmamak için bütün hâkimiyetimi kullanmam gerekti. Bir casus olduğunu bilmeme rağmen genç karıma karşı koymak çok zorlaşıyordu.

"Burayı dinletiyor musun?" Tek kaşını kaldırdı.

"Olabilir." Boştaki elimi ensesine koydum. "Ağabeyinin söylediği gibi, senin için bir tehlike oluşturduğumu düşünüyor musun?"

"Evet." Sienna gözlerini kırpmadan benimkilere baktı. "Ama ağabeyimin inandığı şekilde değil."

Yüz ifadesi tamamen ciddiydi ama kısa bir an için, inatçı bakışlarının ardında bir kırılganlık zerresi gördüm. Bir anda kayboldu ve dudakları bir gülümsemeyle genişledi.

"Gitmeliyiz, Drago. Bu akşam için hazırlanmam gerekiyor."

Elini tutarak onu çıkışa doğru yönlendirdim. Konuyu başarıyla geçiştirdiğine inanıyor olabilirdi ama çok yakında bu konuya geri dönecektik.

Macallan bardağını dudaklarıma götürüp bir yudum aldım ve karımı izledim. Sienna barda duruyor, Jelena ve diğer üç kızla gülüşüyordu. Bu gece için yine ışıl ışıl bir kıyafet seçmişti. Bu defa canlı, mavi-yeşil ışıltılı parçalarla kaplı bir elbiseydi. Ne zaman hareket etse ve ışıklar elbisesinden yansısa, tavus kuşu tüyleriyle kaplanmış gibi görünüyordu. Kelimenin tam anlamıyla parlıyordu. Nasıl oluyor da böyle şeyler giyip yine de milyon dolarlık gibi görünebiliyordu anlamıyordum. Başka birinin üzerinde bu gülünç görünürdü. Ayrıca çok kısaydı.

Gözlerimle mekânı tarayarak hiçbir pisliğin karımın bacaklarına bakmadığından emin olmak için etrafta oturan ya da ayakta duran her erkeğe bakındım. Sadece düşüncesi bile vahşi dürtülerimi uyandırıyordu.

Bu gece için giyindikten sonra onu gördüğüm anda, kulüp müdürüm Misha'ya, içeri girmelerine izin vermeden önce tüm

Ninova

erkek konuklara bir mesaj iletmesini söylemiştim. Karımı dikizlerken yakalanan her erkek, gözleri şarap kadehinde kulübü terk edecekti. Kulübümü ziyaret eden insanlar düzenli müşterilerdi, o yüzden ciddi olduğumu bilirlerdi. Naos, iş söz konusu olduğunda tarafsız bir yer olabilirdi ancak bu kural, özel anlaşmaları kapsamazdı. Birinin karıma bakmasının tek yolu, saygıyla yapmasıydı. Diğer tüm "bakışların" sonuçları olacaktı.

Sienna'dan biraz uzakta bara yaslanmış, içki sipariş eden bir adamı fark ettim. Yerel bir filo yönetim şirketinin sahibiydi. Kamyon sıkıntısı çektiğimiz zamanlarda onunla birkaç kez çalışmıştım. Zeki bir adam gibi görünüyordu ama yanılmıştım çünkü karımın kıçıyla fazlasıyla ilgileniyor gibi görünüyordu. Barmen ona bir şişe bira uzattı ve moron herif Sienna'nın durduğu barın sonuna doğru yöneldi. Gözlerimi adamdan ayırmadan güvenlik görevlisine yaklaşması için işaret ettim.

"Şu salağı ofisime götür," dedim ve Sienna'nın yanına yanaşıp sohbet etmeye çalışan adamı başımla işaret ettim. "Karımın fark etmediğinden emin ol."

Sienna ucubeyi görmezden gelerek Jelena'yla sohbet etmeye devam etti. Adam nihayet ayrılıp tuvaletlere yöneldi ama korumam yarı yolda önünü kesti ve beyin yoksunu herifi kulübün arka tarafına gitmesi için pek de nazik olmayan bir şekilde "ikna etti". Sonuçlarla yüzleşme zamanıydı.

"Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor," dedim Filip'in yanından geçerken. "Karımı gözünün önünden ayırma."

Ofisime gitmeden önce bara uğrayıp bir kaşık ve bir kadeh aldım, sonra geri dönüp dans pistinden geçtim.

Ofisteki meseleyi hallettikten sonra geri döndüğümde bir adam locaya yaklaştı ve oturduğum kanepenin karşısında durdu. Altmışlı yaşların sonundaydı, saçları ağarmıştı, ince altın çerçeveli gözlüğü vardı. Endri Dushku. Arnavut lider.

"Endri." Yanında durduğu tekli koltuğa doğru elimle işaret ettim. "Seni New York'a getiren nedir?"

Yaşlı adam gösterdiğim koltuğa oturup garsona el salladı. "Bogdan geçen gün beni aradı. Paylaşmak istediği bazı... Bilgiler vardı."

"Öyle mi? Endişelerinin nedeni tam olarak nedir?"

"Silah işine olan ilginin sebebi ne, Drago?"

"Para," dedim ve içkimden bir yudum aldım. "Ama endişelenmene gerek yok. Bölgene girmek gibi bir planım yok."

"Bratva'ya büyük bir sevkiyat yaptın."

"Evet ama Petrov artık seninle iş yapmaz, o yüzden bir sorun göremiyorum. İrlandalılarla yaşadığın karmaşadan sonra New York'ta iş yapman yasaklandı." Kolumu kanepenin arkasına attım. "Don'un karısını kaçıran insanlara silah tedarik etmek mi? Dürüst olmak gerekirse, hâlâ nefes aldığını gördüğüme şaşırdım. Yani ikimiz arasında bir çıkar çatışması göremiyorum."

Dushku gözlüğünü düzeltti. Sinirlendiğinde hep bunu yapardı.

"Bu şekilde mi kalacak?" diye sordu.

"Savaş aramıyorum, Endri. Senin kendi alıcıların var, benim de kendi alıcılarım var. Pazar ikimize de yetecek kadar büyük."

"Peki ya Rumenler?"

"Yakında resmin dışında kalacaklar," dedim. "Ben Bogdan'ın yerini tespit eder etmez."

"Bogdan'dan kurtulmanın sorununu çözeceğini mi düşünüyorsun?"

Ninova

"Başı ortadan kaldırırsan, geri kalanlar sıçan gibi dağılır. Bunu gerçek anlamda söylüyorum."

"Pekâlâ... Öyleyse Bogdan'ın yerinde olmak istemezdim," dedi Dushku. "Evlendiğini duydum. Görünüşe göre biraz ani olmuş. İş kararı mıydı?"

"Elbette."

"İlginç. İçeri girerken güvenlik personelinin bir adamı dışarı attığını fark ettim. Yüzüne kanlı bir havlu bastırıyordu ve boştaki elinde bir kadeh vardı. Emin değilim ama sanırım içinde bir göz vardı."

"Yani?"

"Bunun içeri girerken aldığım uyarıyla bir ilgisi var mı?" Yüzünde hesapçı bir gülümseme belirdi.

"Evet ama keyfim yerinde, o yüzden diğer gözünün onda kalmasına karar verdim."

"Şey, eğer söylemem gerekirse, bu senin karakterin için oldukça... Değişik. Birileri kızın sadece bir iş anlaşmasından daha fazlası olduğu fikrine kapılabilir."

Elimdeki bardağı sıktım. Benim işimde uzak durulması gereken üç şey vardı; sahte sadakatler, gerçek olamayacak kadar iyi görünen anlaşmalar ve her türden zayıflık.

Hayatımda çok az insana güvenirdim. Bana sadık olanlar, bunu hak edenlerdi. Onlar için ölürdüm ve onların da benim için aynı şeyi yapmakta tereddüt etmeyeceklerini biliyordum. Bana ihanet edecek kadar aptal olan ve bunun yanına kâr kalacağını düşünenlerin kararlarından pişmanlık duyacak kadar uzun yaşamamalarını sağlardım.

Güvenilir olduklarından yüzde yüz emin olmadığım hiçbir anlaşmayı yapmazdım. Para ve güç beni etkilemezdi ve kimsenin soytarısı olmak için burada değildim.

Kesinlikle herhangi bir zayıflığım yoktu. Ya da önceden yoktu. Ancak Dushku'nun kendinden memnun gülümsemesine baktığımda, artık bir tane olduğunu fark ettim. Ve o zayıflık şu anda içmek için yaşının tutmadığı bir martiniyle *selfie* çekiyordu.

"Sienna bana hem Cosa Nostra hem de Bratva'yla doğrudan bir bağlantı sağladı. Bir taşla iki kuş," dedim, en küçük bir tepki için yüzünü izlemeyi sürdürdüm. "Bu bir prensip meselesi. Ben sadece mal varlığımla ilgileniyorum."

"Yani ondan hoşlanmıyorsun?"

"Daha ergenlikten yeni çıkmış, Endri. Palyaço gibi giyinen, neredeyse tüm zamanını alışveriş yaparak ve sosyal medyada *selfie* paylaşarak geçiren şımarık bir kızdan neden hoşlanayım ki? İş uğruna fedakârlıklar yapmak gerekir."

"Çok güzel bir kız olduğunu duydum. Bana en azından ondan etkilenmediğini söyleme."

"Kadınlarımın kafalarını süslü bir saç kesimi dışında bir şey için kullanmalarını severim, Endri."

Dushku kahkaha atarak ayağa kalktı. "Evet, demek istediğini anlıyorum. Pekâlâ, eğer bu iş yürümezse, doktora programını yeni bitiren bir kızım var, o sana daha uygun olabilir."

"Bunu aklımda tutacağım."

Arnavut'un gidişini izlerken gözlerim barda biraz önce karımın oturduğu yere kaydı. Orada değildi. Arkamı döndüğümde Sienna'yı oturduğum kanepenin hemen arkasında, sırtını montlarımızın asılı olduğu kolona dayamış hâlde buldum. Kocaman olmuş gözlerle bana bakıyordu.

Siktir.

Sienna

Ninova

"Kadınlarımın kafalarını süslü bir saç kesimi dışında bir şey için kullanmalarını severim, Endri."

Sırtımı arkamdaki geniş, dikdörtgen sütuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Biraz sert olsa da soğuk beton yüzey, aşırı ısınan bedenimi rahatlattı.

Söylediği her şey doğruydu. İnsanlar onlara neyi gösterirsen onu görürlerdi. Peki, Drago'nun benim sığ ve aptal olduğuma gerçekten inanması beni neden rahatsız ediyordu?

Gözlerimi açtığımda gri saçlı adam ayağa kalkıyordu, bunu yaparken de kızını benim yerime önerdi. Piç kurusu kocam da buna karşı çıkıyor gibi görünmedi. Buradan ayrılıp hiçbir şey duymamışım gibi davranmalıydım ama bacaklarım olduğu yere yapışmış vaziyetteydi.

Drago arkasını döndü ve bakışlarımız buluştu. Tüm irademi kullanmam gerekse de gülümsedim ve o kanepenin etrafından dolaşıp önümde dururken yüzümdeki o sahte sırıtışı korudum.

"Yerime birini getirmenin planlarını mı yapıyorsun? Doktoram olmayabilir ama o adamın kızından daha değerli bir satranç taşı olduğuma eminim."

Yüzlerimiz aynı seviyeye gelsin diye Drago başını eğdi. Kolonun diğer tarafındaki ceketlerimizin üzerindeki aplik, yumuşak ışığını etrafımıza yayıyor ve gözlerimin içine bakan Drago'nun şakağındaki nabız gibi atan damarı görmemi sağlıyordu. Sol avucunu başımın yanına yerleştirdi ve sağ eliyle yanağımı avuçladı.

"Dushku senin sadece bir satranç taşı olmadığını anlarsa neler olabileceğini biliyor musun?" Ses tonu alçak ve tehditkârdı. "Benimle herhangi bir sorunu olan herkesin bunu bilmesini sağlar."

"Yani?"

"Yanisi, herkesi öldürmek zorunda kalırım." Bu defa, sesi sanki bir yaz pikniğinden bahsediyormuş gibi neşeliydi. Başını hafifçe yana eğdi. "Bu çok fazla ölü insan demek, *mila moya*."

"Sen insanları öldürmezsin. Onun için evcil suikastçın var. Şu rahip herif," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım ve ancak kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra ne söylediğimin farkına vardım.

Gözlerini kırpıştırdı, koyu renk kirpikleri yavaşça aşağı inip gözleri tekrar bana sabitlenene kadar yukarı çıktı. "Benim... 'Evcil suikastçım' mı?"

Kahretsin. Düşün! "Evet. Keva geçen gün bir şeyden bahsetti ve ben de anladım."

"Hımm, öyle mi?" Gözlerini kısarak baktı. "Evet. Sanırım peşlerinden... *evcil suikastçımı* göndermem gerekecek. Bu sorunu benim için halletsin diye."

"Neden?"

Çenesini biraz indirdi, düşük göz kapaklarının altından bana baktı. "Senin peşinden gelmeyeceklerinden emin olmak için."

"Neden biri benim peşime düşsün ki?" En tatlı sesimle sordum. "Ben sadece palyaço gibi giyinen şımarık bir kızım."

Drago'nun burun delikleri genişledi. Çenesini sıktı ve bakışları öyle bir şiddetle dudaklarıma çevrildi ki, alevlerin fışkırmasını bekledim.

"Sen sığlığın tam tersisin, Sienna. Bunu ikimiz de biliyoruz. Tanıdığım en zeki insanlardan biri olduğuna eminim."

Sözleri karşısında şaşkına dönmüş bir hâlde hızla nefes aldım. Ama bir anlık şaşkınlığım, kulak misafiri olduğum konuşmanın geri kalanını hatırlayınca yerini neşesiz bir kahkahaya bıraktı.

"Yine de bu yeterli değil, değil mi? Beni değiştirmekten bahsettin," dedim tükürürcesine. "Belki de yapılacak en doğru şey bu olurdu. Arkadaşının kızı senin için daha iyi bir eş olabilir. Muhtemelen onunla aynı yatakta uyumaktan daha fazlasını yaparsın."

Ninova

Drago gözlerini kapattı, ağzından bir dizi son derece kaba Sırpça küfürler döküldü. Sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Öpücüğünün vahşetinden ürperdim, tabii buna öpücük denebilirse. Bu bir saldırıydı. Aç, öfkeli bir sahiplenmeydi. Gömleğinin önünü yumruklarımla sıkarak onu daha yakına çektim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kalçamın altından tutup beni kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı ve aleti doğrudan göbeğime baskı yaparken, onun sert vücuduyla arkamdaki sert sütun arasında sıkışmış olmanın verdiği hisle coştum. Drago'nun ağzı çenemden boynumun yanına doğru kaydı, oradaki hassas deriyi ısırdığında ıslandığımı hissettim. Saçlarını kavrayıp parmaklarımı koyu renkli tellere doladım. Yüzümdeki tutuşu kayboldu ve bir saniye sonra telefonu kulağına götürdü.

"Herkesin dışarı çıkmasını istiyorum," diye bağırdı, sonra boynumu yaladı. "Derhal, Misha."

Hattın diğer ucundaki kişi cevap veriyordu ama ne dediğini duymadım çünkü Drago telefonu omzunun üzerinden fırlatıp attı. Drago'nun dudağı yeniden benimkini bulduğunda telefonun yere düşerken çıkardığı keskin takırtıyı zar zor fark ettim. Emiyordu. Isırıyordu.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken titredim. Hiç böyle hissetmemiştim. Şu anda olduğumuzdan daha yakın olamayacak olsak da ona daha yakın olma dürtüsü hissediyordum. İnsanlar ayrılırken konuşmaları ve aceleci ayak sesleri etrafımızı sardı ama Drago'nun varlığıyla sarhoş olduğumdan onları görmezden geldim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece o. Bedeni. Dudakları. Kokusu. Haftalardır aynı kokuyla uyanıyordum.

"Sıkı tutun," dedi dudaklarıma ve bir adım geri attı.

Kollarımı boynuna sardığımda avuçlarını bacaklarımdan yukarı çıkarıp kıçımdan geçirdi ve elbisemin altına kaydırdı. Çekiştirdiği tangamın danteli sancılanan ıslaklığıma sürtündü. Narin kumaş yırtıldı. Çamaşırımı çekiştirirken dantelli kumaşı bilerek zonklayan klitorisime sürttü.

Baldırlarım aniden ıslaklığımla kayganlaşırken nefes nefese kaldım. Drago, boştaki eliyle pantolonunun düğmelerini açarken tekrar bacağımı alttan kavradı. Tanrım, seks yapacaktım, bir kulüpte, etrafta insanlar varken. Neden umurumda değildi? Drago beni bir kez daha kolona yasladığında sırtıma değen soğuk yüzey çıplak kıçımı ürpertti. Aletinin ucu girişime baskı yaptı.

"Lütfen yavaş ol," dedim boğuk sesle. "Bu benim ilk seferim."

Drago başını kaldırıp bana baktı. "Neyin?"

Gözlerini dudaklarıma indirdiğinde, "İlk seferim," diye tekrarladım. "Ben bakireyim."

Dudaklarıma odaklanmış yeşil gözleri büyüdü, sonra tekrar benimkilerle buluşmak için kalktı. "Durmak istiyor musun?"

Başının arkasındaki saçları çekiştirdim. "Hayır."

Göz temasını kesmeden beni tuttuğu yerde hafifçe hareket ettirdi, kalçalarımızı hizaladı. Heyecan ve panik karışımı bir duygu beni ele geçirdi. Ucu içime girdiğinde gözlerimi kapattım ve kasıldım.

"Sienna." Çenemin kenarına bir öpücük kondurdu. "Bana bak, *mila*."

"Acıyacak mı?" diye fısıldadım.

"Biraz. Eğer durmamı istersen, koluma dokun. Tamam mı?"

"Tamam."

Drago öne doğru eğildi, kulağımın hemen dibinde sessiz, yatıştırıcı sözler fısıldıyordu. Sırpça konuşuyordu ama sadece

Ninova

rastgele kelimeler yakalıyordum. Parıltıyla ve bir kuş ismiyle ilgili bir şeyler söylüyordu ama hangisi olduğundan emin değildim. Belki bir tavus kuşuydu. Aslında bunun bir önemi yoktu çünkü sesinin tınısı ve boynumu okşayan sıcak nefesi içimi eritiyordu. Bu adam bir market listesi bile okuyabilirdi ve ben sadece onu dinleyerek kendimden geçebilirdim.

İçimdeki karıncalanma hissi beni çılgına çeviriyordu. Başımı eğip boynunu yaladım. Dudaklarından alçak sesli bir hırıltı çıkardı ve bir sonraki kalp atışında aleti içime doğru kaydı. Hızla nefes alıp saçlarını kavradım, onun iç duvarlarımı esnetmesinin hissiyle keyiflendim. Biraz rahatsızlık duyuyordum ama bunun önemi olmayacak kadar ileri gitmiş durumdaydım. Etrafındaki bacaklarımı sıktım, daha yakına, daha derine girmesine ihtiyacım vardı.

"Adımı söyle," dedi kulağıma.

"Drago," diye inlediğim esnada tamamen, köküne kadar içime sapladı.

"Sesini duymayı seviyorum." Beni kaldırıp bir kez daha içime daldırdı. "Tekrar."

Tek kelime bile çıkaramadım çünkü bütün vücudum titrerken onun aletinin etrafında kenetlenmeye kendimi kaptırmış durumdaydım. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sadece dokunuşu bile sistemime şok dalgaları gönderiyor, süzülmem için beni saf hazzın akıntılarına kaldırıyordu.

"Tekrar, Sienna!" Drago içimdeyken kükredi.

Gözlerimi kapatıp yanağımı onunkine bastırdım. "Drago."

Boğazının gerisinden derin bir gümbürtü sesi geldi. Gırtlaktan ve sertti. Bir sonraki nefeste dişleri omzumun derisini sıyırdı. Daha fazla Sırpça kelime fısıldadı. Büyücülükle ilgili bir şeyler söyledi, sonra tekrar sövdü. Dudakları bir kez daha dudaklarıma yapıştı.

Zihnim artık bana ait gibi değildi çünkü düşünemiyordum. Sadece onu hissedebiliyordum; beni hem ağzıyla hem de aletiyle sahiplenişini. Saçını kavrayıp kanın metalik tadını alana kadar alt dudağını ısırdım. Sözleriyle beni incitmesinin cezasıydı bu.

"Sadece pençeleri değil, keskin dişleri de var," dedi ağzımın içine ve aletini dibine kadar içime gömdü. "Seni görüyorum, *mila moya*. Ve gerçek benliğini benden saklamandan nefret ediyorum."

"Saklamıyorum," dedim nefes nefese, o içime girerken nefesim kesik kesik çıktı. Daha hızlı. Daha derine.

Saçlarım çözüldü, karmakarışık tutamlar yüzüme yapıştı. Drago'nun omuzlarını kavrarken sanki içim aşırı ısınıyor ve şişiyordu. Görüşüm bulanıklaşırken göğsümde bir çığlık toplandı. Sanki zihnim bedenlerimizin birbiriyle temas kurma hissi dışındaki her şeyi dışarıda bırakmaya karar vermiş gibiydi. Drago'nun elleri kıçımın yanaklarını sıkıyordu, bir sonraki hamlesiyle bana her şeyi unutturdu. Kapalı göz kapaklarımın ardında beyazlık patladı, çığlık atarak inanılmaz bir dalgaya bindim ve ufacık parçalara ayrıldım.

Hâlâ şansın varken kaçmalıydın Sienna, diye fısıldadı zihnimin gerisindeki ses. *Gerçekten, gerçekten kaçmalıydın.*

Ninova

BÖLÜM

on üç

Drago

Balkon kapısının üzerine çekilmiş kalın perde, sabah ışığını yatakta kıvrılmış yatan, kollarıyla yastığa sarılmış Sienna'dan uzak tutuyordu. Bütün geceyi yanıma sıkıca yapışıp kolumu tutarak geçirmişti. Duş alıp işe hazırlanmak için kolumu kurtarmak büyük bir mücadele gerektirmişti.

Bakışlarımı uyuyan yüzünden vücuduna doğru kaydırdım, dün gece ona giydirdiğim tişörtümün ve pijama altının üzerinden geçirdim. Kulüpten eve dönerken arabada uyuyakalmıştı ve onu içeri taşıyıp merdivenlerden yatak odamıza çıkarırken uyanmamıştı. Ceketini ve elbisesini çıkarmaya başladığımda uyanmasını bekliyordum ama hayır, sadece bir şeyler mırıldanıp yatağa çıplak hâlde tırmanmıştı. Kıyafetlerini karıştırmıştım ama neyin pijama olup neyin olmadığına karar veremediğim için ona kendi kıyafetlerimi giydirmiştim. Sienna tüm bunlar olup biterken uyuklamıştı. Bu kadın muhtemelen deprem olurken bile uyuyabilirdi. Kendini koruma içgüdüsü sıfırdı.

Ninova

Onu kendi kıyafetlerimle görünce içimde garip bir ilkel ihtiyaç kıpırdandı ve uyurken başka bir şey giymesini yasaklamam için beni dürttü. Bu çok aptalcaydı. Yine de bu hissi üstümden atamadım ve bu hiç hoşuma gitmedi. Geliştirdiğim bu mağara adamı eğilimlerinden hoşlanmıyordum; mesela karıma üç metreden fazla yaklaşan her erkeği boğma dürtüsü gibi. Üstesinden gelmekte zorlandığım bir başka şey de onun ilk erkeği olduğumu fark ettiğimde hissettiğim tatmin duygusuydu. Ona benden önce başka hiçbir erkek dokunmamıştı. Ve başkası da dokunmayacaktı. Asla.

Sırtımı duvara yasladım, başparmağımı dün gece beni ısırdığında alt dudağımda açtığı küçük ize sürttüm. Benim vahşi, ışıltılı baştan çıkarıcım. Onu ilk gördüğüm andan beri Sienna'da başkalarının görmesine izin verdiğinden çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Sanki bir sebepten, gerçek kimliğini gizlemiş gibiydi ve bu gizemi en başından beri içimi kemiriyordu. Maskesi her düştüğünde gerçek doğasına küçük bakışlar atmaktan oldukça keyif alıyordum. Ama bunca zamandır bana yalan söylüyor olduğu gerçeği beni küplere bindiriyordu. Bir ay olmuştu ve hâlâ bana itirafta bulunmaya yeltenmemişti. Başlangıçta temkinli olmasını anlayabilirdim ama ona asla zarar vermeyeceğimi şimdiye kadar anlamış olması gerekirdi. Birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen, kabul ediyorum, çok fazla değildi ama yeterince fırsat vardı. Yine de bu evliliği neden kabul ettiğine dair gerçeği itiraf etmemişti.

Gözlerim, komodinin üzerinde üst üste duran parlak kapaklı, üç kalın deftere kaydı. Geçtiğimiz haftalarda Sienna'yı takip ederken onu sık sık defterlerden birine bir şeyler karalarken yakalamıştım. Büyük oyun odasındaki tekli deri koltuk en sevdiği yer gibi görünüyordu ve kapı aralığından onu izleyerek epey zaman geçirmiştim. Birkaç cümle yazıyor, ardından da devam

Ninova

etmeden önce kendi kendine kıkırdıyordu. İlk başta günlük tuttuğunu düşünmüştüm ama istemeden defterlerinden birinin içine göz attığımda hikâyeler yazdığını fark etmiştim.

Oda, arkamdaki kapının aniden açılmasıyla ışıkla doldu. Arkamı döndüğümde Filip'i eşikte durmuş, kim bilir ne hakkında gevezelik ederken buldum. Sözlerine aldırış etmedim ve ona doğru atıldım.

"Asla," diye hırlayarak gömleğinin önünü kavrayıp onu koridora doğru ittim, "karımın uyuduğu bir odaya asla girme."

"Mesajlarına cevap vermiyordun."

"Umurumda. Değil" Öldürücü bakışlarımla onu kıstırdım. "Ne oldu?"

"Syracuse'daki depoda yangın çıkmış."

"Ne zaman?"

"Bir saat önce. Güvenlik görevlilerinden biri bildirdi ama daha fazlasını söyleyemeden hat kesildi."

"Hasar ne kadar?"

"Bilmiyorum. Adam, Relja'yı yanına aldı ve neler olduğunu kontrol etmeye gittiler."

Gömleğini bıraktım. "Adam'ı ara. Eğer durum kötüyse ve itfaiyeye haber verildiyse hemen geri dönmesini söyle."

"Yani öylece bırakacak mıyız?"

"Evet. Eğer itfaiyeciler oradaysa polis de orada olacaktır. O binada Ajello'nun neredeyse yarım ton kokaini vardı. Yangın adamlarımız tarafından kontrol altına alınmadığı sürece, depo ve mallar gitmiş demektir."

"Sence Bogdan mı yaptı?" diye sordu.

"Ya da Dushku. Dün gece Naos'a geldi, ağzımı aramaya. Ama Bogdan olduğuna bahse girerim. Yerini tespit eden oldu mu?"

"Hayır. Şoförümüz öldürüldüğünden beri adamlarımız onu arıyor. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Sadık adamlarının çoğu

ortadan kayboldu. Birkaç düşük seviyeli serseriyi yakaladık ama işe yarayacak bir şey bilmiyorlardı."

"Bu da bu işi onun düzenlediğine dair benim için yeterli bir kanıt. Iliya'yı muhbirlerimizle konuşması için gönder. Belki birileri Bogdan'ın nerede olduğuna dair bir şeyler duymuştur. Jovan ve ben diğer depoları kontrol edeceğiz."

"Tamam. Adam bir gelişme bildirdiğinde sana mesaj atarım."

"Zahmet etme. Telefonumu dün gece Naos'ta bıraktım. Adamlardan birine telefonumu aldırıp buraya getirt. İşim biter bitmez geri geleceğim."

Aşağı inerken Keva'yı girişteki tablolardan birinin tozunu alan bir kızı azarlarken buldum. Ona el sallayıp başımı ön kapıya doğru salladım. Beni dışarıya doğru takip etti, evin etrafından dolanan ve yan taraftaki garaja giden patikaya doğru yola koyulduk.

"Sienna hâlâ uyuyor. Kızlardan biri kahvaltısını yukarı çıkarsın."

"Yemek?" Gözleri kocaman olarak bana baktı. "Senin odana?"

"Evet. Ben dönene kadar da Sienna'nın yerleşkeden ayrılmasını istemiyorum."

"Neden? Bir şey mi oldu?"

"Görünüşe göre Rumenler saldırıya geçmiş olabilir. Gitmeye kalkarsa geçmesine izin vermemeleri için korumaları uyaracağım ama korkarım onları tatlı dille kandırmayı başarır."

"Kimse senin emirlerine karşı gelmeye cesaret edemez. Bunu biliyorsun."

"Söz konusu karım olunca her şeyi beklemeyi öğrendim. Şimdiden tüm ekibimi avucunun içine almış durumda." Yürüyüş yolunun ortasından geçen bir bahçe hortumunun üzerinden atladım. "Köpeklerim de dahil."

Ninova

"Abartıyorsun."

"Abartıyor muyum?" Garajın önünde durup kolumu malikâneye doğru savurdum. "Mirko'nun bir tür butiğin web sitesini *hack*lediğini ve birinin ayakkabı siparişini değiştirerek Sienna'ya aynı gün acele teslimatla gönderilmesini sağladığını biliyor muydun?"

"Ne olmuş yani?" dedi Keva omzunu silkerek, "Sadece kibarlık yapıyordu."

"O benim lojistik ve gözetim uzmanım. Onun alışveriş asistanı değil," diye bağırdım. "Ve geçen gün Adam'a aptalca bir PlayStation oyunu oynattı. Çok kişiyle oynamanın daha zevkli olduğunu söyledi. Baş infazcımın televizyon ekranında bir korkuluğu yönettiğini, pembe ışıltılı sihirle dev tavukları patlattığını gördüğümde hayal gördüğümü sandım."

Keva sırıttı. "Uuu, birileri kıskanmış. Seninle oynamak istememiş olması seni rahatsız ediyor mu?"

"Ben ciddiyim." Başının üzerinden eve doğru hızlı bir bakış fırlattım. "Cosa Nostra adamlarımızdan birini öldürdü. Sienna'yı buraya getirdiğimde herkes ondan nefret etti. Sen hariç. Ama şimdi herkes ona vurulmuş gibi görünüyor."

"*O* kimseyi öldürmedi, Drago. Söz hakkı olmayan bir şey için suçlanmamalı. Ayrıca, kimse ondan gerçekten nefret etmiyordu." Keva kaşlarını çattı, sonra da bilmiş bir gülümseme takındı. "Şey, belki biraz."

"Onda ne var bilmiyorum." Başımı iki yana salladım. "Sanki insanlar ondan hoşlanmamak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, sonunda yine de büyüleniyorlar."

"Tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun?"

"Evet, lanet olsun." Dişlerimi sıktım. "Ajello'ya bilgi sağlıyordu."

"Eee, kızlarımızdan biri Cosa Nostra'dan biriyle evlenseydi sen de aynı şeyi beklerdin. İşler böyle yürür."

"Etrafta işimiz hakkında sorular soruyor mu? Bilgi peşinde koşuyor mu? Burnunu sokuyor mu?"

"Hayır. Çoğunlukla benimle ve kızlarla sohbet ediyor, bu sohbetler genellikle kitaplar ve kıyafetler hakkında oluyor. İşten nadiren bahsediyoruz."

"Sadece o da değil." İç çektim. "Sırpça anlıyor."

Keva hızla bakışlarını kaçırdı.

"Biliyor muydun?" diye patladım. "Biliyordun ve bana söylemedin mi?"

"Şüphelenmiştim."

"Lanet olsun. Neden bir şey söylemedin?"

"O odaya girdiğinde gözlerinin parladığını biliyor musun?" Öne doğru bir adım attı. "Yıllarca kendini işine gömmeni, giderek daha da içine kapanmanı izledim. Bir şeyin...*Birinin* seni kendini kapattığın karanlık çukurdan çekip çıkarabileceğine dair umudumu kaybettim. Sienna bu eve taşınana kadar yarı ölü gibiydin. Ve şimdi, sanki sonunda yaşayanların dünyasına geri dönüyorsun."

"Delilik dünyası desek daha doğru olur." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Oynadığımız oyunların ne kadar tehlikeli olduğundan kesinlikle habersiz. Eğer başka biriyle evlenmiş olsaydı ve onu casusluk yaparken yakalasalardı..."

"Ama evlenmedi." Keva elini koluma koydu. "Neden ona işitmenle ilgili konudan bahsetmedin, Drago?"

"Don'unu o konuda da bilgilendirsin diye mi?"

"Sence söyler mi?"

"Hiç şüphesiz." Başımı sallayarak onayladım ve dönüp garaja girdim. "Gitmem gerek."

Sienna

Ninova

Ağzına kadar yeşil bezelyelerle dolu kocaman kâseye baktım. "Bezelyelerin böyle yetiştiğini bilmiyordum."

"Peki nasıl yetiştiğini sanıyordun?" Keva kendi kâsesindeki bezelyelerin kabuklarını soyarken sordu.

"Bilmem. Aslında bunu hiç düşünmemiştim." Bir bezelye alıp kırdım ve içinden küçük yeşil taneleri çıkardım. "Öğle yemeği için ne kadar soymamız lazım?"

"Bunlar sadece salatanın üzeri için, yani bir ya da iki fincan kadar olduktan sonra bırakabiliriz. Garnitür için olsaydı dondurulmuş olanları kullanırdım çünkü en az beş kiloya ihtiyacımız olurdu."

Gözlerim irileşti. "Her gün neredeyse elli kişiye nasıl yemek yapıyorsun anlamıyorum."

"Kızlar yardım ediyor." Başını yana eğerken düşünceli göründü. "Hep büyük bir ailem olsun istedim ama olmadı. Sanırım bu ona yakın en iyi şey."

"Buraya, Drago'nun yanına nasıl geldin?"

"New York'ta bir arkadaşım vardı," dedi ama gözlerini ellerinden ayırmadı. "Ben de Drago ve Tara'yı yanımda getirdim. O on yedi yaşındaydı. Tara o zaman dört yaşındaydı."

"Peki ya aileleri?"

"Mafyadandılar. Drago'nun babasının bazı insanları öldürmesine misilleme olarak evlerine bir bomba yerleştirildi. Patlamada ikisi de öldü. Drago ve Tara kurtuldu." Bir damla gözyaşını silerken sesi boğuldu. "Kız kardeşleri Dina da öldü."

Midem bulandı ve elimi ağzıma bastırdım ama yine de şok içindeki nefesim ağzımdan kaçıverdi.

"Drago ve Tara'yı yanına alabilecek bazı akrabaları vardı ama Sırbistan'da kalmalarına izin veremezdim. Bu bir kan davasıydı ve katillerin peşlerine düşmesi riskini almak istemedim.

Pasaportlarını benim çocuklarım olduklarını gösterecek şekilde düzenlettim ve buraya geldik."

Ona bakakaldım. Kendisinin bile olmayan iki çocukla, tek başına yabancı bir ülkeye taşınmak mı? Böyle bir şey yapabilecek birini tanımıyordum. "Ama bir zamanlar onların babasıyla evliydin?"

Keva gözlerini benimkilere dikti. "Bazen aşk, evliliğin bitmesiyle sona ermez, Sienna. Ya da hayatın. Sevdiğim adam ölmüştü ama çocukları ölmemişti. Ve onlar tehlikedeydi. Yapılması gerekeni yaptım."

Elimdeki kâseye baktım. Drago'nun Keva'yla olan ilişkisi şimdi çok daha mantıklı geliyordu.

"Drago sana o...Cam kristallerden daha fazla getirdi mi?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Hayır. Neden?"

"Ondan daha fazlasını istemelisin. Onlarla yaptığın şeye bayıldım."

"Drago'nun nerede olduğunu biliyor musun? Bu sabah onu görmedim."

"Erken çıktı. İşle ilgili bir şey." Bana yan gözle baktı. "Onu şimdiden özledin mi?"

"O ikiyüzlü domuzu kesinlikle özlemiyorum." Bir sonraki bezelyeyi alıp parmaklarımın arasında ufaladım.

Drago, evliliğimizden yapılması gereken bir fedakârlık olarak bahsederek beni umursamadığını açıkça ortaya koymuştu. Peki ben ne yapmıştım? Beni duvara dayayıp becermesine izin verirken her saniyesinden zevk almıştım. Sanki bu ne kadar zavallı olduğumu göstermeye yetmiyormuş gibi, bu sabah daha fazlasını arzulayarak uyanmıştım ve uyandığımda onun gittiğini görmüştüm. Hâlâ ne için kızgın olduğuma karar veremi-

Ninova

yordum, orada olmadığı için *ona* mı, yoksa hayal kırıklığına uğradığım için *kendime* mi?

"İkiyüzlü domuz mu?" Keva masadaki kahve fincanına uzandı ve bana bakarak tek kaşını kaldırdı.

"Evet. Bir adamla beni değiştirmek hakkında konuştu ve sonra da bana zarar vermek isteyebilecek herkesi öldürmesi için tetikçisini göndereceğini söyledi."

Keva bir kahkaha patlattı. "Görünüşe göre ikiniz gayet iyi anlaşıyorsunuz."

Mutfak kapısı açıldı ve Drago'nun adamlarından biri, Iliya, içeri girdi. "Drago'nun telefonu. Dün gece Naos'ta bırakmış." Telefonu masada Keva'nın önüne koyduktan sonra gitti. Telefonun ekranında ekranı çaprazlamasına ikiye bölen büyük bir çatlak vardı, geri kalan kısmında da narin bir örümcek ağı gibi sayısız çatlak bulunuyordu.

"Drago telefonunu asla geride bırakmaz." Keva elini havluya silip telefona uzandı. "Hele de yeni bir sevkiyatın gelmesini beklerken, ki bugün bir tane geliyor. Sürücüler hep güncellemeleri ona gönderir, böylece sorun çıkarsa biz..." Ekrandaki bir şeye ağzı açık hâlde bakakaldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum çünkü yüzündeki ifade gerçekten tuhaftı.

"Hayır. Hiç de yok. Sadece, telefonunun kırıldığını bilmiyordum." Cihazı yerine koyup kahvesinden bir yudum aldı.

"Drago kıçımı avuçlayabilmek için atmıştı," diye mırıldandım. "Bekâretimi onun kulübünde, insanlar hâlâ etrafımızdan geçerken beni yapıştırdığı duvara dayanmış hâlde kaybettim."

Keva kahvesini püskürttü, koyu kahverengi damlalar ahşap masanın üzerine sıçradı. "Ne?" Öksürük krizinin ortasında hırıltılı bir sesle sordu.

"Evet. Sonra, bu sabah uyandığımda orada değildi." Gözlerimdeki yaşları fark etmemesi için bezelye kâsesine baktım. "Benim yığınım bitti. Başka bir şey için bana ihtiyacın var mı?"

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Ayağa kalkıp kapıya doğru döndüm, birkaç adım attıktan sonra Keva arkamdan seslendi. "Sienna, Drago'nun telefonunu yukarı çıkarıp yatak odanıza bırakabilir misin?"

"Elbette." Telefonu elinden alıp mutfaktan hızla çıktım.

Yatak odasına gelince telefonu yatağın üzerine atıp tekrar çıkmak için döndüm ama eşikte duruverdim. *Yapma bunu.* Derin bir nefes alıp koridora göz attım. Dördüncü kat ıssız görünüyordu, bu yüzden yatak odasının kapısını kapattım. Ne yazık ki telefon kilidi yoktu.

Yapma. Yatağa doğru geri dönerken bilincim bana bağırıyordu. *Sen bundan daha iyisin.*

Yatağa çıktım ve ortasına oturup bacak bacak üstüne atarak kocamın telefonuna gözlerimi diktim. İçinde eski sevgililerinin fotoğrafları mı vardı? Etkilendiği kadınlar neye benziyordu? Uzun boylu, sofistike, o iğrenç, sıkıcı renkteki pantolon takımlardan giymiş kadınlardan mıydı? Drago bana kız arkadaşlarının foroğraflarını telefonunda tutacak bir adam gibi gelmemişti ama en azından birkaç tane olmalıydı. Birinin mahremiyetini ihlal etmek normalde asla yapmayacağım bir şeydi ama bu şey beni çok fena yoldan çıkarıyordu. Ya sadece hızlıca bir göz atarsam? Galerisine girip son birkaç fotoğrafa göz atsam? Hayır. Bunu yapmayacaktım.

Beş dakika boyunca bu hisse karşı direndim. Sonra telefonu elime alıp güç düğmesine bastım. Ekran aydınlandı, kilidi yoktu. Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha aldım.

Ninova

Arka planında birinin fotoğrafı vardı ama görüntüyü net göremiyordum. Ana ekranın tamamı uygulama simgeleriyle kaplıydı ama bir kadın olduğunu söyleyebilirdim. Yatakta yatıyordu! Lanet galeriye girmeme bile gerek kalmamıştı. Telefonunun arka planında hâlâ eski sevgilisinin fotoğrafının olduğuna inanamıyordum! Kaltağın neye benzediğini görebilmek için daha az simge içeren bir pencere bulmaya çalışarak ekranı çılgınca kaydırdım. İlk üç ekran karman çormandı ama dördüncüsü ikonsuzdu ve fotoğraf tamamen görülebiliyordu. Kalbim ağzımdan çıktı.

Kaltak... Bendim.

En sevdiğim zebra çizgili pijamalarımı giymiştim, çarşafa dolanmıştım, yan yatıyordum ve göğsüme bir yastık bastırmıştım. Benim fotoğrafımı telefonunda tutuyordu.

Ana ekrana geri dönüp galeri simgesine tıkladım. Daha fazla fotoğrafım vardı; bazıları ben uyurken çekilmişti ama çoğu uzaktan, benim haberim olmadan çekilmiş fotoğraflardı. Bir soyunma odasının önünde durmuş, elbise denerken. Evin arkasındaki bir gül çalısının yanında *selfie* çekerken. Köpek kulübesinin önünde çömelmiş hâlde Zeus yüzümü yalarken. Elliden fazla fotoğraf vardı ve—

"Ne sikimi yapıyorsun sen?"

İrkilerek sıçradım. Kocam kapının önünde durmuş, elimdeki telefona bakıyordu.

"Ben... Ben... Sadece ekranı kontrol ediyordum," diye mırıldandım ve telefonu uyku moduna geçirmek için güç düğmesine hızlıca bastım. "Kırılmış."

Drago birkaç uzun ve güçlü adımda yatağa ulaştıktan sonra telefonu elimden aldı.

"Ajello'ya rapor verebilmek için mesajlarımı mı okuyordun?" diye suratıma doğru kükredi.

"Ne? Hayır!"

"Gerçekten mi? Neden? Anladığım kadarıyla Sırpçayı gayet iyi anlayabiliyorsun."

Kalbim mide çukuruma düştü. Aman Tanrım, biliyordu.

"Söylesene, *mila moya*, Sırpçayı daha önce biliyor muydun? Yoksa özellikle bu evlilik için mi öğrendin?"

Gözlerimi kapatıp başımı öne eğdim. "Öğrendim," diye fısıldadım.

"Sikeyim, benimle konuşurken yüzüme bak!" diye bağırdı, kafamı kaldırdım.

"Don öğrenmemi emretti!" Yüzüne doğru bağırdım.

"Yani bu bir tesadüf değildi. Çok önceden planlanmıştı. Casusluk görevine hazırlanman ne kadar sürdü? Altı ay mı?"

Gözyaşlarımın dökülmesini engellemeye çalışarak derin bir nefes aldım. "İki ay."

Drago'nun gözleri şaşkınlıkla parladı. "İki lanet ay. Bunu becermeyi nasıl başardın?"

"Dillere karşı bir zaafım var," diye fısıldadım. "Don bu yüzden beni seçti."

"Seni tehdit etti mi? Çünkü tehdit ettiyse, o orospu çocuğunun bağırsaklarını deşeceğim."

Yatak örtüsünü parmaklarımın arasına alıp var gücümle sıktım ve gözlerimi yumdum. Ajello ağabeyimi tehdit etmişti ama Arturo'ya gerçekten zarar vereceğine hiç inanmamıştım. Her şeyi göz önünde bulundurduğumda, kendimce sebeplerim olduğu için bu planın bir parçası olmayı kabul etmiştim.

"Kimse beni tehdit etmedi." Kocamın delici bakışlarıyla buluştum. "Bu benim kararımdı."

Drago'nun vücudu taş kesildi. Gözleri benimkilerden ayrılmadı, yeşil derinliklerinde öfke kaynadı. "Ajello'ya şimdiye kadar ne anlattığını bilmek istiyorum."

Ninova

"Ben... Ona Rumenlerle bazı sorunların olduğunu söyledim. Yaptığın bir anlaşmayı sordu ama ben bir şey bilmediğimi söyledim."

Yüzüme doğru eğildi. "Başka?"

"İnsanların çoğunun burada, senin evinde yaşadığını."

"Ailemi riske atmaya nasıl cüret edersin?" Bunu söylerken sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı, o kadar büyük bir tiksintiyle doluydu ki irkildim. Bu bağırmasından çok daha kötüydü. "Eşyalarını topla ve odamdan defol git."

Drago'nun yatak odasından çıkışını izledim, kapıyı arkasından çarparak kapattı. Sesle birlikte sıçradım. Yataktan kalktıktan sonra yatak örtüsünü yere çektim ve dolabın önüne serdim. Uyuşmuş uzuvlarımla kıyafetlerimi örtünün üzerine atmaya başladım. Adamlardan biri bavullarımı zemin kattaki depoya götürmüştü ve oraya gitmemin, Drago'yla tekrar karşılaşma riskine girmemin imkânı yoktu.

Giysilerimin büyük bir kısmını örtünün üzerinde topladıktan sonra köşeleri bir araya getirdim ve yükümü koridorun sonundaki odaya doğru sürükledim. Her şeyi kocamın odasından çıkarana kadar bu işlemi iki kez daha tekrarladım.

Drago

Karımın bu kadar rahat olmasına inanamıyordum. Yanımda oturuyor, yüzünde geniş bir gülümsemeyle Jelena'yla saçma sapan bir şeyler hakkında sohbet ediyordu. Mirko bir şey söyleyince Sienna da kahkaha attı. Dünya umurunda değildi. Aslında yemeğinin tadını çıkarıyor gibi görünüyordu.

Öte yandan ben bütün öğleden sonrayı ona çıkıştığım ve yatak odamızdan çıkmasını emrettiğim için kendimi azarlaya-

rak geçirmiştim. Don'una bilgi aktardığından şüphelenmiyor değildim zaten. Gizli iş konuları evde nadiren konuşulurdu, o yüzden öğrenmiş ve aktarmış olabileceği şeyler sadece önemsiz şeylerdi, bunların çoğunu Ajello başka yollarla da kolayca elde edebilirdi. Ancak telefonumu karıştırdığını görmek beni çıldırtmıştı. Yol üstünde topladığı bazı bilgileri aktarması bir şeydi, kasıtlı olarak daha fazla ayrıntı aramasıysa tamamen farklı bir meseleydi. Benimle ilgili casusluk yapmakta zorlanmadığı gerçeği, ihanetin acı tadını on kat daha kötü hâle getirmişti. Beni daha da sinirlendiren şeyse muhtemelen telefonumdaki fotoğraflarını da görmüş olmasıydı. Hay sikeyim!

Tek kelime etmeden masadan kalkıp dışarı çıkmaya niyetlenirken bakışlarım köşedeki akvaryuma takıldı. Dört turuncu balıktan üçü akvaryumun içinde vızır vızır geziyordu ancak kalan bir tanesi yüzeyde süzülüyor gibi görünüyordu. Aradaki mesafeyi kapatıp akvaryumun içine baktım. Balık ölmüştü, ters duruyordu.

Sienna zaten bir kez evcil hayvanını kaybetmişti ve muhtemelen bunu görürse üzülecekti. *Sikik bir balık! Balıklar her zaman ölür. Ölü bir balığa üzülecek kadar da çocuk değil!* Evet ama karımın herhangi bir şey yüzünden azıcık bile üzülmesi fikrine katlanamıyordum. Hem de ona çok kızgınken bile.

Sienna'nın hâlâ Jelena'yla konuştuğunu teyit etmek için omzumun üzerinden bir bakış atıp balığı aldım ve yumruğumun içinde saklayarak yemek odasından çıktım.

Ön kapıda nöbet tutan Iliya'ya, "Bunun fotoğrafını çek," deyip ölü balığı uzattım. "Birini yolla, aynısından bir tane bulsun ve akvaryuma koysun."

Iliya balığı kuyruğundan tutup inceledi. "Evcil hayvan dükkânlarının hâlâ açık olduğunu sanmıyorum."

Ninova

"Umurumda değil. Halledildiğinden emin ol," dedim ve kafamı toplamak için dışarı çıktım.

Yapmayı planladığım on beş dakikalık yürüyüş, kız kardeşimin altı katlı bir apartmandan tuttuğu stüdyo daireye doğru bir saat süren bir araba yolculuğuna dönüştü. Tara'nın korumalarına doğru hafifçe çenemi kaldırdım. Adamlar sokağın diğer tarafına park ettikleri bir arabadan Tara'nın evini gözetliyorlardı. Binanın içine girip merdivenlerden en üst kata çıktım.

Tara kapıyı açınca, "Sen olduğunu bilseydim evde yokmuşum gibi davranırdım," diye tersledi. "Ne istiyorsun?"

"Sakinleşmek için yeterince zamanın olduğuna karar verip seni kontrol etmeye geldim." İçeri girip etrafa bir göz attım. Beyaz ve koyu kahverengi tonlarında dekore edilmiş, hoş, modern bir yerdi.

Tara kapıyı kapatıp ellerini beline koyarak önümde dikildi. Sesi çocukluğundan beri pek değişmemişti, tizliğini koruyordu. Konuşurken hep dudaklarını okumak zorunda kalıyordum.

"Gördüğün gibi ben iyiyim. Şimdi evine, İtalyan karının yanına dönmekte özgürsün."

"Sienna'ya karşı beslediğin bu düşmanlığın mantığı yok. Onun Petar'ın ölümüyle hiçbir ilgisi yok."

"Şimdi de onu mu savunuyorsun?"

"Şımarık velet gibi davranmayı bırak." İç çektim. "Taşları kontrol ettin mi?"

Tara'nın gözleri, ne zaman iş hakkında konuşsak olduğu gibi parladı. Hiçbir şey kız kardeşimin ilgisini uzun süre üzerinde tutamazdı. Birkaç kez üniversite değiştirmişti ve bir bölüm seçememişti, sonunda da okulu tamamen bırakmıştı. Dört yıl önce, günlerini boşa harcadığını gördükten sonra, hayatında bir şeyler yapması gerektiğine karar vermiştim ve onu değerli taşlarla ilgilenen işimin lojistik işlerini yürütmesi için başa getirmiştim.

"Evet, tanzanit dışında her şey iyi. Koyu mavi olmalıydı ama elimizde sadece soluk olanları var. Kesinlikle profesyonelce değil." Başını iki yana salladı. "Arap Prensi için aldığımız zümrütler iyi, Tanrı'ya şükür."

Başımı sallayıp kız kardeşimin etrafından dolandım ve yakındaki duvara dayalı şifonyere yaklaştım. Üstünde ufak, gümüş bir çerçeveye yerleştirilmiş bir fotoğraf vardı. Tara ve Dina'nın anaokulundaki ilk günlerinde el ele tutuştukları bir fotoğraftı. Çerçeveyi elime alıp parmağımın ucunu Dina'nın gülümseyen yüzünde gezdirdim.

Tara elini koluma koydu. "Bunu almam senin için sorun mu? Elimizdeki tek fotoğraf bu."

"Sorun yok," dedim.

Zaten fotoğrafa bakmak çok acı veriyordu. Bu fotoğrafı her gördüğümde kendimden şüpheye düşüyordum ve o geceyi yeniden gözden geçirmekten, neyi yanlış yaptığımı düşünmekten kendimi alamıyordum. Mesela odalarının camını kırmaya çalışsaydım Dina bugün hayatta olur muydu? Ya da daha hızlı olmuş olsaydım?

Çerçeveyi şifonyerin üzerine geri koydum. "Eve gel ve karımla tanış. Öğle ya da akşam yemeği. Günü sen seçebilirsin."

"O kadın oradayken o eve adımımı atmayacağım."

"Soru sormadım, Tara." Bakışlarımla onu kıstırdım. "Geleceksin ve kibar olacaksın. Tartışma bitmiştir."

Tara dişlerini sıktı. "Peki."

Gitmek için döndüğümde gözlerim köşedeki kitaplığa takıldı. Kitaplardan biri rafın arkasına yaslanmış bir şekilde bırakılmıştı. Kapakta beyaz *vintage* elbiseli bir kadın, kabızlıktan muzdarip gibi görünen üstsüz, uzun saçlı bir adamı kucaklıyordu. Bu kitabın aynısını Sienna'nın komodininin üzerinde gördüğüme emindim, yarı çıplak bir adamın aya doğru uluduğu başka bir kitabın hemen yanındaydı.

Ninova

"İçimden bir ses karımla çok iyi anlaşacağınızı söylüyor," dedim omzumun üzerinden.

Eve döndüğümde doğruca yatak odama gittim. Küçük bir parçam Sienna'yı orada bulmayı umuyordu ama kapıyı açtığımda yatağım boştu.

Hızlı bir duş aldım ve karımı arayıp onu yatağıma geri getirme dürtüsüne direnerek yaklaşık bir saat boyunca uyanık hâlde uzandım. Sonunda mücadeleyi kaybedip odamdan çıktım, koridorun en sonundaki odaya gittim.

Sienna top gibi kıvrılmış, yastığı göğsüne dayayarak uyuyordu. Bu yatak ikimiz için çok küçüktü, o yüzden kollarımı büyüleyici karımın altına kaydırıp onu kendi yatağıma geri taşıdım.

Evet, evime gelmesinin tek nedeni beni gözetlemekti. Evet, mesajlarımı okumak için telefonumu karıştıracak kadar ileri gitmişti. Ve evet, hâlâ acayip kızgındım.

Sienna yatağımda olmadan bir gece bile geçirmeyecektim. Tek bir gece bile. Onu yatağa yatırdım, ardından arkasına uzanıp kollarımı uyuyan bedenine doladım. Sinsi, entrikacı bir minik casus olabilirdi ama o benim casusumdu.

BÖLÜM
on dört

Sienna

AKŞAM YEMEĞİNDE SERVİS EDİLEN turtaya dalmışım gibi yaparken gizlice kocamı gözetliyordum. Kot pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Üstten iki düğmesi açıktı ve kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Buradaki erkeklerin bu kadar rahat kıyafetler giymelerine hâlâ alışamamıştım. Cosa Nostra üyelerinin gündelik kıyafetleri neredeyse tamamen takım elbiseden oluşuyordu. Ajello'nun adamlarını rahat giyimli olarak gördüğüm tek zaman, Asya'nın düğün günüydü ve o da sadece *Pasha*'nın takım elbise giyenlerin salona girmesine izin verilmeyeceği konusunda uyarmasındandı. Drago'yu şimdiye kadar birkaç kez takım elbiseyle görmüştüm ama genellikle sadece gömlek ve kot pantolon giyiyordu.

Beş gün önce beni telefonuyla oynarken yakaladığından beri bana tek kelime etmemişti. Çoğunlukla ben yokmuşum gibi davranıyordu. Geceleri hariç.

Ninova

Her akşam, ben uyuduktan yaklaşık bir saat kadar sonra, koridorun sonundaki yatak odama geliyor ve beni kendi odasına taşıyordu. İlk seferinde, kolları bedenime dolanıp beni göğsüne doğru çekene kadar bunun olduğunu fark etmemiştim bile. Yatağının rahatlığına ve vücudunun sıcaklığına gömülürken uyumaya devam ediyormuşum gibi davranmıştım. Ancak ertesi sabah yeni odamda uyanmıştım.

Önce her şeyin rüyadan ibaret olduğunu sansam da sonra kokusunu üzerimde hissetmiştim. Sonraki gece geldiğinde uyumuyordum ama uyuyormuş gibi yapmıştım. Sabah, beni geri taşıdığında, yine aynısını yaptım. Uyuma rolü yaptığımı bilip bilmediğinden emin değildim ama beni beş gece üst üste taşıdığını fark etmeyeceğimi düşünüyor olamazdı. Belki o da numara yapıyordu.

Davranışları hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa, o da bu safsatayı sürdürmenin dayanılmaz hâle geldiğiydi. Ona dokunabilmeyi ve özgürce sarılabilmeyi istiyordum. Tekrar seks yapmamızı o kadar çok istiyordum ki, kadınlığımın ihtiyaçtan ağladığını hissediyordum. Ona gerçeği söyleyebilirdim. Bana gülme ihtimali yüksek olsa da evliliği kabul etme nedenlerimi açıklayabilirdim. Aklı başında kim yalnız kalma korkusuyla bir yabancıyla evlenirdi ki? Hayır. Kendimi ona bu şekilde açamazdım.

Drago, Filip her ne söylüyorsa onu başını sallayarak onayladı, gözleri sağ kolunun ağzındaydı. Başta düşündüğüm gibi yere bakmıyordu. Yanında oturuşumu tamamen görmezden geliyordu.

Kayıtsızmış gibi davranarak masadan telefonumu alıp dudaklarımı büzdüm, bir *selfie* çektim. Drago dönüp bakmadı. Sanki beni hiçbir yerine takmıyormuş gibiydi. Ancak umurundaydım.

Telefonunda fotoğraflarımı gördükten sonra daha fazla dikkat kesilmeye başlamıştım ve daha önce gözden kaçırdığım şeyleri fark ediyordum. Ben mutfaktayken sık sık oraya geliyor, Keva'ya aptalca bir soru soruyor ve sonra gidiyordu. Bu ne zaman olsa, ben o sırada her ne yapıyorsam onunla meşgulmüşüm gibi davranırken onun gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ya da ben Adam'la video oyunu oynarken bana rastladığında, oldukça önemsiz görünse bile emir yağdırıyor ve onu bir ayak işine gönderiyordu. Dün de dışarıda köpeklerle oynarken kocamın garajın yanında durup beni izlediğini görmüştüm. Onu fark ettiğimi anladığı anda arkasını dönüp gitmişti.

Görmezden gelinmekten bıkmıştım.

"Hey, Filip." Çenemi elime dayayıp gülümsedim. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?

Hem Drago hem de sağ kolu bana baktı.

"Şey, elbette," dedi Filip, gözleri dudaklarıma yapışmış olan Drago'ya hızlı bir bakış fırlattı. "Neye ihtiyacın var?

"Yarın boş vaktin var mı?" diye cıvıldadım.

"Yok," diye tersledi Drago.

Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak ona baktım. "Filip'e soruyordum."

"Ve ben de cevap verdim. Ona ne için ihtiyacın var?

"Filip'ten bana araba kullanmayı öğretmesini isteyecektim ama meşgulse başka birine sorarım." Omzumu silktim. "Adam müsait mi?

"Hayır.

"Ya. Peki ya—"

"O da müsait değil.

Tek kaşımı kaldırdım. "Kim olduğunu söylemedim."

Ninova

"Fark etmez. Adamlarımın hiçbiri boşta değil. Neşeli tavrını dizginle, burada bir faydası olmaz." Drago'nun çenesi gergin bir çizgiye dönüştü ve burun delikleri genişledi.

"Neden?

Sandalyemin arkasını kavradı ve yanağı yanağıma değene kadar öne eğildi. "Çünkü senin güneş ışığında yıkanacak tek erkek benim Sienna," dedi kulağıma. "Başka kimse değil."

Geri çekildi ve bana dik dik baktı. Görünüşe göre birileri kıskanıyordu ve bunu belli etmemek için çok çaba sarf ediyordu.

"Peki *sen* yarın müsait misin?" diye sordum.

Çenesini daha da sıktı. "Hayır."

"Çok kötü. O zaman başka birini bulmaya çalışmam gerekecek." Tabağımı alıp masadan kalktım. "İyi akşamlar."

Mutfağa doğru ilerlerken Drago'nun gözlerinin ağırlığı üzerimdeydi, daha sonra geri dönüp yemek odasından çıkarken de. Yatak odama ulaştığımda hızlı bir duş aldım ve şifonyerin üstünde tuttuğum dağ gibi eşya yığınımın yanına gittim. Bu odada sadece küçük bir dolap vardı ve kıyafetlerimin hepsi sığmıyordu. Yığının içinde pijama ararken arkamdaki kapı pat diye açıldı.

İrkilerek çığlık attım ve arkamı döndüm. Drago eşikte duruyordu, gözleri üzerimde tuttuğum havluya kilitlenmişti. Oldukça küçük bir havluydu. Bakışları yüzüme ulaşana kadar bekledim ve kirpiklerimi masumca ona doğru kırpıştırdım. "Erkencisin. Hâlâ uyanığım, lütfen bir saat sonra gel."

Aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımda kat etti ve ellerini şifonyerin üzerine koyarak beni aralarına hapsetti. Nefes alıp verişi hırıltılıydı, boynundaki kaslar gergindi. Öfkeliydi.

Havluyu tutuşumu gevşetip yere düşmesine izin verdim ama Drago'nun bakışları yüzümde sabit kaldı. Uzanıp gömle-

ğinin bir düğmesini yavaşça açtım. Sonra bir tane daha. Hiçbir şey demedi, ben diğer düğmelerini çözerken kıpırdamadı bile. Sonra ellerimi indirip kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtım, ardından başparmaklarımı bel bandına taktım ve pantolonunu *boxer*'ıyla birlikte aşağı çekerek sert aletini serbest bıraktım.

Dudaklarından hırıltılı bir ses çıktı ama açıkta kalan göğsünü yaladığımda bile hareketsiz kaldı. Bu adamın kendine hâkimiyeti eşsizdi. Kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarımda kalktım.

"Seni özledim, Drago."

Kolunun bir hareketiyle arkamdaki şifonyerin üzerindeki giysileri bir yana fırlattı. Drago baldırlarımı kavrayıp beni kaldırdı ve kıçımı boşalttığı üst kısma yapıştırdı.

Ellerini dizlerimin arkasına kaydırıp beni öne doğru çektiğinde bacaklarımın arasında ıslaklık birikti. Aleti tek hamlede içime girdi. Hızla nefes aldım. Sanki suyun altındaymışım da yüzeye yeni çıkmışım gibi nefes nefeseydim.

O hiç kıpırdamadan öylece dururken, ben içime giren aletinin verdiği hissin tadını çıkardım. Kollarımla bacaklarımı etrafında sıkıp derin bir nefes daha aldım. Aleti daha da şişerken kaslarım kalınlığının etrafında kasıldı.

Yukarı bakıp bakışlarıyla buluştum. Sadece kızgın değildi. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, öfkeden kuduruyordu. Öne doğru eğilip sıkılı çenesinin kenarına hafif bir öpücük kondurdum. Sonra bir tane daha, bu defa birbirine sıkıca bastırılmış dudaklarına yaklaştım. Nefes alıp verişlerimiz dışında sessizliği bozan tek ses odanın içinde bir yerdeki saatin tik taklarıydı.

Ayaklarımı sırtında birleştirdim ama Drago hareketsiz kaldı. Bu bir cezaydı. Ya da muhtemelen kendisinin inandığı şey buydu. Dokuz saniye. On. Başını hafifçe yana eğip nefes aldı.

Ninova

Bacaklarım titriyordu. Sadece aletini içimde hissederek boşalacaktım. On beş saniye. Elleri bile kıpırdamıyordu, hâlâ dizlerimin arkasını kavrıyorlardı. Bu bir düelloydu; beni becerme ihtiyacına karşı beni cezalandırma isteği. On sekiz. On dokuz.

"Drago," dedim kulağının dibinden.

Hızla nefes aldı. Bir saniye sonra kendini çekip tekrar içime daldı. Ve tekrar. Boynunu bırakıp şifonyerin kenarını kavradım, o içime girip çıkarken ahşap yüzeye tutundum. Her hamlesi daha sert ve daha hızlıydı.

Işıklar açıktı, o yüzden içime deli bir adam gibi dalarken yüzünde öfkenin tatminle olan savaşını görebiliyordum. Nefesim kısa kısa çıkıyordu. Sol eliyle bacağımı yukarı çekerken, diğer elini enseme kaydırıp saçlarımı kavradı. Tüm vücudum titriyordu, onun şehvet dolu gözlerine bakarken nefes nefese kaldım. Kalçalarını her itişinde şifonyer arkamdaki duvara çarpıyordu. Bu evde elli kişi vardı ve her birinin bizi duyabildiğinden emindim. Umurumda bile değildi.

"Adımı tekrar söyle!" Drago itişlerini sürdürürken hırladı.

Çenemi yukarı kaldırdım, dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Şakağındaki damarı atıyordu ve kasları gerilmişti. Saçlarımı kavrayışı arttı ve başımı geriye doğru yatırdı.

"Sikeceğim şimdi, söyle Sienna."

İçime öyle sertçe girip çıkıyordu ki muhtemelen yarın yürüyemeyecektim. Artık kayıtsızlığına dair hiçbir işaret yoktu. Kendini tamamen kaybediyordu. Bayıldım buna.

"Drago!" Gözlerinde kaybolurken orgazmımla birlikte çığlık attım.

Kendini içime tamamen gömüp patlarken gözleri neredeyse vahşi görünüyordu. Saçlarımı sıkıca kavramaya devam edip ılık dölü içimi doldururken bakışlarını ayırmadı.

Sessizlik tekrar hüküm sürerken, sadece ağır nefes alış verişlerimiz ve saatin tik takları bu sessizliği böldü.

Drago

Neredeyse bir saattir uyanıktım, balkon kapısından görünen sabah göğüne bakıyordum. Karımı kollarımda sıkıca tutuyordum. Genelde yan yatar, yüzünü göğsüme gömerdi ama gece bir ara üstüme tırmanmıştı. Sienna şu anda göğsüme yapışmış durumdaydı, kollarını gövdeme sarmış, bacaklarını belime dolamıştı.

Kalkıp Filip'i bulmalıydım, Syracuse'daki depo yangınında uğradığımız zararı karşılayacak kadar malı nereden temin edebileceğimizi konuşmamız gerekiyordu ama kendimi bu yataktan kaldıramıyordum bile. Küçük casusumu tekrar kollarıma almak çok güzeldi.

Son birkaç gün hüsranla dolu sikik bir kâbustan ibaretti. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapmış olsam da tamamen uzak duramamıştım. Gün içinde biraz idare edilebilirdi. Ona rastlamak için aptalca nedenler bulup duruyordum. Bu, onun yanımda olması için hissettiğim ihtiyacı bastırmama yardımcı oluyordu ama onu oyun odasında adamlarımla eğlenirken bulduğumda bu çoğu zaman daha da sinirlenmeme neden oluyordu. Onu yine Adam'la video oyunu oynarken gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum.

Hiçbir zaman kıskanç bir adam olmamıştım. Adamın biri benim kadınımla konuştu diye kendimi kaybetme fikri bana aptalca geliyordu.

Geliyordu. Geçmiş zaman.

Ninova

Dün akşam, Sienna Filip'ten ona araba kullanmayı öğretmesini istedikten sonra, tüm ekibime bir mesaj gönderip ben yokken karımla sosyalleşen bir erkek yakalarsam boynunu kıracağımı bildirmiştim.

Sienna kıpırdandı, çıplaklığı sert aletimin üzerinden kaydı. Dün gece onu yatak odama taşıyıp yatağa atmış ve tekrar becermiştim. Yeterli değildi. Yeterli olmaya yakın bile değildi. Beline sarılıp sıkıca kavradıktan sonra döndüm ve onu ezmemek için kendimi destekledim. Boşta kalan elimi vücutlarımızın arasına soktuktan sonra, klitorisiyle oynayıp onu ıslatmam bir dakikadan az sürdü. Aletimi içine soktuğumda hâlâ yarı uykudaydı. Ani girişimden dolayı gerilmesini bekledim ama sadece gülümseyip bacaklarını daha genişçe açarak yarı kapalı gözlerle beni izledi.

İçine girerken itişlerim sert ve hızlıydı, bu haşinliğim ihanetini cezalandırmak içindi. Ajello bu evlilik anlaşmasını önerdiğinde, planlarında iş birliğimizi yeniden canlandırmaktan daha fazlası olduğundan şüphelenmiştim. Evleneceğim kadının Don için muhbirlik yapacağını tahmin ediyordum. Keva'nın dediği gibi, Ajello'nun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım, o yüzden casusluğu başta bana ihanet gibi gelmemişti. Çünkü o zamanlar ona âşık değildim. Ama şimdi öyleydim. O kadar âşıktım ki, o yatağımda olmadan tek bir gece bile geçirmeye dayanamıyordum.

Avucumu karnından yukarı kaydırıp omzuna bir öpücük kondurdum. Sonra boynuyla köprücük kemiği arasındaki çukurda kalan hassas deriyi ısırdım. Kokusu bile sarhoş ediciydi. Güneşe doğru çekilen uzak, soğuk bir gezegen gibi ona doğru çekiliyordum, onun sıcaklığını hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her saçma kıyafetle, canlı gözlerini aydınlatan tüm kıvılcımlarla ve her alaycı gülümsemesiyle

Ninova

beni deliliğin derinliklerine çekmişti. Casusluğunu fark ettiğim anda onu Cosa Nostra'ya geri göndermeliydim ama yapmadım. Artık onun güneş ışığı olmadan hayatımı hayal edemiyordum.

Bacağını tutup omzumun üstüne koydum ve içinde daha derine gömüldüm. Sienna altımda inleyip kollarımı kavradı, gözleri gözlerimin içine bakarken tırnakları tenime gömüldü.

Boşalırken vücudu titredi ve coşkuyla başını geriye attı. Benim küçük hainim. Önce ben boşalmalıydım, orgazm olmasını engellemeliydim, bana yaptıkları için intikamımı bir nebze de olsa almalıydım ama yapamadım. Ancak o yatağa yığıldığında ve onun tamamen bittiğinden emin olduğumda, kendimi tutmayı bıraktım ve orgazma ulaştım.

Karımın koyu kahverengi gözleri benimkileri bulup esir aldı. Bana bir kedinin gözlerini hatırlatıyorlardı; büyük ve hipnotize edici, sıcak ve inanılmaz derecede tatlı. Elini yüzüme koyacakmış gibi kaldırdı ama ben uzaklaştım.

"Kahvaltı on dakika içinde." İçinden çıkıp kıyafetlerimi değiştirmek için dolaba yöneldim. "Eğer sürüş dersi almak istiyorsan yarım saat içinde garajın önünde ol."

Arkamı döndüğümde Sienna hâlâ yatağın ortasına yayılmış hâldeydi, içinden dölüm damlıyordu.

"Benim için biraz sıcak su bırak." Düşmanca ses tonumu tamamen görmezden gelerek gülümsedi.

Gardırobun kapısını tüm gücümle kavradım, oraya geri dönüp o yalancı ağzı öpme ihtiyacını bastırmaya çalıştım.

"Odandaki duşu kullan." Dolabın kapısını çarparak kapattım ve banyoya girdim.

Sienna

Ninova

Gitmişti.

Kollarımı kendime sarıp Drago'nun arabasını park ettiği garajdaki boş yere baktım. Saat daha sekizdi. Kahvaltıya bile gitmemiştim. Sadece duş alıp aşağıya koşmuştum. Beş dakika önce giyinirken pencereden dışarı baktığımda ana garaj kapısının dışında Filip'le konuşuyordu. Hayal kırıklığı içinde alt dudağımı ısırdım ve eve doğru geri döndüm, yürürken de Don'u aradım. Aşağı inerken ondan büyük harflerle yazılmış başka bir "SIENNA" mesajı almıştım.

Selam sabah olmadan, "Son haberinden bu yana on gün geçti Sienna," diye bağırdı.

"Buralarda çok fazla insan var. Bundan sonra daha hızlı olmaya çalışacağım."

"Güncelleme ver. Şimdi."

"Cuma günü burada herkesin günün geri kalanında gergin hissetmesine neden olan bir durum yaşadık."

"Ayrıntılar, Sienna. Kulüpte bir şey mi oldu?"

"Hayır. Buzdolabı bozuldu."

Birkaç saniyelik sessizlik oldu. "Buzdolabı mı?"

"Evet. Mesai saatinden sonraydı ve şu büyük, endüstriyel modellerden biri. Birini bulmak saatler—"

"Popov'un lanet buzdolabı umurumda değil!"

"Ama burada Drago'nun işleriyle ilgili hiçbir şey olmuyor. Buzdolabı tüm haftanın en önemli olayıydı ve—"

Hat kesildi. İrkildim. Raporumdan memnun kalmamış gibi görünüyordu. Telefonu kot pantolonumun arka cebine sokup eve doğru yürümeye devam ettim.

İnsanlar büyük yemek salonunda yemek yiyordu, konuşmaları girişten duyulabiliyordu. Gülümseyerek uzun masanın yanından geçerken günaydın dedim ve mutfağa girdim. Keva ve diğer dört kız etrafta koşuşturuyor, dolaplardan tabakları çı-

kanıyor ve büyük yuvarlak tepsileri kahve fincanlarıyla dolduruyorlardı. Bu kadar insanı günde üç öğün doyurmak oldukça zor bir işti.

Keva, altı fırından birine koşturup geleneksel bir Sırp kahvaltı yemeği olan peynirli böreği çıkardı, bir yandan da Mirko'ya sadece çay verilmesini, kahve içmesinin yasak olduğunu bağırıyordu. Yardımcılardan biri mutfağa dalarak Beli'nin hâlâ aç olduğundan yakındığını söyledi, anlaşılan onun böreği normalden küçüktü.

"O deve söyle, eğer bir sorunu varsa bunu şikâyet departmanına iletebilir!" Keva fırının kapağını çarparak kapattı ve bana doğru döndü. "Tezgâhın üzerinde fazladan tabaklar var. O obura birkaç tane daha götür."

İki büyük, oval tabağı alıp yemek odasına taşıdım. Mutfağa geri döndüğümde elime kahve fincanlarıyla dolu bir tepsi tutuşturuldu. Onları da yemek odasına götürdüm ve geri dönerken bir parça börek kaptım.

Herkes kahvaltısını bitirdiğinde lavabonun üzerinde bir metre yüksekliğinde kirli bulaşık yığını vardı ve üç bulaşık makinesi de doluydu. Birinden makinelerin nasıl çalıştırılacağını göstermesini istemek niyetiyle arkamı döndüm ama herkes meşgul görünüyordu. En yakın bulaşık makinesine göz atarak ne yapacağımı düşünüp taşındım. Bunlardan birini daha önce hiç çalıştırmamıştım. Evde mutfak temizliğiyle ya hizmetçimiz ya da Asya ilgilenirdi. Bulaşık makinesinin kapağında program tuşları vardı ve birini seçmem gerektiğini biliyordum ama sanırım önce bulaşık deterjanını eklemeliydim. Onun için özel bir bölme var mıydı? Göremedim. Yağlı tencere ve tavalarla dolup taşan lavabonun yanında büyük bir şişe sıvı bulaşık deterjanı vardı. Şişenin kapağını açıp en yakındaki makinenin içine bir miktar döktüm, ardından aynı işlemi diğer ikisi için de tek-

Ninova

rarladım. Bu işlem bittikten sonra her biri için uzun yıkama programını seçip çalıştırdım.

"Sienna!" Jelena arkamdan bir yerden seslendi. "Et siparişi geldi. Çocuklardan birini çağırıp her şeyi içeri taşımasını ve teslimatçı için belgeleri imzalamasını sağlayabilir misin?"

"Elbette."

Yemek odasına koştum ve Relja'yı mutfağın nakliye için kullanılan arka kapısına yönlendirdim. O kutuları kamyonetten indirirken ben de teslimatçının bana verdiği sipariş formunu gözden geçirdim. Sevkiyatın içeriğinde yetmiş kilo domuz eti ve doksan kilo tavuk olduğu yazıyordu.

İmzalarken, "Yani bu aylık bir tedarik mi?" diye sordum.

"Haftalık," diye mırıldandı adam.

Haftalık mı? Bu yüz altmış kilo et demekti! Başımı kâğıttan kaldırdığımda teslimatçının diz üstü kırmızı, ışıltılı çizmelerime baktığını gördüm.

"Tıpkı Dorothy[8]gibi ama daha belalı, değil mi?" Sırıtıp topuklarımı iki kez birbirine vurdum.

Başını salladı, kaşları neredeyse saç çizgisine çarpacaktı. "Evet."

"Oliver," diye bağırdı Keva, "Drago seni karısının bacaklarına salya akıtırken yakalarsa, kariyerini değiştirmeyi düşünmek zorunda kalırsın. Gözlerin cebindeyken araba kullanmak zor olur, tatlım."

Adam hızla kafasını kaldırdı. Formu elimden kaptığı gibi veda bile etmeden kapıdan çıkıp gitti.

Relja et kutularını getirdikten sonra mutfaktan çıkınca sadece Keva ve ben kaldık.

"Bu çılgınlık," dedim ve zıplayıp Keva'nın çay için su ısıttığı ocağın yanındaki tezgâhın üstüne oturdum.

---

8 Oz Büyücüsü adlı kitap serisi ve filmlerinin ana karakteri. -çn.

"Biliyorum." Pis pis gülümseyip yan gözle bana baktı. "Ama hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet, hoşuma gidiyor. Burayı seviyorum."

"Biz de senin burada olmanı seviyoruz."

Başımı sağ tarafımdaki buzdolabına yaslayıp iç geçirdim. "Drago sevmiyor."

"Seviyor. Sadece bunu kabul etmek istemiyor." Çaydanlığı kaldırdı ve önündeki kenarı kırık bardağa su doldurdu. "Ve nedenini biliyorsun."

Gözlerimi kapattım. *Ona anlatmış.* "Çünkü Drago'nun işleri hakkında Ajello'ya bilgi veriyorum."

"Bence durum bundan biraz daha karmaşık, Sienna."

"Ne demek istiyorsun?"

Omzunu silkti. "Bunu söylemek bana düşmez canım. Kocana sorman gerekecek."

"Son zamanlarda benimle konuşmuyor."

Keva çay fincanının kenarından bana bakarak sordu. "Onu suçlayabilir misin?"

"Hayır, sanırım suçlayamam." İçimi çektim. "Drago'nun işitmesinin nesi var?"

Keva'nın gözleri kocaman oldu. "Demek fark ettin." Bu bir soru değildi.

"Biraz zamanımı aldı. Bir soru sorduğumda ve o beni duymamış gibi göründüğünde bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Ama ayrıca adamlarıyla konuşurken söylenenleri duymakta bir sorun yaşamadığını da fark ettim."

"Drago yüksek frekanslı işitme kaybından muzdarip. Bu da çoğu durumda tiz sesleri algılayamadığı ya da algıladığında da söylenenleri ayırt edemediği anlamına geliyor." Fincanı tezgâha bırakıp elimi tuttu. "Telefonda biriyle konuştuğunu ama bağlantının kötü olduğunu düşün, sadece kelimelerin bazılarını ya

Ninova

da bazı parçalarını duyabiliyorsun. Diğer uçtaki kişiyi *duyabiliyorsun* ama konuşmanın büyük bir kısmı kaybolduğu için ne dediğini *anlayamıyorsun*."

"Telafi etmek için dudak okuyor, değil mi?"

Başını salladı.

"Bunda gerçekten çok iyi."

"Bunu çok uzun zamandır yapıyor, Sienna."

"Ne kadar zamandır?"

"Neredeyse yirmi yıldır," dedi Keva. "Evini yerle bir eden, annesiyle babasını ve kız kardeşini öldüren bomba patlaması, onun da kulak zarına ciddi hasar verdi."

"Yanık izleri de mi o zamandan?"

"Evet."

Derin bir nefes alıp yanağımın içini ısırdım. "Beni duyabiliyor mu? Konuştuğumda?"

Keva'nın eli benimkini sıktı. "Sesin oldukça yüksek, tatlım. Seni duyabilir ama Drago için muhtemelen mırıldanma gibidir. Dudaklarını okumadan söylediklerinin çoğunu anlamakta zorlanıyordur. Ama adını söylediğinde muhtemelen çok net duyabilir çünkü içinde tiz sesli harfler yok."

"Neden bana söylemedi?"

"Tam olarak bilinen bir bilgi değil. Mafya dünyasının nasıl işlediğini biliyorsun, Sienna. İnsanlar bu bilgiyi ona karşı kullanabilir, özellikle de önemli toplantılar sırasında."

"Don'a söyleyeceğimi düşünüyor," dedim boğuk sesle.

"Öyle düşünüyor."

Ona ağzım açık bakakaldım. Bu kadar özel bir şeyi paylaşacağımı nasıl düşünebilirdi? "Drago'ya bildiğimi söyleme. Lütfen."

"Neden?"

"Söyleme işte."

"Bir gün ikinizi oturtacağım ve birbirinizle konuşmaya zorlayacağım." Başını iki yana sallayıp fincanına uzandı ama sonra aniden bağırdı. "*Jebem ti lebac*[9]!"

Bakışlarını takip ettim ve gözlerim mutfağın diğer tarafındaki bulaşık makinesini buldu. Kapakların etrafından köpükler akıyordu. Tezgâhtan aşağı atladım ve kaosun içine doğru koşan Keva'nın peşinden gittim. Ona ulaştığımda çoktan üç makineyi de durdurmuştu ve en yakın makineyi açmaya koyulmuştu. Daha kapak tamamen açılmadan cihazdan beyaz baloncuklar fışkırdı.

"Tanrım!" diye bağırdı. İkinci bulaşık makinesini açtığında iki katına çıkan dağınıklığa baktı. "Burada ne oldu böyle? Kızları çağır ve biraz bez getir!"

Mutfak havlularını almak için çekmeceyi açarken, "Şey... Sanırım benim hatam," diye mırıldandım.

Drago

Arabamı park ettim ve son silah sevkiyatından gelen malları bulundurduğumuz depoya girdim. Filip ve iki güvenlik görevlisi bir yığın kasanın yanında dururken üçüncü bir güvenlik görevlisi birkaç metre ötede bir adamı silahının ucunda tutuyordu.

"Etrafta dolanırken yakaladığın Bogdan'ın adamı şu mu?" diye sordum.

"Evet." Filip başını salladı. "Arka kapının kilidini kurcalıyordu. Yanında başka biri daha vardı ama kaçtı. Adam, adamın peşinden gitti."

Silahımı çıkardım ve sabotajcıya doğru döndüm. "Binalarımdan birini daha mı yok etmeyi planlıyordun?"

---

[9] *Srp.* Siktir. -ed.n.

Ninova

Adam başını iki yana sallayıp inledi. Sol baldırına nişan aldım ve tetiği çektim. Bacağını tutarak yana devrildi. "Tekrar deneyelim. Burada ne yapıyordun?" diye sordum.

"Güvenliği kontrol ediyordum," diye feryat etti.

"Yani diğerleri bu gece gelip yakabilsinler diye mi? Güzel." Önünde çömeldim. "Bogdan'ın önümüzdeki hafta önemli bir sevkiyat yapacağını biliyorum. Tarihi, rotayı ve aracın tarifini istiyorum. Hazır başlamışken, sakladığı iki deponun yerlerine de ihtiyacım var."

"Bunların hiçbirini bilmiyorum."

Silahımın namlusunu adamın sağ baldırına dayadım ve ateş ettim. Herif çığlık atarak diğer tarafına yuvarlandı ve yeni yaralanmış bacağını kavradı. Omzundan tutup yüzüme bakması için geri çektim.

"Bu sana bilgin konusunda yardımcı oldu mu?" diye sordum. "Yoksa daha fazla teşvike ihtiyacın var mı?"

Adam adresi andıran bir şeyler mırıldandı. Omzumun üzerinden bir bakış attım ve Filip'in telefonuna bir şeyler yazdığını gördüm. "Konumlar mı?"

"Evet." Başını salladı.

"Harika." Tekrar adama odaklandım. "Bu sevkiyat ne zaman geliyor?"

"Salı günü, sabah erkenden."

"Güzel. Şimdi, kamyon rotası."

"Bilmiyorum. Yemin ederim!"

"Kim biliyor?"

"Bogdan ve onun lojistik elemanı, Mircea."

"Bogdan'ı sürekli takip eden, gözlüklü, kısa boylu adam mı?"

"Evet."

"Teşekkürler." Ayağa kalktım, adamın kafasına sıktım ve sağ koluma döndüm. "Bogdan hâlâ kayıp mı?"

"Onu haftalardır gören yok. Iliya, muhbirlerinin Bogdan'ın Romanya'ya döndüğüne inandığını söylüyor."

Parmaklarımla bir sandığın ahşap yüzeyinde tempo tuttum. O orospu çocuğunu bulmaya çalışıyorduk ama bir süredir onu gören yoktu. Romanya liderini yıllardır tanıyordum, bir sevkiyatı varken asla ülkeyi terk etmezdi.

"Romanya'da değil," dedim ve cesede doğru başımı salladım. "Şunu buzdolabına at, önümüzdeki hafta ona ihtiyacım olacak. Adam, Mircea'nın peşine birini taksın ama şimdilik ona dokunmasın. Ayrıca ölü adamın verdiği lokasyonların kontrol edilmesini istiyorum ama görülmediklerinden emin olsunlar."

"Pekâlâ. Başka ne var?"

"Bogdan'ın kamyonları salı sabahı geliyor, bu durumda bize hazırlanmak için dört gün kalıyor. Üç ekip kuracağız. Bir ekip kamyonun önünü kesecek. Diğer ikisi pazartesi gecesi depolara gidecek ve bekleyecek. Kamyonu ele geçirdiğimizde o bok çukurlarını ateşe verebilirler."

"Bogdan'ın sevkiyatını çalmak ve depolarını havaya uçurarak ona misilleme yapmak iyi hoşta, fazladan silahlarla ne yapacağız?"

"Belov'u arayıp Bratva'nın daha fazla silah isteyip istemediğini soracağım. O para Syracuse'daki kayıplarımızı karşılayacaktır."

Filip elini saçlarının arasından geçirerek beni izledi. "Bogdan çılgına dönecek, Drago."

"Evet, öyle olacak."

"Malikânenin güvenliğini artıralım mı?"

"İki katına çıkarın. Bütün bunlar olmadan önce gidip Tara'yı alacağım. Bu iş bitene kadar onu evde istiyorum."

"Bundan hoşlanmayacak."

Ninova

"Sikimde değil," diye bağırdım. Cebimdeki telefon titredi. "Bir yerlerde küçük tabancalarımız var mı?"

"Ne kadar küçük?"

"Gerçekten küçük. Mümkünse bana pembe bir tane getir." Telefonum başka bir bildirimle titredi. "Sienna'ya ateş etmeyi öğreteceğim. Ne olur ne olmaz diye."

Filip'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bu... Akıllıca mı?"

"Gülümsemesinin ve saçma kıyafetlerinin seni kandırmasına izin verme, Filip. Karım söz konusu olduğunda göründüğünden çok daha fazlası var. Dürüst olmak gerekirse, zaten silah kullanmayı bilmiyorsa şaşırırım."

Sağ kolumu yüzünde şaşkın bir ifadeyle orada bırakıp depodan çıktım. Direksiyonun başına geçtiğimde, mesajları kontrol etmek için telefonumu çıkardım. İki mesaj vardı, ikisi de Keva'dandı. İlki, karımın beyaz köpük havuzunun ortasına çömelmiş, çorba kepçesiyle köpükleri kovaya doldururken çekilmiş bir fotoğrafiydı. Parlak kırmızı topuklu çizmeler giymişti ve başında da ona uygun bir fiyonk vardı. İkincisi, karımın bulaşık makinesine sıvı sabun koyduğunu bildiren bir mesajdı.

Fotoğrafı tekrar açıp Sienna'nın yüzünü yakınlaştırdım. Gözleri kocaman olmuştu ve yaptığı işe odaklanmış durumdaydı; dikkatimi sadece gözlerine verseydim onun panikliediğini düşünürdüm. Ama dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı. Bu kadın tam bir çelişkiler yumağıydı.

Fotoğrafı kapatıp bir mesaj yazdım.

17.10 Drago: Karıma silah kullanmayı bilip bilmediğini sor.

Cevabın gelmesi bir dakikadan kısa sürdü.

17.11 Keva: Sienna mı? Derdin ne senin? Tabii ki bilmiyordur.

Ninova

17.12 Drago: Sor ona.

Telefon yeni bir mesajla titredi.

17.14 Keva: Biliyor. Tanrı yardımcımız olsun.

Birkaç saniye boyunca mesaja baktım, sonra kahkahayı bastım.

Ninova

BÖLÜM on beş

Drago

OMZUMU KAPININ PERVAZINA YASLAYIP karımı inceledim. Mutfak adasında bıçağını dikkatli bir şekilde kaydırarak tedbirli bir şekilde bir şey kesiyordu. Ev işleriyle meşgul olmasına rağmen altın rengi suni kürk terlikleriyle kombinlediği bir başka çılgın kıyafet giymişti. Moda seçimleri tamamen saçmaydı ama o saçma kıyafetleri giyerken bile çok güzeldi.

Dün gece eve geldiğimde Sienna çoktan uyumuştu. Her gece yaptığım gibi onu yatağıma taşıdım. Hâlâ yarı uykuluyken o mükemmel kadınlığını yaladım ve sonra da onu becerdim. Sertçe. Bütün gece onu kollarımda tuttum ama yine de bu sabah işe gitmeden önce onu odasına geri götürdüm. Neden bunu yapmaya devam ettiğimi bilmiyordum. Çok öfkeliydim ama öfkemin ardındaki sebebi bulamıyordum. Sebebi yalanları mıydı, yoksa *bana* yalan söylemesi miydi? Belki de her şeye rağmen ondan nefret edemediğim için kendime kızıyordum.

Ninova

İşte siktiğimin sorunu da *buydu*. Bu yüzden şu anda burada durmuş, *kendi karıma* lanet bir sapık gibi bakıyordum.

Ben izlerken Sienna burnunu çekip elinin tersiyle gözünü sildi. Anında alarma geçtim ve mutfakta ilerledim.

Yanına geldiğimde belinden tutup kaldırarak kesme tahtasının yanındaki ada tezgâha oturttum.

"Drago?" Yanaklarından aşağı gözyaşları süzülürken bana şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Bir an için gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım. Karımı ağlatacak bir şey söylemeye ya da yapmaya cüret eden her kimse on dakika içinde bu evi terk edecekti. Sikik bir ceset torbasının içinde.

"Ne oldu?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Şey... Keva'ya soğan sosu hazırlamasında yardım ediyorum."

Kesme tahtasına baktım. Lanet soğanlar. "Nevena!" Baharatlarla uğraşan kızı çağırdım. "Götür şunları."

"Ne? Neden?" diye sordu Sienna.

Lanet soğanlar yüzünden ağladığı için neredeyse çılgına döndüğümü ona söylememin imkânı yoktu. Bunun yerine arkama uzanıp Relja'nın benim için aldığı silahı çıkardım ve Sienna'nın yanına, tezgâha bıraktım.

"Glock 42," dedim. "Relja bu kadar kısa sürede pembe bir tane bulamadı."

Bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Neden bir silaha ihtiyacım olsun ki?"

"Sadece bir önlem. Bazı sorunlar çıkmasını bekliyoruz."

Sienna silahı alıp şöyle bir inceledikten sonra şarjörü çıkardı. "Sadece altı mermi mi?"

"Katliam yapmayı mı planlıyorsun, *mila moya*?"

"Belki." Şarjörü bir çırpıda geri taktı.

Ayaklarını tezgâhtan sarkıtmış, acayip masum görünen ama aynı zamanda silahı bir profesyonel gibi kullanan bu kadını görünce aletim sertleşti.

"Sana ateş etmeyi ağabeyin mi öğretti?" diye sordum.

Kahkaha attı. Keşke sesini duyabilseydim.

"Arturo silaha dokunmama asla izin vermezdi." Öne doğru eğilip kaşlarını oynattı. "Ona dans kursuna gideceğimi söyledim. Hatta yanımda içinde dans ayakkabıları ve kıyafeti olan bir çanta taşıdım, soru sormasın diye de ona internetten öğrendiğim bazı hareketleri gösterdim."

"O silahı odanda tutacaksın ama köpeklerle oynamak için bile evden çıksan yanına alacaksın."

"Odamda mı?" Durakladı, gözleri ışıl ışıldı. "Yoksa odamızda mı?"

Baştan çıktım. Çok baştan çıktım ama teslim olamıyordum. Çenesini tutup başını yukarı kaldırdım. "Senin odan, Sienna. Bunu anladığını sanıyordum."

"Yani biz sadece evli olan seks arkadaşları mıyız?"

"Onun gibi bir şey."

Burnunu bana doğru kıvırdı ve elimi itti. "Cehenneme kadar yolun var."

Tezgâhtan atlayıp kapıya doğru gidişini gözlerimle takip ettim ama kapıya giden yolun yarısında durdu. Birkaç saniye orada durduktan sonra arkasını döndü.

"Şu andan itibaren, seks arkadaşı olma kısmını unut, Drago. Benden bu kadar," diye hırladı ve ona verdiğim silahı bana doğrulttu. "Seni bir daha odamda bulursam, o derslerde ne kadar çok şey öğrendiğime ilk elden tanık olursun."

Ve sonra, benim ışıklar saçan, masum, güneş ışığı gibi parlayan karım silahını kaldırıp tezgâhta yanımda duran boş süt sürahisine nişan aldı. Sürahi geriye doğru uçup kiler kapısın-

dan sekerken destansı bir patlama sesi geniş mutfakta yankılandı. Biri çığlık attı. Filip ve diğer üç adam silahlarını çekmiş hâlde mutfağa daldılar. Mutfağın ortasında elinde silahla duran ve pembe kazağı, tüylü terlikleriyle acayip sevimli görünen Sienna'ya dikkat bile etmediler. Herkes bağırıyordu, kafam patlayacakmış gibi hissediyordum ama gözümün gördüğü tek şey karımdı. Yüzünü kaplayan hınzır bir sırıtışla bana sertçe bakıyordu. Her zamanki gibi, o odadayken diğer her şey kayboldu.

Ona doğru yürüyüp ensesinden kavradım. Gözlerini kıstı ve çenesini havaya kaldırdı. Yeryüzünde melek kılığında dolaşan küçük şeytanım. Boştaki kolumu beline doladım, bu sırada onu kaldırıp göğsüme doğru çekerek ağzımı onunkine yapıştırdım.

Yere bir şey düştü, muhtemelen silahtı. Sienna kollarını boynuma doladı, öpücüğe karşılık verirken sıkıca tutundu. Dillerimiz üstünlük için savaşıyordu. Sonra aniden durdu ve geri çekilerek uzaklaştı.

"Beni yere bırak."

Tutuşumu gevşetip yavaşça vücudumdan aşağı kaymasına izin verdim.

"Unutma, odama adımını bile atmayacaksın," dedikten sonra eğilip silahı yerden aldı ve mutfaktan salına salına çıktı.

Sienna gözden kaybolunca mutfağın diğer tarafında durmuş beni izleyen ve şaşkın şaşkın bakan adamlarıma döndüm.

"İşinizin başına dönün," diye bağırdım.

Silahlarını kılıflarına yerleştirip aceleyle dışarı çıktılar ve kapıda elleri belinde duran Keva'nın yanından geçtiler.

"Artık resmîleşti," diye duyurdu Keva. "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Sienna

Ninova

Silahı komodinin çekmecesine yerleştirip kapattım.

"Orospu çocuğuna bak," diye mırıldanıp yorganın altına girdim ve başımın üzerine çektim.

Ellerim hâlâ titriyordu, o yüzden yastığın altına sokup derin bir nefes aldım. Daha önce atış poligonu dışında hiç silah kullanmamıştım. Yüce Tanrım, birine zarar verebilirdim. Yanlışlıkla aptal kocamı vurabilirdim. Bunu hak etmiyor değildi ama yine de Drago'nun zarar göreceği düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Ben böyle biri değildim. Etrafta dolaşıp insanları tehdit etmezdim, bir şeylere ateş etmezdim, Tanrı aşkına ama bu adam... Bu lanet adam aklımı hiç kimsenin yapmadığı kadar karman çorman ediyordu.

"Benden bu kadar," diye mırıldandım yastığa doğru.

Eşyalarımı toplayıp gelip beni alması için Arturo'yu arayacaktım. Don muhtemelen çılgına dönecekti ama umurumda değildi. Artık bununla başa çıkamazdım.

Battaniyeyi fırlatıp attım, şifonyere koşup kıyafetlerimi çıkarmaya koyuldum ancak Drago'nun benim için aldığı egzersiz kıyafetlerine geldiğimde duruverdim. Bu eşofmanla soyunma odasından çıktığımda kocamın yüzünde beliren ifade paha biçilemezdi. Takım eşofman altımı ve üstümü göğsüme bastırarak yatağa uzandım. Gitmek istemiyordum ama kalmak da istemiyordum. Ben... Artık ne istediğimi bilmiyordum.

Bakışlarım komodinin üzerindeki telefona kaydı. Ona uzanıp kız kardeşimin numarasını tuşladım.

Asya telefonu açtığında cıvıldadım, "En sevdiğim kız kardeşim nasıl?"

"En sevdiğin ve tek kız kardeşin iyi ve bu sesi tanıyor. Bir şey yaptın demek oluyor."

"Ne?! Tabii ki yapmadım! Sadece sohbet etmek istedim."

"İki saat önce konuştuk. Ne yaptın, Sienna?"

Yatağa uzandım ve başımı kaldırıp tavana baktım. "Neredeyse kocamı vuruyordum."

"Vurmak mı?" diye bağırdı. "Neden bahsediyorsun sen? Ne oldu?"

"Bana bir silah aldı." Beni görmemesine rağmen omzumu silktim. "Ona kızmıştım."

"Yani onu vurdun mu?"

"Hayır. Bir süt sürahisine ateş ettim. Boştu ama kötü nişan almış olsaydım kurşun böbreğine isabet edebilirdi."

"Peki ona neden kızgınsın?"

"Ona sadece seks arkadaşı olup olmadığımızı sordum, o da evet dedi. O da bana kızgın." İçimi çektim. "Ajello'ya Sırp örgütü hakkında bilgi veriyordum. Drago bunu öğrendi ve beni yatak odamızdan kovdu. Şimdi beni görmezden geliyor. Seks yapmadığımız zamanlarda yani ama yine de bana hâlâ kızgın."

"Onunla yatıyor musun?"

"Tabii ki onunla yatıyorum. Sen kocanla yatmıyor musun?"

"Ben kocamla ilgili casusluk yapmıyorum! O ne yaptığını biliyorken siz nasıl... Nasıl birlikte uyuyabiliyorsunuz?"

"Aslında gayet güzelce. Seks harika ve Drago sonrasında sarılmayı seviyor." Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Beni vücuduna çekmesine, kollarını ve bacaklarını etrafıma dolamasına bayılıyorum. Kendimi korunmuş hissediyorum, sanki o yanımdayken bana hiçbir şey dokunamazmış gibi, anlıyor musun? Ama sonra, sabah beni yeni yatak odama taşıyor ve gün boyunca yokmuşum gibi davranmaya devam ediyor."

"Ve bu seni rahatsız ediyor."

"Etmiyor. Sadece söylüyorum." Tekrar omzumu silktim. "Çok güzel gözleri var... Kahverengi benekleri olan açık yeşil renkte. Ama kızdığı zaman daha da koyulaşıyor. Felaket seksi."

"Yani ondan hoşlanıyorsun?"

"Hayır, pek değil. Çoğu zaman huysuz ve pek konuşmuyor. Keşke konuşsa. Sesi de çok seksi." Yüzüstü yattım ve burnumu yastığa gömdüm. Drago'nun parfümünün hafif kokusu yastığa sinmişti. Geceyi hiç burada geçirmediği için muhtemelen saçlarımdan bulaşmıştı. Uyurken genellikle başımı boynunun kıvrımına sıkıştırıyordu.

"Yani... Ondan hoşlanmıyorsun." Soru değildi ama ses tonundaki belirsizliği hâlâ duyabiliyordum.

"Hayır. Sadece onun etrafında olmaktan hoşlanıyorum."

"Bu hiç mantıklı değil," diye iç çekti Asya.

"Burada olmadığı zaman onu özlüyorum. Ondan hoşlanmıyorum ama o yokken her şey... Boş geliyor. Bir sabah beni onunla koşuya çıkardı ve o zamandan beri haftada üç kez birlikte koşuyoruz. Bana aldığı muhteşem lavanta rengi—"

"Sen koşu mu yapıyorsun?"

"Evet, ta ki beni telefonuna bakarken yakalayana kadar. Don'a işlerini rapor edebilmek için mesajlarını okuduğumu sandı ama ben sadece telefonunda eski sevgililerinin fotoğraflarının olup olmadığını görmek istemiştim."

"Hıımm."

"Ah, sana söylemeyi unuttum. Telefon olayından önce beni bir düğüne götürmüştü. Kocaman bir çadırdaydı. En az dört yüz kişi vardı ve de bir müzik grubu. Masanın üzerinde dans ettim."

"Ne yaptın?"

"Görünüşe göre Sırp düğünlerinde olan bir şey." Güldüm. "Keşke sen de görebilseydin. Gelin bile yaptı. Drago'yla bir *selfie* çekip sosyal medyada paylaştım. Görmedin mi?"

"Şey...Pek sayılmaz. Hesapların haftalardır gizlide."

"Ne? Muhtemelen yanlışlıkla bir şeye tıkladım, geri alırım." Kimsenin fotoğraflarıma yorum yapmamasına ya da beğenmemesine şaşmamalıydı.

"Hâlâ kocanı Don'a ispiyonluyor musun, Sienna?"

"Biraz. Ajello beni son aradığında ona buzdolabının bozuk olduğuyla ilgili saçma sapan bir şey söyledim ve ondan önce de Drago'nun başka bir kamyon aldığını söyledim. Gelecek hafta tekrar rapor vermem gerekiyor, o yüzden ona verebileceğim başka önemsiz şeyler bulmam lazım."

"Drago'nun adamları sen etraftayken iş konuşmuyorlar mı?"

"Konuşuyorlar. Sadece Ajello'nun hassas bilgileri bilmesine izin vermiyorum."

"Peki kocan bunu biliyor mu?"

"Hayır."

"Ona söylemelisin Sienna."

"Bunu neden yapayım ki? Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil."

Asya sonunda, "Çünkü kocana âşıksın," diye cevap vermeden önce sessiz saniyeler geçti.

"Ne?" Bir kahkaha patlattım. "Ben ona âşık değilim. Saçmalama."

"Seni tanıyorum, Sienna. Aklının nasıl çalıştığını da biliyorum. Drago'ya âşıksın ama bunu itiraf etmektense kendine yalan söylemeyi tercih ediyorsun."

Vücudum gerildi. Midemde başlayıp sistemimin geri kalanına yayılan ve beni yutacağından korktuğum bir önsezi duygusu üzerime çöreklendi. "Hayır," dedim boğulur gibi.

"O ölmeyecek, Sienna."

İniltimi bastırmak için yüzümü yastığa gömdüm. Anlamıyordu.

Ninova

"Ailemize olanlar asla senin suçun değildi. Bana olanlar da öyle. Sana yakın olan herkesin öleceğine ya da yaralanacağına inanmayı bırakmalısın, tatlım."

"Gitmem gerek," diye mırıldandım yastığa doğru. "Seni yarın ararım."

"Sienna, lütfen—"

Aramayı sonlandırıp telefonu sessize aldım ve yastığın altına kaydırdım.

Neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti ama şu anda yemekle başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Ya da insanlarla. Yataktan kalktıktan sonra pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı alıp bitişikteki küçük banyoya girdim. Su sıcaktan dondurucu soğuğa dönene kadar duşta kaldım. Sonra tekrar yatağa girdim ama uyumak yerine boş duvara gözlerimi diktim.

Kapının açıldığını duyduğumda muhtemelen bir saattir duvara bakıyordum. Gözlerimi sıkıca kapatıp dinledim. Birkaç saniye tam bir sessizlik içinde geçtikten sonra kapının kapanma sesi kulaklarıma ulaştı. İçeri girmemişti. Neden bu bende ağlama isteği uyandırmıştı?

Altımdaki yatak çöktü ve içimde ne kadar nefes kaldıysa göğsüme çöreklendi. Aniden hareketsizleşen kalbim gibi tutsak kaldı. Battaniye üzerimden yavaşça kaydı, tamamen çekilinceye kadar santim santim indi. Kalçamda bir dokunuş hissettim, tam da üstümün kaydığı yerde. Öyle hafifti ki parmağının ucundan fazlası olamazdı. Karnımın derisi üzerinde ilerleyip pijama altımın bel bandının hemen üzerinden bir çizgi çektiğini zar zor hissedebiliyordum.

"Sırpça anlayabildiğini nereden bildiğimi hiç sormadın," diyen Drago'nun derin sesi odadaki sessizliği doldurdu.

Gerildim ama ağzımı da gözlerimi de kapalı tuttum. Işıklar kapalı olduğu için cevap vermemin bir anlamı yoktu. Diğer eli

belime kondu, parmaklarını kemerime takıp pijama altımı yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırdı.

"Rol yapma konusunda son derece iyisin, *mila moya* ama bir süre önce yemek sırasında hata yaptın."

Külotumu aşağı sıyırırken parmakları baldırlarımı okşadı. Benden küçük bir inilti kaçtı, o yüzden alt dudağımı ısırarak sonraki iniltimi bastırmaya çalıştım. Uyanık olduğumu bildiğini biliyordum ama yine de rolüme devam ettim.

"Ajello'nun hakkını vermeliyim, bu iş için seni seçmek muhteşem bir hamleydi. Başka biri olsaydı aldatmacayı çok daha önce anlardım ama kocaman gülümsemeleri ve gülünç kıyafetleri olan, her odaya ya da duruma renk ve neşe kasırgasıyla giren masum, güneş ışıkları saçan kız gözümü kör etti." Külotumu çıkarıp bacaklarımı okşadı, girişime ulaşana kadar daha da yukarılara çıktı. "Cosa Nostra'ya olan yükümlülüğün yüzünden miydi? Yoksa sırf heyecan olsun diye mi hayatımın içine etmek istedin?"

Başparmağını klitorisime bastırıp daireler çizerken parmağı içimde kaymaya başladı.

"Sanırım artık bir önemi yok ama şunu bil, benim güzel, ışıltılı casusum. Yaptığın seçimlerin sonuçları var. Bana ateş etmeye devam etmekten çekinme. Ben de bana yalan söylediğin için sana kızmaya devam edeceğim. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Bir parmağını daha ekleyip beni esnettiğinde hızla nefes aldım. Gözlerim hâlâ kapalıydı ama üzerimdeki varlığını, sonra da bacaklarımın arasındaki nefesini hissedebildim. Titremeler bedenimi sardığında yatak başlığını kavradım. İlk dokunuşunun sebep olduğu hafif titremeler, sanki ateşten yanıyormuşum gibi kemiklerimi titretmeye başladı.

"Artık benimsin, Sienna. Geri dönüş yok!" diye hırladı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömüp klitorisimi o kadar sert emdi ki avazım çıktığı kadar onun adını haykırdım.

Ninova

Yatak başlığını bırakıp beni yalayıp yutmaya devam eden Drago'nun saçlarına parmaklarımı geçirdim. Saldırısına bir saniye daha dayanamayacaktım ama aynı zamanda durursa öldürdüm. Kendimi kaybettim, parmakları içimden çıktığında patlamaya hazırdım. Beni yavaşça, uzun uzun yaladı ve sonra ağzı yok oldu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Oda loştu, sadece küçük pencereden gelen ay ışığı Drago'nun üzerine düşüyordu. Yatağın ayak ucunda duruyor, bana bakarken gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Kocamın üzerini giymesini izlemeyi seviyordum çünkü bunu yavaş ve düzenli bir şekilde yapıyordu, her hareketi hesaplıydı. Ama onları çıkarmasını izlemek bana çok ama çok daha fazla zevk veriyordu.

Drago gömleğini yere bıraktı ve kot pantolonunun fermuarını açarak devam etti. Gözlerim geniş omuzları ve yontulmuş göğsü ile ziyafet çekti, sırılsıklam içim ihtiyaçla zonkladı. Kocaman aletini gördüğüm an aklım başımdan gitti. Sessizliği garip bir hırlama sesi doldurdu ve benden geldiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Yataktan fırlayıp kocamın üzerine atladım.

İri elleri beni baldırlarımın altından kavradı, sıkıca tuttu ve bir saniye sonra sırtım pencerenin yanındaki duvara çarptı. Drago'nun yüzü benimkinin önündeydi, gözleri gözlerimdeydi. Nefes alış verişi yavaştı. Derindi. Kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sonra çektim. Drago'nun burun delikleri genişledi ve nefes alışları hızlandı.

"Don'una seni nasıl becerdiğimin ayrıntılarını da anlatıyor musun?"

Gülümsedim. "Olabilir."

Drago dişlerini gıcırdattı. Loş ışıkta bile çenesindeki kasların seğirdiğini görebiliyordum. Bir elimi boynunda kaydırdım ve diğer elimin parmağımın ucuyla çene çizgisini takip ederek ağzının köşesine ulaştım. Keşke şu anda beni öpseydi. Bu seksten

farklıydı. Drago Popov'la seks yapmak, şimdiye kadar yaşadığım her şeyin ötesinde bir deneyimdi. Ham, öfkeli ve özür dilemeyen türden bir şeydi. Ama kocam tarafından öpülmek, zihnimin acımasızca baştan çıkarılması ve dudaklarının sıcaklığıyla alev almam gibi bir şeydi. Ve bu ödümü bokuma karıştırıyordu.

"Bazen keşke seni öldürebilseydim diyorum, Sienna."

Aletini içime daldırırken dudakları, dudaklarıma yapıştı. Hem içim hem de beynim infilak etti.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BÖLÜM on altı

Drago

Arturo DeVille'in evi lüks bir mahallede yer alıyordu. Önemli her şeye yeterince yakın ama bir cumartesi gecesinin tüm çılgınlıklarından da gayet uzaktı. Ya da en azından New York'ta yaşamanın izin verdiği kadarıyla. Motosikletimi demir dış kapının önünde durdurdum ve siperliğimi yukarı ittim. Doğrudan kameraya bakarak arama düğmesine bastım. Birkaç saniye sonra kapı yana kaydı.

Motosikletimi park edip Sienna'nın ağabeyinin durup bana ters ters baktığı ön kapıya yöneldim.

Dişlerini sıkarak, "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

"Verandanda iş mi konuşacağız?"

Arturo beni süzdükten sonra dönüp içeri girdi. Geniş oturma odasında onu takip ettim. Büyüklüğüne rağmen, oda beklenmedik şekilde rahat ve yuva gibi hissettiriyordu. Büyük bir kitaplık, rahat bir deri kanepe ve köşede bir piyano vardı. Duvarlarda, çoğu Sienna ve kız kardeşine ait olan fotoğraflar diziliydi.

Ninova

Arturo alanı bölen kahvaltı barının etrafından dolaşıp mutfağa girdi ve ocağa doğru yöneldi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu ve ızgarada her ne varsa ona biraz baharat ekledi.

Kahvaltı barına doğru ilerleyip en sağdaki bar taburesine oturdum, yüzünü doğrudan görüş alanımda tutacağım şekilde yerleştim. Arturo'nun sorunsuzca duyabildiğim derin bir sesi vardı ama iş söz konusu olunca işimi şansa bırakmazdım.

"Depolarımızdan birinde yangın çıktı," dedim. "Daha fazla mala ihtiyacım var."

"Ne kadar?"

"En az yarım ton."

"Altı hafta," derken biftekleri çevirdi.

"O bana uymaz. On gün içinde burada olması lazım."

Arturo çatalıyla meze tabağından bir parça peynir alıp ağzına attı ve çiğnerken beni izledi. Güç oyunları; İtalyanlar bu tür şeyleri kesinlikle seviyordu.

"Sana önümüzdeki hafta sonu malları getirebilirim," dedi pis pis gülümseyerek, "ama hızlandırma ücreti olarak normal fiyata yüzde otuz eklemem gerekir."

"Bu oldukça yüksek. Tüm aile üyeleriniz bu ücreti alıyor mu, yoksa ben özel miyim?"

Arturo elindeki çatalı lavaboya fırlattı ve yüzünde öfkeli bir ifadeyle mutfağı geçti. "Sen benim ailem falan değilsin."

"Kız kardeşinle evlendim. Benim geldiğim yerde bu 'aile' sayılır." Başımı yana eğip bakışlarına karşılık verdim. "Ama öte yandan, benim geldiğim yerde kimse bana kız kardeşimi bir yabancıyla evlendiremezdi. Söylesene Arturo, sen de ne zaman işeyeceğini Don'unun karar vermesine izin mi veriyorsun, yoksa bu kararı kendin mi veriyorsun?"

Ninova

Yüzümün yarısına gelene kadar bıçağı görmedim bile. Elini engelleyerek doğrudan gözüme isabet etmesini engelledim ama yanağımda uzun bir kesik oluştu. Tek elimle Arturo'nun bileğini tutarken, diğer elimle başının arkasındaki saçları kavradım ve yüzünü aramızdaki ahşap bara çarptım. Kükreyip bıçağı tekrar kafama doğru savurdu. Saçını bıraktım, bıçağı tutan elini kavrayıp çevirdim. Bir kırılma sesi duymadım ama Arturo'nun ulumasına bakılırsa bileğini kırmıştım.

Çeneme çarpan güçlü darbeyle başım yana savruldu. Bir adım geri çekildim ve başımı iki yana sallayarak kulaklarımdaki çınlama sesinden kurtulmaya çalıştım. Orospu çocuğunun sağ elini kullandığını sanıyordum.

Arturo kahvaltı barının etrafından dönüp bana atıldı. Yüzümü hedef alan sol kroşeyi savuşturup dirseğimi göğsüne indirdim ama sonra karnıma attığı dizle nefes nefese kaldım. Doğrulup gömleğinin önünü kavradım ve onu en yakındaki duvara çarptım. Kafasının arkası büyük çerçevelerden birine çarptı ve çerçeve yere düşüp paramparça oldu.

"Bu tartışma evlilik belgesi imzalanmadan önce yapılmalıydı, biliyorsun." Yana doğru kan tükürdüm, sonra da karnına bir yumruk attım. "Ama kız kardeşin artık benim ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Senin ne kadar hasta bir pislik olduğunu bilseydim, Sienna'nın seninle evlenmesine asla izin vermezdim."

"Dünyamızdaki diğer erkeklerden daha kötü değilim. Don'una baksana, uyarı olarak her yana vücut parçaları postalıyor."

"Evet. Sen de sadece insanları duvarlara çivileyip göğüslerine haç kazıyorsun." Arturo öne doğru eğildi, bakışları beni yakıp geçiyordu. "Sienna köpeği öldükten sonra haftalarca ağladı. Eğer kız kardeşim senin küçük sırrını öğrenecek olursa neler

olacağını bir düşünsene. Yani ona bu küçük ayrıntıyı söylemekten başka bir şey yapmama gerek yok, koşarak eve dönecektir."

"Kaçabilir ama ben onun için geri gelirim ve onu alırım."

"Onu geri alamayacaksın, Drago. Ajello acımasız olabilir ama asla bir kadını korktuğu bir adama geri dönmeye zorlamaz."

Boştaki elimi Arturo'nun boğazına sarıp sıktım. "O zaman Sienna'ya hiçbir şey söyleyemeyeceğinden emin olmam gerekecek."

Arturo'nun sol eli yukarı fırlayıp boğazımı sıktı. "Deneyebilirsin."

Bir kapının duvara çarparak açılması ve hızla gelen ayakların gürültüsü evin içinde yankılandı. Bir çift kol belimi sararak beni çekip uzaklaştırdı. Beni tutan adama dirsek atmaya çalıştım ama bir başkası kollarımı yakaladı. Arturo duvardan fırlayıp bana doğru koşturdu ama diğer iki adam onu tutup geri çekti.

Cosa Nostra Don'u içeri girdi ve odanın ortasında durdu. "Aile kavgası mı?" diye sordu bana bakarak, sonra bakışlarını adamına çevirdi.

"Evet. Gelecek Noel'i nerede geçireceğimiz konusunda anlaşamıyoruz. Arturo'da mı, yoksa benim evimde mi?" dedim.

"Elbette." Don adamlarına doğru başını salladı. "Bay Popov'a dışarı kadar eşlik edin. Tatil planlarını başka bir zaman bitirebilirler. Benim Arturo'yla konuşmam gerek."

Beni tutan adamlardan kurtulup Don'a doğru bir adım attım. "Küçük casusluk oyununu biliyorum. Bu saçmalık artık bitiyor, Ajello, yoksa yemin ederim sonu iyi bitmeyecek."

Cevabını beklemeden dönüp ön kapıya doğru ilerledim. Eşiğe vardığımda omzumun üzerinden baktım ve Ajello'yla göz göze geldim. "Ve eğer sağ kolun benim özel hayatıma burnunu sokmaya cüret ederse, onu öldürmek zorunda kalacağım."

Ninova

"Sienna, Arturo'yu seviyor. Onu öldürmek evliliğiniz için sağlıklı olmaz," dedi. "Ve Arturo da karışmayacak."

Başımı salladım ve dışarı çıktım.

Sienna

En sevdiğim tişörtlerimden birinin üzerine kırık bir kalemden akan mürekkep bulaşmıştı. Mükemmel. Keva'yı bulmak ve ondan leke çıkarıcı istemek için aceleyle antreden geçerken bir motosikletin sesini duydum. Garaj yoluna bakan pencereden dışarı baktığımda siyah bir motosiklet kenara çekiyordu. Motor durur durmaz sürücü indi ve kaskını çıkardı. Bu Drago'ydu. Kocamın motosiklet sürdüğünü hiç bilmiyordum.

Drago kaskı gidonun üzerine takıp ön kapıya yaklaştı. Yüzünün sol tarafına baktığımda dudaklarımdan hızlı bir nefes çıktı. Kanla kaplıydı. Girişe doğru koştum ve tam o içeri girerken kapıya vardım.

"Aman Tanrım." Elimi ağzıma bastırıp sol yanağındaki uzun kesiğe bakakaldım. Hâlâ kan sızıyordu.

"Keva!" diye bağırdım ve öne doğru bir adım atıp elimi çenesine doğru uzattım ama başını hızla çekti.

"Beş yaşında mısın be sen?" diye bağırıp yeniden denedim. "Bırak bakayım."

Bu sefer hareket etmedi ve çenesini parmaklarımın arasına alıp yüzünü yana çevirdim.

"Tanrı aşkına, Drago." Burnumu çekip yanağına gözlerimi diktim. Kesik on santim vardı.

"Ne oluyor— Aman Tanrım!" Keva arkamdan koşturdu. "Onu mutfağa götür Sienna. Hemen şimdi."

Drago bir adım attı ve elim yüzünden düştü. O antre boyunca yürürken sırtına baktım, sonra da hızlı adımlarla arkasında gittim.

"Temizle onu." Keva ellerime bir mutfak havlusu ve bir tas ılık su tutuşturdu. "Ben gidip ilk yardım çantası getireyim."

Önce elimdeki kâseye, sonra da mutfak masasındaki bir sandalyeye oturan kocama baktım.

"Ver şunu bana," dedi ceketinin fermuarını açarken. Altındaki beyaz gömlek kan lekeleriyle kaplıydı.

Kâseyi masanın üzerine bırakıp mutfak havlusunu suya soktum. Drago bezi elimden almak için uzandı ama ben hızla geri çektim.

"Kıpırdama," diye mırıldandım ve bir adım atıp bacaklarının arasında durdum. Yüzündeki kanı nazikçe temizlemeye koyuldum.

Boynundan başlayıp çenesine doğru ilerledim. Elim titriyordu ve kesiğe yaklaştıkça titreme daha da kötüleşiyordu. Bu kadar kanı gördüğüm tek sefer, on yıl önce Arturo balık filetosu yaparken avucunu kestiğindeydi. Çığlık atmış ve bayılmıştım.

Drago'nun parmakları bileğimi sararak elimi yüzünden uzaklaştırdı. "Kan görmekle pek iyi başa çıkamıyor gibisin."

Sorgulayan gözlerine baktım. "İyiyim ben."

"Yüzün o kadar solgun ki yeşile dönüyor. Havluyu bana ver."

Dişlerimi sıktım. "Hayır."

Diğer eli belime doğru kaydı ve dudaklarımla onunkiler arasında bir santim kalana kadar beni daha da yakınına çekti. "Ver şu lanet havluyu bana, Sienna."

"Hayır. Kendine zarar vereceksin."

"Neden umurunda ki?"

"Umurumda değil," dedim dudaklarım onunkilere değerken.

Ninova

Keva elinde tıbbi malzemelerle dolu bir kutuyla mutfağa daldı. "Bu nasıl oldu?" Kabı masanın üzerine çarptı.

Drago bileğimi bıraktı. "Bıçak. Onun içinde tetanos aşısı da var mı?"

"Sana acil servis gibi mi görünüyorum?" Keva tersleyip yanağına bakmak için eğildi. "Dikiş atılması gerekecek. Ne oldu?"

"Kayınbiraderimle sohbet ettim."

"Bunu Arturo mu yaptı?" Ona şaşkınlıkla baktım. "Neden?"

"Bir iş anlaşmazlığı."

"Aptallar." Keva, Drago'nun yanağına bir şey sıktı. "Sienna, orada bir yerde bir dikiş seti var. Bul onu."

"Hastaneye gitmesi gerekmiyor mu?" Dönüp malzemeleri karıştırmaya başladım, Drago'nun elinin hâlâ belimde olduğunun ve beni yakınında tuttuğunun fazlasıyla farkındaydım.

"Bu adam bir daha hastaneye ayak basmaktansa kan kaybından ölmeyi tercih eder."

Dikiş setini Drago'nun kesiğini temizlemek için gazlı bez kullanan Keva'ya uzattım ve gözlerimi Drago'nun gömleğinin yakasının üzerinden görünen yanık izine çevirdim. Tekrar kafamı kaldırdığımda Keva iki parmağıyla yaranın kenarlarını bir arada tutmuş, bir yandan da kıvrık bir iğneyi Drago'nun derisine batırarak gözlerimin önünde yarayı dikiyordu. Titreyen elimi Drago'nun diğer yanağına koyup nefesimi tuttum.

Keva konuşuyordu ama sözleri sanki biri kulaklarımı kapatmış gibi boğuktu. Hızlı bir çekişle ipliği bağladı ve kesti. "Bir tane daha."

Başımın arkasında garip bir gümbürtü vardı. Sanki kalbim bir şekilde kafamın arkasına taşınmıştı ve şimdi normal hızının iki katı hızla atıyordu.

Acıyor muydu? Uyuşturucu spreyle bile acıyor olmalıydı. Bunu ağabeyim mi yapmıştı? "Onu öldüreceğim," diye fısıldadım ve elimin tersiyle Drago'nun diğer yanağını okşadım.

İğne kocamın derisini tekrar deldi. Başka tarafa bakmak istiyordum ama gözlerimi çeviremedim. Keva ipliği çekti ve Drago irkildi. Sadece çenesinin küçük bir hareketiydi ama avucumun altındaki seğirmeyi hissettim. Gözlerimin önündeki her şey ufalandı.

"Sienna?"

Drago'nun sesini duydum ama çok, çok uzaktaydı.

"Sienna! Bana bak, bebeğim." Artık bağırıyordu ama bağırışları hiç bu kadar uzak olmamıştı.

Tek görebildiğim önümdeki beyaz pustu ama çok geçmeden yerini karanlığa bıraktı.

Drago

Sienna'nın gözleri geriye doğru kaydı ve vücudu bana doğru çökerken onu yakaladım.

"Sienna!" Onu nazikçe kollarımın arasına alıp uyansın diye hafifçe sarstım. "Lütfen, bebeğim."

Keva koluma vurdu "Zavallı kızı sallamayı bırak. Daha yeni bayıldı."

"Ne! Neden?" Göğsüm panikle dolarken karımın solgun yüzüne baktım. "Doktor çağıracağım."

"Saçmalama. Bir dakika içinde kendine gelir. Otur da yarana pansuman yapayım."

"Onu yukarı çıkarıyorum," dedim ve mutfaktan çıktım. Keva arkamdan bağırıyordu, enfeksiyonla ilgili bir şeyler söylüyordu ama onu duymazdan geldim.

Ninova

Sienna'yı yatak odamıza taşıdım ama onu bırakamadım. Onu yatağa yatırmak yerine yatağın kenarına oturdum ve kollarımda tutmaya devam ettim. Başı göğsüme yaslıydı ve şimdiden yanaklarına biraz renk gelmeye başlamıştı. Sienna'nın gözleri titreyerek açıldı ama bakışları odaklanmıyordu.

"Bebeğim?" Onu daha sıkı kavradım. Kalbimin gümbürtüsünü duyabiliyor muydu?

Çözemediğim bir şeyler mırıldandı.

"Bayıldın," dedim ve başımı eğip yüzüne yaklaştım. "Bir daha sakın bunu yapma."

Sienna gözlerini kırpıştırıp bir şeyler söyledikten sonra gözlerini kısarak bana baktı. Dudaklarına dikkat etmiyordum ama "Arturo" diye bir şey duyduğumu sandığım için ağabeyini sorduğunu varsaydım.

"O benden daha kötü bir hâlde ama yaşayacak," dedim ve gözlerimi ağzına çevirdim.

"Kim?"

Sikeyim. Yanlış anlamıştım. "Az önce ne dedin?"

"Bayılmamamı da emredemezsin artık, dedim."

Artık. Arturo. Harfleri birbirine yakındı. Siktir. "Evet, emredebilirim. Ayrıca ağabeyinden bahsediyordum."

Sienna elini sağlam yanağıma koydu. "Ağabeyime ne yaptın, Drago?"

"Bileğini kırdım. Belki birkaç da kaburgasını."

"Ne?" Kalkıp kucağımda oturdu. "İş saçmalığı yüzünden mi?"

"O başlattı."

Kaşlarını kaldırıp parmağıyla alt dudağıma dokundu ve tüy gibi bir okşayışla ağzımın üzerinden geçirmeye başladı. "Arturo kışkırtılmadıkça asla birine saldırmaz. Onu kışkırttın mı?"

"Belki birazcık." Parmağını dişlerimin arasına alıp ısırdım.

"Off." Elini çekti. "Bu ne içindi?"

"Beni korkuttuğun için." Kendimi yatağa bırakıp onu da beraberimde çektim. "Bir daha bayılmak yok."

Üstüme çıkarken gülümsedi. "Elimden geleni denerim."

"Güzel. Bluzunu çıkar. Yavaşça."

İpek kumaşın düğmelerini açmaya koyuldu. Altın sarısı yıldızları olan limon yeşili bir şeydi. Bir parça kıyafet olması gerekiyordu ama bana hediye paketini anımsatıyordu. Ellerimi beline koydum, sonra da göğüs kafesinden yukarı kaydırıp yeşil, dantel sütyenine ulaştım.

"Bu şeyleri nereden buluyorsun, Sienna?"

"Mağazalardan." Bluzu yere fırlatıp sütyeninin kopçasını açtı, diri, ağız sulandıran memelerini serbest bıraktı.

Memelerini avuçlarıma alıp sıktım ve hızla nefes alışını izledim. "Takım külotunu mu giyiyorsun?"

"Bilmem. Neden kontrol etmiyorsun?"

Avuçlarımı göğsünden aşağı kaydırıp eteğinin lastikli kemerini kavradım. Bir balerin tütüsü gibi kabarık bir etekti, rengi bluzunun üzerindeki yıldızlarla uyumluydu. İri ellerimin izin verdiği ölçüde bir özenle yukarı doğru çekip başından çıkardım.

"O da yeşil." Gülümsedim ve külotunun arkasından kemerini kavradım. Sonra da yukarı doğru çektim.

Sienna sırtını yay gibi gerdi, ağzı sessiz bir inlemeyle hafifçe açıldı. Boştaki elimle dantel kumaşı vajinasının kıvrımları arasına sıkıştırdım. Kaymasın diye başparmağımı kumaşın üzerinde tutmaya devam ederek kemerini bir kez daha çektim.

Sienna başını eğip öne doğru eğildi. Hızlı hızlı alıp verdiği nefesler yüzüme çarparken külotunu tutuşumu gevşettim, sadece sonraki sefere daha da sertçe çekmek içindi.

Ninova

"Yani yine konuşmaya mı başladık?" Nefesi kesildi, gömleğimin iki yakasından tutup çekerek birkaç düğmesini kopardı. "Yoksa hâlâ sadece sevişiyor muyuz?"

Külotunu bırakıp kolumu beline doladım ve üstüne çıkmak için yuvarlandım. "Henüz karar vermedim."

Mahvolan gömleğimi ve kıyafetlerimin kalanını çıkardım, Sienna gözlerini üzerimden ayırmadan elini bacaklarının arasına kaydırdı. Üzerinde sadece yeşil külotu ve altın sarısı topuklu ayakkabıları varken kendiyle oynayan karımdan daha seksi bir görüntü yoktu.

Manzaramı engelleyen külotunu tutmak için eğildim ve bacaklarından aşağı kaydırdım.

"Daha geniş," diye talep ettim ve yatağın yanındaki tekli koltuğa geçtim, narin parmaklarının klitorisiyle oynayıp masaj yapmasını izledim. "Daha hızlı, Sienna."

"Sadece izleyecek misin?"

"Evet."

Dudağını ısırıp hareketlerini hızlandırdı. Gözleri tekrar benimkileri ararken nefes alış verişi hızlandı. Diğer elini de ekledi, daireler çiziyor, çimdikliyordu. Zaten sertleşmiş olan aletim granite döndü ama onu izlerken dokunmak için bir hamlede bulunmadım.

Hayatım boyunca bir şeye, *birisine*, böylesine esir olmuş muydum? Bunun cevabını biliyor olmalıydım ama ışıklar saçan karıma odaklanırken her türlü mantıklı düşünce aklımdan uçup gitti. Bu konuda endişelenmeliydim ama öte yandan... Mental kapasitem yok olmuştu. Görünüşe göre bu tuhaf, küçük yaratık bütün beyin hücrelerimi kızartmıştı. Her gülümsemesi, her saçma ayakkabısı, pırıltılı elbisesi ve adımı söylediği her seferle kaderimi mühürlemişti.

Sienna sırtını gerdi, boşalırken vücudu titriyordu. Koltuktan kalkıp üstüne çıktım, kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim. O hâlâ titrerken ellerini çekip aletimi sıcaklığına daldırdım. Dudaklarından bir ses kaçtı. Nefesinin yüzüme vuruşu üzerimden geçip gitti. Bir inlemeydi. Duyabiliyordum ama yeterli değildi. Adımı haykırdığını duymak istiyordum. Ben onu becerirken karımın çıkardığı her tınıyla sırılsıklam olmak istiyordum.

Avucumu yukarı doğru kaydırıp parmaklarımı narin boynuna sardım ve hafifçe sıktım. Ona zarar verecek kadar sert değildim, sadece ses tellerinin titreşimini hissedebileceğim kadar hafif bir baskıydı.

"Adımı söyle," diye emrederek geri çekildim ve tekrar içine daldım.

"Drago," diye fısıldadı. Sesin çoğunu duyamadım. Hissedeceğim titreşim yoktu.

"Fısıldamak yok." Diğer elimi saçlarının arasından geçirdim, içine girip çıkarken başını yukarı doğru kaldırdım. Islaktı ama öyle sıkıydı ki her girişim beni kıyıdan aşağı yuvarlamakla tehdit ediyordu. "Tekrar."

Başını geriye doğru attığında boynunun kasları avucumun altında gerildi ve uzunluğumun etrafında kasılırken inledi.

"Drago."

Bu defa fısıltı değildi ve net bir şekilde duydum. Dudaklarımı onunkine yapıştırıp o sesi yuttum. Onu hem ağzımla hem de içinde patlayan dölümle sahiplendim. O benimdi ve onu benden almaya cüret eden ağabeyi de dahil her kim olursa olsun, hızlı ve acı veren bir ölüme kavuşurdu.

BÖLÜM
on yedi

Sienna

MUTLULUK VEREN BİR SICAKLIKLA UYANDIM ve bir an için üzerimde fazladan battaniye mi var diye merak ettim. Sonra, sıcaklığın beni sarmalayan iri bedenden sızdığını fark ettim. Göz kapaklarım kalktı, kesintisizce dinlenmemiş olmama rağmen kendimi hafif hissediyordum.

Kalmama izin vermişti.

Hareket edip Drago'yu uyandırma riskine girmeye cesaret edemedim. Belki de uyuyakaldığı için beni odama götürmeyi unutmuştu? Bu fırsatı kaçıracak değildim, onun kollarında olmanın tadını mümkün olduğunca uzun süre çıkaracaktım.

Drago belimi daha sıkı tutup beni bedenine daha da yaklaştırdı.

"Biliyor musun, başından beri merak ettiğim bir şey var," dedi başımın üstünden. "Neden saçlarını da çılgınca renklere boyamıyorsun?"

Gülümsedim ve yüzümü ona döndüm. Beni ön tarafına resmen yapıştırdığı düşünüldüğünde, bu hiç de kolay olmadı. Nasıl olduysa yüzüm göğsüne yapışmış hâlde kalakaldım. Bacaklarımdan birini onunkinden ayırıp beline attım ve üstüne çıktım. Kollarımı göğsünün üzerinde kavuşturup çenemi ellerime dayadım.

"Gardırobuma en çok uyan renk kahverengi," dedim gözlerinin içine bakarak. "Pembe saçlarım olursa turuncu giyemem. İnsanlar ne der?"

"Akılları varsa çenelerini kapalı tutarlar."

"Ya? Peki ya akılları yoksa?"

Saçımdan bir tutam alıp parmağının etrafında döndürdü. "O zaman onları susturması için... Evcil suikastçımı gönderirim. Süresiz olarak susarlar."

"Neden zahmet ediyorsun ki? Benden bahsediyoruz. İnsanların söylediklerinin o kadar zahmete değeceğinden şüpheliyim."

"İnsanların söylediklerinin her zaman sonuçları vardır. Uzayan dilleri yüzünden birçok kişi çarmıha gerildi ya da öldü."

"Suçlular mı, masumlar mı?"

"Ölüm ayrımcılık yapmaz, ben yaparım."

Parmaklarımın ucuyla yanağındaki kesiğin yakınını hafifçe okşadım. "Sonunda ben de bir duvara mı çivileneceğim?"

Drago saçımı bıraktı ve parmak eklemini çenemde gezdirdi. "Sonunda kesinlikle duvara çivileneceksin. Birçok kez, *mila moya*."

"Ama çivi olmadan mı?" Sırıttı.

Öne doğru eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Aynen öyle."

"Özür dilerim Drago," diye fısıldadım dudaklarına doğru, sonra duyamayacağını hatırladım. Geri çekilerek dudaklarımı

Ninova

görebildiğinden emin oldum ve tekrar söyledim. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Don'la önemli bir şey paylaşmadım, yemin ederim."

"Neden paylaşmadın?"

Omuz silktim. "Sadece doğru gelmedi."

"Çünkü?"

"Çünkü burayı seviyorum. Keva'yı, kızları, adamlarını seviyorum..."

Drago'nun çenesi gerildi. Boynumun arkasını kavradı ve sıktı.

"Adamlarımdan hoşlanmana izin yok Sienna," diye hırladı. "Ne de başka bir erkekten. Sadece benden."

"Bu bir emir mi?"

"Evet."

"Pek de sevilesi biri değilsin, Drago," dedim ve gülme isteğimi bastırmaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzündeki karanlık ifade acayip komikti. "Yani, sürekli surat asmayı bırakırsan senden hoşlanmaya çalışabilirdim. Ya da seninle koşmam için beni altı buçukta uyandırmayı bıraksan."

Gözlerini kısarak bana baktı ama bir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Belki beni hediyelerle şımartmayı deneyebilirsin. Silahla değil! Ayakkabı ya da neon renkli, güzel bir ceket düşün. Ya da şu güzel kristal taşlarından. Akvaryumumdaki deniz camı taşlarıyla yeşil kristaller harika olurdu."

Boynumdaki tutuşu gevşedi ve eli yavaşça sırtımdan aşağıya, kıçımın üzerinden içime doğru kaydı. Parmağı girişimi okşadığında hızla nefes aldım.

"Çiçeklerin de yardımı olur. Hem de—" Parmağı içeri girdiğinde nefesim kesildi.

"Lütfen devam et, not alıyorum."

"Not mu?" İnleyip yüzümü göğsüne bastırdım. Nefeslerim içimden kısa aralıklarla çıkıyordu.

"Evet. Karıma kur yapma konusunda," dedi bir parmağını daha sokarken. "Ama yakınlarda ayakkabı ya da ceket olmadığına göre belki de şimdi başka bir şey denemeliyim."

Birden parmağını geri çekti. Drago belimi kavrayıp beni başının hemen üzerinde çömelene kadar yukarı çekti, ıslaklığım onun ahlaksız ağzının üzerindeydi. Uzun, yavaş bir yalamadan sonra yatak başlığına tutunup alnımı ellerime bastırdım. Dili bana yavaşça ritmik darbeler atıyordu. Her hareket kasıtlıydı ama her seferinde daha fazla baskı uyguluyordu ve içimdeki zonklamayı giderek daha yoğun hâle getiriyordu. Kıçımın yanaklarını sıkıp klitorisimi emdiğinde kendimi zar zor bir arada tutabildim.

Çığlık attım. Titremeler vücudumu sardı, o daha sert emdikçe uzuvlarım titriyordu. Gözlerim geriye doğru kaydı ve başka bir yüksek sesli çığlıkla yüzünün her yanına boşaldım.

Evet, bu kesinlikle çiçeklerden daha iyiydi.

"Sana verdiğim silah nerede?"

Yorgun göz kapaklarımı yavaşça kaldırıp Drago'nun gömleğinin düğmelerini iliklemesini ve koltuğun üzerindeki silah kılıfına uzanmasını izledim. Simsiyah kıyafeti içinde ağız sulandırıcı görünüyordu.

"Komodinin çekmecesinde," dedim bakışlarını bana çevirdiğinde. "Benim odamda."

"'Senin odan' diye bir şey yok, Sienna."

Ninova

"Öyle mi? Burada uyuyor olabilirim ama tüm eşyalarım orada. Unuttuysan diye söylüyorum, beni sürgüne gönderdin."

Drago dişlerini sıktı ve beni kollarının arasına aldı. "Üç ton kıyafetini sürgüne gönderdim," dedi ters bir sesle.

"Evet, doğru." Kahkaha atıp elimi saçlarına gömdüm. "Üzgün olduğunu söyle ve ödeşelim."

Beni daha sıkı tuttu ama sessizliğini koruyarak bana dik dik baktı.

"Tamam, sana yardım edeceğim. Benden sonra tekrar et. Sienna, seni dışarı attığım için özür dilerim. Güzel kıyafetlerini de."

"Kıyafetlerini kovduğum için üzgün değilim," diye mırıldandı.

"Peki beni?"

Kısık gözleri beni dağlayıp geçti ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı dudaklarıma.

"İşte. O kadar da zor değildi."

"Ayrıca kıyafetlerin de burada."

"Ne?" Beni yere indirene kadar kıpırdandım ve dolaba doğru koşturdum. Kapağı açtığımda tüm eşyalarımın raflarda ve askılarda düzenli bir şekilde durduğunu gördüm. Drago'nun eşyaları iki bölmeye ve askıdaki bir avuç yere sıkıştırılmıştı.

"Sen uyurken Jelena ve diğer birkaç kıza onları buraya getirmelerini söyledim. Hepsini içeri koymak bir saatimi aldı," dedi ve kolunu belime doladı. "Senin gibilere gıpta ediyorum."

Konuştuğumu görebilmesi için başımı geriye eğdim ve tek kaşımı kaldırdım. "Benim gibiler?"

"Deprem ve nükleer felaketi bir arada yaşarken bile uyuyabilen kişileri. Muhtemelen bir uzaylı istilası sırasında da."

"Umarım bunlardan biri olmaz. Eğer ben uyurken eve saldırırlarsa," güldüm "ne olduğunu bile anlayamadan ölmüş olurum."

Drago beni kendine doğru çevirdi ve yeşil gözlerini bana dikti. "Eğer eve bir saldırı olursa, uyumaya devam edebilirsin, *mila moya*," dedi, "çünkü sana yaklaşmayı akıllarından bile geçirmeden o piç kurularının ölmelerini sağlarım."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan alt dudağımı ısırdım. Gerçekten ciddiydi. "Tamam."

"Ama yine de evden çıkarken silahını taşımanı istiyorum. Yarın gece bir şeyler olacak ve senin güvende olduğunu bilmem gerek."

"Eğer sana kendini daha iyi hissettirecekse taşırım ama bir faydası olmaz."

"Neden olmasın? Gördüğüm kadarıyla mükemmel bir nişancısın."

Gülümsedim. "Sürahilere ve poligon hedeflerine nişan alırken, elbette. Ama bir insanı asla vuramam, Drago."

"Hayatın ona bağlı olsaydı yapardın."

Çenesini parmaklarımın arasına alıp başını yana çevirdim. Yanağı hâlâ şiş ve morarmış hâldeydi ama bugün biraz daha az kötü görünüyordu.

"Ben hiç örümcek öldürmedim. Onları kendi hâllerine bıraktım." Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip çenesine bir öpücük kondurdum. "Beni asla bir adama silah doğrultup ateş ederken görmeyeceksin."

Drago'nun belimdeki tutuşu sıkılaştı ve ayaklarım yerden kesildi. Yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar beni yavaşça kaldırdı.

Dişlerini sıkarak, "Eğer olay ya sen ya o olayına gelirse, onu vuracaksın, Sienna" dedi. "Kafasından ya da kalbinden. Ve olabildiğince çok kez. Başını salla."

"Drago—"

"Başını salla, Sienna!"

Ninova

Bir insanı asla öldüremeyeceğimi biliyor olmama rağmen iç geçirip başımı salladım. Bu benim öleceğim anlamına gelse bile.

Drago

Başımı eğip rafta önümde duran şeye baktım. Yüksek topuklu botlardan ve sandaletlerden doğmuş çirkin bir çocuğa benziyordu. Böyle bir şeyin var olduğuna inanamıyordum, menekşe rengi ve deri benzeri bir malzemeden yapılmış olması da cabasıydı. Birinin böyle bir ayakkabıyı nerede giyebileceğine karar vermeye çalışırken telefonum gelen bir mesajla titredi.

11.08 Iliya: Bogdan'ın lojistik elemanı elimizde. Onu Naos'a götürüyorum.

Hızlı bir cevap yazıp İliya'ya Rumeni bodruma götürmesini emrettim ve menekşe rengi tuhaflığa uzandım.

Birkaç adım arkamda duran ve elinde son derece çirkin iki çift ayakkabı daha tutan mağaza görevlisine, "Bunlar da olsun," dedim.

Mağazadan ayrılırken karımın ne yaptığını öğrenmek için Keva'ya bir mesaj yolladım. Ben yokken onu evde bırakma fikri hoşuma gitmiyordu ama işkence seansına onu yanımda götürecek değildim. Sadece hızlı bir işkence olması gerekecekti.

Keva'dan cevap geldi ve ekrana baktığımda yolun ortasında durdum. Karımın çimlerin üzerinde Zeus'un önünde çömelmiş bir fotoğrafıydı. Köpeğimin boynuna büyük, kırmızı bir kurdeleyle fiyonk bağlıyordu. Diğer iki köpek de Zeus'un iki yanındaydı ve aynı şekilde süslenmişlerdi

11.16 Drago: Söyle ona, o saçmalığı köpeklerimin üzerinden çıkarsın. Hemen şimdi.

11.18 Keva: Neden? Çok sevimliler.

11.18 Drago: O köpekler savaş için eğitildi. Onlar kaniş değil.

11:20 Keva: Umursuyor gibi görünmüyorlar ama sen eğer umursuyorsan, ona kendin söylemekte özgürsün.

11.21 Drago: Sana yapmanı söylüyorum ya işte.

11.23 Keva: Karına "hayır" diyemediğin için mi?

Küfredip telefonu cebime geri koydum.

Rumenlerin lojistik elemanı Mircea, bodrumdaki şarap kasalarının arkasındaki yerde oturuyordu. Iliya yakınlarda nöbet tutuyordu, silahını adamın başına doğrultmuştu.

"Ellerini çözüp onu buraya getirin." Köşedeki masayı başımla işaret ettim. Üzerine bir harita yaymıştım.

Iliya onu odanın içinde sürüklerken herif çırpındı. Masaya ulaştıklarında Iliya onu bir sandalyeye itti ve bileklerini bağlayan plastiği kesti.

"Sağ elini mi, yoksa sol elini mi kullanıyorsun?" diye sordum.

Adam bana aptal gibi gözlerini kırparak baktı, sonra etrafına bakındı, muhtemelen potansiyel bir kaçış yolu arıyordu.

"Görünüşe göre tahmin yürütmem gerekecek." Iliya'nın uzattığı bıçağı aldım.

Adamın sol bileğini kavrayıp avucunu masaya çarptım ve bıçağı elinin arkasından saplayarak onu ahşap yüzeye sabitledim. Çığlık atarak bıçağın etrafında biriken kana gözlerini dikti. Feryadını duymazdan gelerek tahta kalemini masanın üzerinde önüne koydum.

"Kamyonun tam rotasını, son varış noktasını ve sevkiyat oraya ulaşmadan önce planlanan durakların yerlerini işaretlemeni istiyorum. Saatleri de."

Cevap vermeyince saçını çekerek onu geriye doğru çektim ve yüzüne yaklaştım. "Sessiz kaldığın her saniye için bir parmağını kaybetmeye başlayacaksın. Ben meşgul bir adamım, Mircea. Senin için sadece beş dakikamı ayırabilirim. Zaman dolduğunda ne olacağını öğrenmek istediğini sanmıyorum ama o kalemi ağzında tutacağını ve yine de senden istediğimi alacağımı garanti edebilirim."

Rumen başını salladı ve titreyen parmaklarıyla kalemi kapıp haritaya iki tane titrek X çizdi.

İlk işareti göstererek, "Bu ne?" diye sordum

"Kamyon kantara gelmeden önce plakaların değiştirildiği yer."

Telefonumu çıkarıp haritadaki yeri kontrol ettim. Benzin istasyonu ve restoranı olan büyük bir kamyon durağıydı. Saldırı için fazla kalabalıktı.

"Burası neresi?" Varış noktasını gösterdim. Bizim depoda yakaladığımız adamın verdiği iki yerden biri değildi.

"Terk edilmiş bir kâğıt fabrikası," dedi zorlanarak.

"Güvenlik?"

"Dört kişi. Silahlı. Kapıda iki kişi daha var."

"Senin adamların mı, yoksa anlaşmalı personel mi?"

"Paralı askerler."

Başımı salladım ve Iliya'ya baktım. "Filip'i ara ve ona planlarda değişiklik olduğunu söyle. Kamyon varış noktasına ulaşana kadar bekleyeceğiz ve onları orada vuracağız."

"Kaç kişiye ihtiyacın var?"

"Ben gidip binaya bir göz atacağım. Daha iyi bir fikir edindiğimde sana haber veririm. Biri buzdolabına sakladığımız cesedi alsın ve yarın oraya getirsin."

Iliya arama yapmak için telefonunu çıkardığında, kanlı eline kocaman gözlerle bakan Mircea'ya döndüm.

"Patronun nerede saklanıyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum." İnledi.

"Çok kötü." Silahımı çıkardım. "Kafa mı, kalp mi?"

Adamın gözleri büyüdü, neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve birkaç saniye boyunca öylece bana baktı. Sonra sandalyesinden fırladı ve eline saplı bıçağı çekmeye koyuldu.

"Kafa o zaman." Silahı şakağına dayadım ve tetiği çektim. Mircea sarsıldı ve sonra vücudu öne doğru yığıldı.

"Bu şoförümüz için."

Ninova

BÖLÜM
on sekiz

Sienna

GARİP BİR ŞEYLER OLUYORDU.

Gözlerim yemek masasının etrafında oturan insanların üzerinde gezindi. Herkes sessizdi, sadece öğle yemeklerine odaklanmış hâldelerdi. Sohbet yoktu, kahkaha yoktu. Bu hiç olmazdı. Yemek zamanları daima bir hareket kakofonisiydi, bu da tüm gürültünün içinde kendi düşüncelerinizi duymanızı bile imkânsız hâle getirirdi. Bahse varım şu anda iğne düşse duyabilirdim. Ara sıra çıkan kap kacak karmaşası dışında, odadaki boğucu sessizliği bozan tek ses, Mirko'nun masada önüne koyduğu çift yönlü telsizden gelen güvenlik görevlilerinin sesleriydi. O şeyi sabahtan beri yanında taşıyordu.

"Kapı temiz."

"Güney duvarı temiz."

"A kontrol noktası temiz."

"Naos temiz."

Keva, Mirko'nun yanına gidip önüne bir tabak yemek koydu. Mirko tek bir şikâyette bile bulunmadan yemeye başladı.

Ninova

Kesinlikle normal değildi. Mirko, Keva'nın ona uyguladığı düşük kolesterol diyetinden her zaman yakınırdı ama şimdi ona geri kalanımız gibi domuz pirzolası değil de ızgara tavuk servis edilmesine tek kelime etmemişti.

Solumdaki boş sandalyeye baktım. Drago dün, günün büyük bölümünde dışarıdaydı ve gece yarısından epey sonra eve dönmüştü. Saatlerce beklemiştim, gözüme uyku girmemişti. O inatçı domuzun yaralı ya da daha kötü görüntüleri zihnimi doldurmuştu. Ellerim titremeye başlamıştı. Parmaklarımda küçük bir titreme olarak başlayan şey zaman geçtikçe daha da kötüleşmişti. Yatak odasının kapısı nihayet açıldığında ve Drago içeri girdiğinde, koşup kollarına atlamak, güvende olduğuna dair kendimi temin etmek için ona olabildiğince sıkı sarılmak istedim. Yapmadım, çünkü bu umursadığım anlamına gelirdi. Bu, bir süredir içimde kaynayan o tehlikeli duygulara teslim olmam anlamına gelirdi. O yüzden yatakta kalıp uyuyormuşum gibi yaptım. Göğsümden fırlayıp dışarı çıkmakla tehdit eden o duyguları aşağı ittim. Onları derinlere, çok derinlere ittim, dışarı çıkamasınlar diye iyice gömdüm.

Girişte bir kadının öfkeli bağırışlarıyla kıyamet koptu ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Tüm kafalar o yöne döndü ama kimse kılını kıpırdatmadı. Elindeki çatalı ağzının yarısına kadar havaya kaldırmış olan Jelena'ya baktım.

"Drago Tara'yı almaya gitti," diye mırıldandı. "Sanırım Tara mutlu değil."

Bağrışmalar devam etti. Ayağa kalkıp koşarak yemek odasını geçtim. Girişe vardığımda Drago'yu merdivenlere doğru ilerlerken buldum, çığlık atan, siyah saçlı bir kadını itfaiyeci gibi omzuna atmış taşıyordu. Kadın yumruklarıyla Drago'nun sırtına vuruyordu ama Drago fark etmiş gibi görünmüyordu. Kadını merdivenlerin dibine indirdi ve anlayamadığım bir şeyler bağırdı.

Ninova

Kadın, "Umurumda değil," diye Sırpça bağırdı ve bakışlarıyla beni olduğum yere çiviledi. "Onunla aynı evde bir dakika bile geçirmeyeceğim."

Drago omzunun üzerinden bana baktı.

Tara İngilizce olarak, "İtalyan sürtük," dedi bana.

Gerildim. Benden nefret etmek için her türlü hakka sahip olduğunu bilsem de bu canımı yaktı. Göz temasını sürdürürken kendimi gülümsemeye zorladım. "Merhaba."

Drago gözlerini bana dikip dudaklarıma odaklandı. Alt dudağım hafifçe titredi, o yüzden ben de onu dişlerimin arasına aldım.

"Karıma ne dedin, Tara?" diye sakin bir ses tonuyla sordu ama boynunda pıt pıt atan damarı görebiliyordum.

Bir adım öne çıkıp elimi koluna koydum, gülümsememi daha da genişlettim. "Hiçbir şey söylemedi."

"Rol yapmanın benim üzerimde işe yaramadığını çoktan kararlaştırdık, Sienna." Kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. "Seni incitecek bir şey söyledi. Kimsenin bunu yapmaya izni yok. Kız kardeşimin bile."

Tara yüzünde kızgınlık ifadesiyle ofladı. Tırabzana yaslanıp kollarını bağladı ve buz gibi bakışları tekrar ağabeyine yöneldi.

"Önemli bir şey değildi Drago." Kolunu hafifçe sıktım. "Yemin ederim."

Gözlerimi inceleyip çenesini sıktı. "Odana git. Karımdan özür dileyene kadar seni görmek istemiyorum. Hemen, Tara."

Tara arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı koştu.

"Aşırı tepki veriyorsun," diye mırıldandım.

"Tara'nın saygı göstermeyi öğrenmesi gerek. Senden hoşlanmak zorunda değil ama benim karım olduğunu unutmamalı. Özellikle de bizim çatımızın altındayken."

Nefesim kesildi. *Bizim* demişti. *Benim* değil. Uzanıp parmaklarımı çenesinde gezdirdim. "Neler oluyor, Drago? Ekstra güvenlik. Kız kardeşini buraya getirmen. Depoya mühimmat sandıkları taşıyan adamlar gördüm."

"Bu gece Rumenlerin silah sevkiyatını durduracağız ve depolarından ikisini havaya uçuracağız."

"Ne?" Çenesini sıkıp başını aşağıya doğru çektim. "Lanet aklım mı kaçırdın sen?"

"Bundan kaçış yok, Sienna. Merak etme, güvende olacaksın."

Gözlerimi ona dikip baktım. Bu ev lanet olası bir kaleydi. Tabii ki güvende olacaktım. Peki ya o ne olacaktı? O dışarıda, New York'un en büyük ikinci suç örgütüyle lanet olası savaş oyunlarını oynayacaktı! Yaralanacaktı.

"Sienna?" Belimi çekiştirip daha sıkı kucakladı ama ben dipsiz bir boşluğa düştüm ve kendimi gerçekliğe geri çekemedim.

Birden çok üşüdüm. Ellerim terledi ve üzerime bir uyuşukluk çöktü çünkü neler olacağını biliyordum.

Gecenin bir yarısı odama biri girecekti. Kötü bir şey olduğunu, güçlü olmam gerektiğini söyleyecekti. Tıpkı annemizle babamız öldürüldüğünde Arturo'nun yaptığı gibi. Tıpkı ağabeyim Asya'yı bulmak için şehrin altını üstüne getirirken Nino'nun gelip Asya'nın eşyalarını karda bulduklarını söylemesi gibi. Bunu tekrar yapamazdım. Yapamazdım.

"Sienna." Drago artık omuzlarımı tutuyordu. "Bebeğim, iyi misin?"

Avuçlarımı göğsüne bastırıp onu ittim. Anında elleri beni bıraktı ve dönüp merdivenlerden yukarı koştum. Arkamdan seslendiğini duyabiliyordum ama dördüncü kata ulaşıp sahanlığa varana kadar koşmaya devam ettim. Nefeslerim sığ ve hızlıydı, ellerim titriyordu. Yatak odamıza gidemezdim. Kendisi

fiziksel olarak odada olmasa bile orada onun varlığına dair çok fazla şey vardı. Ters yöne dönüp sağdaki üçüncü kapıya doğru kaçtım. Boş olan odalardan biriydi. Ancak içeri girip kapının diğer tarafına yaslandığımda, Drago'nun kız kardeşini yatakta uzanırken buldum.

"Benim odamda ne halt ediyorsun?" diye çıkıştı. "Siktir git buradan."

"Sienna!" Drago'nun sesi koridorun bir yerinden bana ulaştı.

Kapıdan uzaklaşıp yatağa doğru koştum ve hızla altına süründüm. Ağır ayak sesleri yerde gümbürdedi. Kapılar açılıyor ve sonra tekrar kapanıyordu. Aceleci ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra, Tara'nın kapısı ardına kadar açıldı. Başımı yana çevirip yatak örtüsünün saçağının altındaki boşluktan Drago'nun ayaklarını gözetledim.

"Sienna burada mı?" Kocamın sesi odayı doldurdu.

Gözlerimi kapattım. Kahretsin. Beni burada aramayacağını sanmıştım. Tara her an beni ispiyonlayıp—

"Karının benim odamda ne işi olsun?"

Gözlerim kocaman oldu. Sırpça küfürler havada uçtu ve kapı çarparak kapandı.

Tara konuşmadan önce dakikalar sessizlik içinde geçti. "Yatağımın altında daha ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Emin değilim."

Üzerimdeki yatak gıcırdadı. Bir el yatak örtüsünü kenarından tutup yukarı çekti ve Tara'nın yüzü önümde belirdi.

"Keva'ya seni sordum," dedi bana baş aşağı bakarak. "Senin için neşe volkanı gibi demişti. Her zaman neşeli ve gülümsüyor dedi. Bana pek neşeli görünmüyorsun."

"Siktir git, Tara."

Burnunu buruşturdu, yüzünü biraz alaycı bir ifade kapladı. "Ayrıca senin çok iyi biri olduğunu da söyledi. Sanırım o kısmı da yanlış anlamış."

"Bana sürtük diyen birine iyi davranacak değilim."

"Yeterince adil." Omzunu silkti, hareketle birlikte saçları salındı.

"Peki, ağabeyim ne yaptı? Seni de odana kilitlemekle mi tehdit etti?"

"Hayır," deyip başımın hemen üzerindeki ahşap çerçeveye baktım. "Sadece kendini öldürtmeye çalışıyor."

"Peki neden umursuyorsun? Onunla sadece Don'un emrettiği için evlendin."

"Umurumda değil."

"Öyle mi? O zaman neden ağlıyorsun?"

"Toz yüzünden," diye mırıldandım ve gözlerimi silmek için kolumu kaldırmaya çalıştım ama yeterince boşluk yoktu.

"Tabii."

Adım sesleri ve Drago'nun adımı haykırışı hâlâ koridorda yankılanıyor olsa da giderek azalıyordu. Muhtemelen bir alt kata geçmişti.

"Sanırım gitti. Artık dışarı çıkabilirsin."

"Burada gayet iyiyim, teşekkür ederim," dedim.

Tara gözlerini bana dikti ve alayla güldü. "Kenara çekil."

Yere inip yatağın altında yanıma kaymasını şaşkınlıkla izledim.

"Sana sürtük dediğim için özür dilerim," diye mırıldandı Tara.

"Cosa Nostra erkek arkadaşını öldürdüğü için üzgünüm."

Bir an sessizliğe gömüldük. Tam tuhaf hissetmeye başlamışken Tara derin bir nefes aldı. "Beni aldatıyordu. Ölmeden bir hafta önce ayrıldık ama Drago'ya söylemedim."

Ona bakmak için başımı yana çevirdim. "Neden söylemedin?"

Ninova

"Çünkü o konuda da başarısız olduğumu bilmesini istemedim."

"Başarısız mı? O seni aldatmış."

"Ben de onu aldattım." Omzunu silkti. "Sanki hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Drago yanlış kız kardeşi kurtardı."

"Ne demek istiyorsun?"

Tara gözlerini kapattı. "Evimizde bomba patladığında Drago alt kattaydı. İkiz kardeşim ve ben ikinci kattaki yatak odamızda uyuyorduk."

Nefesimi tuttum. *İkizi* mi?

Tara sesi titreyerek devam etti. "Drago patlama sırasında yaralandı ama yangın çıkmasına rağmen bize ulaşmayı başardı. Ancak ikimizi aynı anda taşıyamadı. Çığlık attığımı hatırlıyorum, muhtemelen o yüzden önce beni dışarı çıkardı. Sonra Dina için içeri geri döndü."

"Ne oldu?" Gözyaşlarımı bastırmaya çalışıp başarısız olarak sordum.

"Hemen dışarıda gazlı ocak için kullandığımız büyük bir propan tankımız vardı. İlk patlamadan sonra çıkan yangın yayılınca o patladı. Drago kurtuldu. Zar zor. Dina kurtulamadı. Çok fazla duman solumuştu. Onu kurtaramadılar." Duraklayıp burnunu çekti. "Drago hâlâ kendini suçluyor. İtfaiyeciler onlara ulaşana kadar Dina'ya vücuduyla siper olmaya çalışırken neredeyse diri diri yanıyordu ama hâlâ bunun kendi hatası olduğuna inanıyor."

Yüce Tanrım. İkisi için de bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

Sesi titreyerek devam etti. "İki küçük kız kardeşle sıkışıp kaldığı için homurdanırdı ama gerçek şu ki, o herkesin isteyebileceği en iyi ağabeydi. Bize şeker ve biber derdi çünkü Dina çok tatlıydı ve ben...O kadar değilim."

Elimi biraz yana doğru oynattım ve parmaklarımı Tara'nınkine dolayarak sıktım. "Çok üzgünüm."

Birleştirilmiş ellerimize baktı. "Cosa Nostra'dan olman umurumda değil, biliyorsun. Sadece ağabeyimi bir şekilde benden çalacağından korkuyordum."

"Tara, ben—"

"Biliyorum," diye sözümü kesti ve gülümsedi. "Gerçekten Drago'nun köpeklerine ipek kurdeleler mi taktın?"

"Evet." Sırıttım.

Tara bana göz kırptı ve güldü. "Sanırım eve geri dönebilirim."

"Bu hoşuma giderdi."

"Şimdi dökül bakalım." Elimi sıktı. "Neden yatağımın altında Drago'dan saklanıyorsun?"

"Sebebi yok." Tekrar üstümdeki ahşap yatak tahtalarına baktım.

Drago'nun bağırışları ve birden fazla ayağın gümbürtüsü hâlâ evin içinde bir yerlerden geliyordu. Davranışımın aptalca olduğunu biliyordum ama kendimi dışarı çıkıp onunla yüzleşmeye ikna edemiyordum. Kendimi kaybedip gitmemesi için yalvarmaktan korkuyordum.

"Sienna?"

"Ne?" dedim boğulur gibi.

"Yine ağlıyorsun. Toza alerjin mi var?"

Gözlerimi yumup mırıldandım. "Evet."

Drago

İkinci kattaki son kapıyı çarpıp koridora baktım. Hangi sikimdeydi bu kadın? Evdeki her odayı kontrol etmiştim ama sanki

Ninova

yer yarılmış da yerin içine girmiş gibiydi. Telefonumu çıkarıp Relja'yı aradım.

Aramanın bağlandığını görür görmez telefona, "Bana Zeus'u getir," diye hırladım ve sonra üst kata çıktım.

Tam dördüncü katın sahanlığına ulaştığımda Tara'nın odasının kapısı açıldı ve karım dışarı çıktı. Beni gördüğünde yüzünden tuhaf bir ifade geçti ama hemen ardından yerini gülümsemesi aldı.

"Ah, Drago, beni mi arıyordun?" diye cıvıldadı yaklaşırken. "Adımı söylediğini duyduğumu sandım."

Gözlerim onunkileri esir aldı ve bir adım attım.

Sienna bir adım geri çekildi, gülümsemeye devam ediyordu. "Drago?"

Bir adım daha yaklaştım, onu duvara hapsedene kadar bir tane daha. Maskesi yerli yerindeydi ama gözleri kızarmıştı. Gerçek hislerini saklamak için bu kadar uzun boylu davranacak başka birini tanıdığımı hiç sanmıyordum. Avuçlarımı başının iki yanına koyarak burunlarımız birbirine değene kadar öne doğru eğildim. "Bırak."

Tek kaşını kaldırdı. "Neyi bırakayım?"

"Rol yapmayı. Başka insanlarda işe yarayabilir, *mila*, ama bende yaramaz." Çenesini kavradım. "Seni görüyorum, Sienna."

Sahte gülümsemesi kayboldu. Gözlerini kırpıştırırken bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. Arkamdan bir yerden alçak sesli bir hırlama geldi.

Omzumun üzerinden baktığımda köpeğimi birkaç adım arkamda, dişlerini çıkarmış ve gözlerini elime dikmiş hâlde buldum. "Gerçekten mi, Zeus?"

Yine hırladı.

Sienna bu durumu kendi lehine kullanarak kolumun altından geçti ve koridordan koştu. Yatak odamızın önünde durup bana hızlıca bir bakış attı ve göz kırptı. "Bu gece iyi eğlenceler!"

Kapıyı arkasından kapattı. Zeus kapıya doğru gidip girişi engelleyerek oturdu. Nöbetteydi.

"Hain." Başımı iki yana salladım ve gözleri benimle köpek arasında gidip gelen Relja'ya döndüm. "Kimsenin yatak odama girmeye çalışmadığından emin ol, yoksa uzuvlarını kaybederler."

Başını salladı.

Silah kılıfımı takarken, "Her şey hazır mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Filip. "Adam, Bogdan'ın her iki deposunun yakınına ekipler yerleştirdi. İşaretimizi bekliyor olacaklar."

"Buzdolabındaki adam?"

"Iliya'nın bagajında."

"Güzel. Hadi gidelim."

Evden çıkıp garaj yoluna park edilmiş cipe doğru ilerledik. Iliya ve diğer iki adam ikinci aracın yanında bekliyorlardı. Sürücü kapısını açtım ama arabaya girmeden önce yatak odamın penceresine baktım. Şu anda dördüncü kattaki tek aydınlık pencere olduğu için fark etmesi kolaydı. Sienna perdenin arkasında durmuş bana bakıyordu. Bu öğleden sonradan beri yatak odasından çıkmamıştı. Yirmi dakika önce içeri girmeye çalışmıştım ama kapı koluna uzandığımda *benim* köpeğim neredeyse elimi ısırıp koparıyordu.

"Seninle ne yapacağım ben, *mila moya*?" Kendi kendime mırıldandım ve direksiyonun başına geçtim.

Ninova

Kâğıt fabrikası iki saat uzaklıktaydı, o yüzden oraya vardığımızda gece yarısını geçmişti. Küçük bir servis binasının yanındaki çitin kenarına park ettim, Iliya da arkama. Fabrikanın bahçesine açılan kapı yüz metre ötede, köşeyi dönünceydi. Cipten inip telefonuma baktım. Ekranda, araçlarımızın her birinin yerini gösteren, yanıp sönen beş kırmızı nokta vardı. İkisi hareket hâlindeydi; Jovan'ın ve Relja'nın arabaları Bogdan'ın kamyonunu takip ediyordu. Yaklaşık on iki dakika kadar uzaktaydılar.

Etrafımda toplanan adamlara, "Kapı kamyonun geçmesine izin vermek için açıldığında fırsatı değerlendireceğiz," dedim. "Filip ve ben kapıdaki korumaları halledeceğiz. Iliya, sen ve Milo şoförün icabına bakın ve kamyonu geri döndürün. Sonra kuzeydeki depoya gidin ama ana yollardan uzak durun. Trafik kameralarına yakalanmasını istemiyorum. Vanja, sen onları cipimle takip et. Yarın Rusların kargoyu satın almakla ilgilenip ilgilenmeyeceklerine bakacağım."

"Fabrikanın içindeki güvenlik görevlileri ne olacak?" diye sordu Filip.

"Hem Jovan'ın hem de Relja'nın yanında üçer kişilik bir ekip var, paralı askerlerle başa çıkabilirler. Iliya kamyonu geri döndürür döndürmez, adamlar içeri sürecek ve doğrudan fabrika girişine kadar gidecekler. Oradan sonrası tamamen kaba kuvvet ve ateş gücüyle ilgili. Adam yolun aşağısında gözcülük yapıyor ama gerekirse destek sağlayabilir." Silahımı çıkarıp hazırladım. "Yaklaştığımızı gizleyemeyiz. Giriş kapısında kameralar var, yani geldiğimizi görecekler. Vurulmayın."

Planın ilk kısmı sorunsuz işledi. Kapı yana kayar kaymaz Filip ve ben kamyoneti siper olarak kullanıp nöbet kulübesinin arka tarafındaki kapıya yaklaştık. İkimiz de bir güvenlik görevlisini indirdik. Kamyona döndüğümüzde adamlarımdan biri kamyon şoförünün cesedini sürükleyerek götürüyordu bile. Iliya kamyonun sürücü kabinine atlayıp kamyonu aksi yöne çevirdi. Kapının önü açıldığı anda iki araba yanımızdan geçerek fabrika binasına doğru ilerledi. Binanın önündeki büyük metal yükleme kapısı yana doğru kaymaya başladı. Daha fabrika kapısı yarıya kadar açılmışken Jovan ve Relja'nın araçlarına mermiler yağdı, içeride tahmin ettiğimizden daha fazla adam olduğu barizdi.

"Siktir!" Peşimde Filip'le yolun kenarında kalarak ve ateş hattından uzak durarak çatışmaya doğru koştum.

Bogdan'ın güvenliği Jovan'ın ekibine odaklanmış görünüyordu. Adamlar avlunun diğer tarafında siper olarak kullandıkları arabaların arkasından ateşe karşılık veriyorlardı. Yeterince yaklaştığımda ve serserilerden birkaçını görebilecek iyi bir açı yakaladığımda durup ateş etmeye başladım. Filip yanıma çömeldi ve ikinci kattaki fabrika penceresinden adamlarımızı sıkıştıran orospu çocuğuna ateş etti. Uçuşan mermilerin patlama sesleri arasından, arkamızdan gelen bir motorun gürültüsü giderek yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra, Adam motoruyla yanımızdan hızla geçip fabrika kapısına doğru fırladı. O keskin bir dönüş yapıp girişe bir sis bombası fırlatırken biz de ateş etmeyi bıraktık. Giriş beyaz sisle doldu ve tesisin içine doğru ilerledi.

Etrafta o kadar duman varken hedefleri görmek zordu, o yüzden sis dağılana kadar bekleyip birisinin şekli görünür hâle gelir gelmez ateş ettim. Jovan ve adamların kalanı da ilerleyerek ateş etmeye devam etti. Dumanın tamamen dağılması birkaç

Ninova

dakika sürdü ve dağıldığında, yedi ceset kan gölü içinde yere serilmiş yatıyordu.

"Biri gidip Iliya'nın arabasını getirsin," diye bağırdım ve ölü adamlardan birini kontrol eden Adam'a döndüm. "Depolar?"

"Yanıyor bile. Kamyonla işimizi halleder halletmez emri verdim."

"Mükemmel. Bogdan'a bir mesaj bırakalım."

On dakika sonra, arabalara binip eve doğru yola çıktık ve buzdolabındaki adamın çıplak cesedini büyük demir kapıya bağlanmış hâlde bıraktık. Göğsünün üzerine bir haç işareti kazınmıştı.

Sienna

Otuz dakika önce

"Bana ayakkabı aldı, biliyorsun." Kazağıma daha sıkı sıkı sarıldım. "Bu öğleden sonra ayakkabı torbalarını buldum. Üç çift. Onları dolabın arkasına, bir yığın kot pantolonun altına saklamış."

Zeus başını yana eğip bana baktı.

"Tabii ki benim için. İki çiftin topukları elmas taşlarla kaplı, üçüncüsü ise menekşe rengi ve gümüş rengi, ipeğimsi bağcıkları var. Bana hediye alması gerektiğini söylediğimde sadece şaka yapıyordum ve o da bunu çok iyi biliyor. Yine de onları aldı."

Pencereden görünen araç yoluna baktım. Drago'nun iki adamı garajın yanında durmuş sigara içiyorlardı. İkisinin de sırtında otomatik tüfekler vardı, Perun ve Jüpiter de yanlarındaydı. Daha geride, evin etrafındaki yeşillikte, üç kişilik bir grup daha vardı ve daha fazlası araziyi çevreleyen duvar boyunca tur atıyordu. Zeus'u yürüyüşe çıkardığımda gördüğüm kadarıyla,

evi çevreleyen duvarın içinde nöbet tutan en az yirmi adam vardı. Dışarıda daha fazlasının olması muhtemeldi.

"Yanına daha fazla adam almalıydı," diye devam ettim köpekle yaptığım tek taraflı konuşmama. "Keva'ya neden yanına adam almak yerine burada bu kadar çok adam bıraktığını sorduğumda, Drago'nun evi korumasız bırakma riskini almak istemediğini söyledi. Yerleşkenin etrafında dört metrelik beton duvarlar var, Tanrı aşkına!"

Başımı iki yana sallayarak pencereden uzaklaştım. "Hep böyle kalın kafalı mıydı?"

Zeus kulaklarını dikti.

"Evet, bahse varım öyleydi."

Gözlerim elimdeki telefona kaydı. Drago adamlarıyla birlikte ayrıldığından beri telefona ölümüne yapışmıştım. Saatler olmuştu. Drago'nun bana cevap vermesini beklerken telefonu sıkmaktan lanet şeyin kenarları avucumun içine yer etmişti. Ama cevap vermeyecekti. Ben de iyi olup olmadığını düşünerek acı çekiyor ve endişeleniyordum.

Daha dün ondan hoşlanmadığımı söylediğim hâlde neden mesaj atsındı ki? O yüzden, onun yerine ben mesaj attım. Sekiz defa. Hiç cevap gelmedi. Sonra onu aramayı düşündüm. Gerçi beni net bir şekilde duyamayacağı için anlamsız olurdu ama sesini duymak bana hayatta olduğuna dair güven verirdi. Sonunda onu aramaktan vazgeçtim çünkü her ne yapıyorlarsa dikkatini dağıtmak istemedim.

"Buna daha fazla dayanamayacağım," diye fısıldadım ve odadan koşarak çıktım.

Ev ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Üç kat merdiveni hızla inerken koridorlarda yankılanan tek ses ayaklarımın gümbürtüsü ve Zeus'un tırnaklarının tıkırtısıydı. Zemin kata ulaştığımda sola dönüp doğu kanadına yöneldim ve son kapıda dur-

Ninova

dum. Burası Mirko'nun zamanının çoğunu geçirdiği odaydı. Kapı kolunu tutup içeri girerken ellerim titriyordu.

Mirko çeşitli elektronik ekipmanlarla dolu bir masanın başında oturuyordu, her yönde klavyeler, kablolar ve güç kabloları vardı. Önündeki duvara, arazinin dört bir yanından gelen kamera görüntülerini gösteren altı büyük monitör monte edilmişti. Çift yönlü telsizi, masanın üstünde kalan küçük alana sıkışmış durumdaydı. Yayın dalgaları üzerinden insanların konuşmaları yüksek sesli ve net bir şekilde geliyordu.

"Sienna?" Keva'nın sesi sağımdan geldi.

Döndüğümde onu duvara dayanmış bir kanepede otururken buldum. Elinde, buharı tüten büyük bir fincan tutuyordu. Tara bacaklarını altına sıkıştırarak Keva'nın yanına sokulmuştu.

"Gece partisi mi veriyorsunuz?" Kendimi gülümsemeye zorladım.

Keva başını yana eğerek bana imalı bir bakış attı. Gözleri kalçama kaydı ve oynayıp durduğum kazağımın kenarını serbest bırakıp titrediğimi fark etmemesi için iki elimi de arkama sakladım.

"O iyi olacak Sienna," dedi sakin bir sesle.

"Ah, biliyorum." Omzumu silkip elimi Zeus'un boynuna koydum.

"İstersen sen de bize katılabilirsin."

Telsizlerin birinden silah sesleri geldi. Donup kaldım.

"İnsanların birbirini öldürmesini mi dinleyeyim?" Kahkaha attım. "Hayır, teşekkürler. Şimdi gidip yatacağım. Uykusuzluk cilt sağlığı için iyi değildir. Yarın görüşürüz."

Topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıktım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Aradaki bariyere rağmen, çatışma sesleri yüksek sesli ve net bir şekilde duyuluyordu ve her patlama sesi göğsümde yankılanıyordu. Peşimde Zeus'la koridorda

ilerledim, girişten geçip ön kapıya doğru koştum. Dışarı fırladığımda evin önündeki nöbetçi bana şaşkınlıkla baktı.

"Zeus'u çiş yapması için dışarı çıkarıyorum," dedim ve arazinin sol tarafına doğru koşmaya başladım.

Evin doğu kanadındaki son pencereye ulaşana kadar o tarafın etrafında koştum, sonra pencerenin altında büyüyen çalıların arkasına girdim. Açık kanattan ışık ve sesler sızıyordu. Bağrışmalar. Silah sesleri. Mirko'nun ofisindeki telsizden gelen tüm sesleri duyabiliyordum. Sırtımı soğuk dış duvara yaslayıp gözlerimi yumdum.

Zihnim dönüyor, Drago'nun kanla kaplı hâliyle ilgili düşünceler çığ gibi büyüyordu. Bunalmış bir hâlde öne doğru eğilip iç organlarım düğümlenirken kendimi ileri geri salladım. Tırnaklarımı, onlardan geriye hiçbir şey kalmayana kadar kemirdiğimi fark etmedim bile. Drago'nun mesajlarıma cevap vermesini beklerken onları neredeyse katlediyordum ve şimdi işi bitirmiştim. Hoş değildi ama çığlık atma isteğimi bastırmama yardımcı oluyordu.

Birden Mirko bağırmaya başladı. Söylediği her şeyi anlayamayacak kadar perişan hâldeydim ama Adam'ın adını yakaladım ve güvenlik görevlilerinin sayısının beklenenden fazla olduğuna dair bir şeyler duydum. Telsizden silah sesleri yükseldi, daha önceki gibi birkaç el silah sesi değildi, tam bir çatışmaydı. Midemin çukurunda fokurdamakta olan dehşet büyüyüp tüm vücuduma yayıldı. Nefes alamıyordum. Sanki vahşi bir hayvan tarafından saldırıya uğramış gibiydim. Göğsümü pençeliyordu, her yankılanan atış, vahşi pençelerin etime attığı bir kesikti.

Yüzümü dizlerimin arasına gömüp avuçlarımı kulaklarımın üzerine olabildiğince sertçe bastırdım. Bir şeyler yapmalıydım. Herhangi bir şey. Belki Drago'ya başına kötü bir şey gelmesinden korktuğumu söyleseydim burada kalırdı ama kelimeleri ağ-

Ninova

zımdan çıkaramamıştım. Onun için ne kadar endişelendiğimi itiraf etmekten çok korkuyordum.

Islak bir şey elimin üstünü okşadı. Başımı kaldırdığımda Zeus'u karşımda buldum.

"Ölmeyecek, değil mi?" dedim boğuk sesle.

Köpek öne doğru eğildi, iri kara gözleri beni kendi sorusuyla değerlendiriyordu. Sanki bana, "Neden umursuyorsun?" diye soruyor.

"Umursamıyorum," diye mırıldandım ve yanımdaki çalının parlak kırmızı yapraklarını koparark dalı güzel renklerinden arındırdım. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Köpeklerle dışarıda oynarken bana her zaman neşe veren canlı kırmızılar şimdi benimle alay ediyorlardı. Bana kâbus dolu düşüncelerimi hatırlatıyorlardı.

Drago.

Kan.

Ölüm.

Duramadım. Mirko'nun açık penceresinden gelen çınlayan silah seslerini susturmak için kullanabilmeyi dilediğim tüm gayretle yaprakları koparmaya devam ettim. Parmaklarıma kramp girdi ve avuç içlerim çalının dallarını çekiştirmekten acıdı ama kollarımın erişebileceği mesafede tek bir kırmızı yaprak bile kalmayana kadar durmadım. Çalının alçak dalları çıplak kalmıştı, çoğu kırılmıştı. Ama sebep olduğum yıkım, aciz öfkemin nafile bir sonucuydu.

Keşke kocama karşı hissettiklerimi de yaprakları koparır gibi kolayca söküp atabilseydim. Sadece onları koparıp atabilseydim.

İnsanlar, birini sevmenin en muhteşem duygu olduğunu söylerdi. Ama öyle değildi. Kesinlikle en kötüsüydü. Onları ne kadar çok seversen, gittiklerinde o kadar çok acı çekerdin.

Çatışmanın kulakları sağır eden sesi aniden kesildi. Başımı kaldırıp baktığımda Keva'nın pencereyi kapattığını ve telsiz yayınını kestiğini gördüm. Bu şekilde, artık neler olduğunu duymamak nasılsa daha kolaylaştırdı.

Zeus bana doğru belli belirsiz bir adım attı ve burnuyla omzumu dürttü. Kendimi kaybettiğim süreçte beni izlemiş ve hiç müdahale etmemişti. Kolumu boynuna doladım ve ayaklarımın dibindeki yıkıma baktım.

Yaklaşan araçların gürültüsü beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Birkaç araba ve bir motosikletin belirgin kükremesi gecenin sessizliğini doldurdu. Adamlar geri dönmüştü. Koşup Drago'nun iyi olup olmadığına bakmalıydım ama kendimi hareket etmeye ikna edemedim. Eğer saklanırsam kötü haberlerin beni bulamayacağı gibi aptalca bir fikre kapılmıştım. Ellerimle yüzümü kapatırsam öcünün gelmeyeceğine inanan saf bir çocuğa mı dönüşmüştüm?

"Üç saat önce mi?" Drago'nun sesi kulağıma ilişti. "Önümüzdeki beş dakika içinde bulunmazsa, birinin bağırsaklarını deşeceğim! Sienna!"

Derin bir nefes aldım. O iyiydi. Bağırışlarına bakılırsa çok kızgındı ama iyiydi.

Çalının dallarının altından sürünerek saklandığım yerden çıktım ve çimlerin üzerinden evin önüne doğru koşturdum. Ellerim ve pantolonum toprak ve çimenle lekelenmişti ve saçımda da birkaç dal ve yaprak olduğundan emindim.

Drago garaj yolunun ortasında, daha önce yanından geçtiğim korumayı gömleğinin önünden tutmuş, adamın yüzüne

Ninova

doğru bağırıyordu. Yaklaştığımı fark etti ve adamı iterek uzaklaştırdı. Ortamdaki ışık yüzüne düşerek her keskin çizgiyi ortaya çıkardı. Çenesi sıkılmış, burun delikleri genişlemişti, kısık gözlerle bana bakıyordu. Beni boğmaya hazır görünüyordu. O yaklaşırken olduğum yerde donup kaldım. Göğsü neredeyse yüzüme çarpıncaya kadar uzun ama yavaş adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Gecenin bir yarısı dışarıda ne sikimi ediyorsun?" Sesi alçak ve garip bir şekilde düzdü. Fırtına öncesi sakinlik.

Ellerimi kaldırıp göğsüne bastırdım, sonra avuçlarımı kaya gibi sert karın kaslarının üzerinde yavaşça kaydırdım. Gövdesinin ön tarafıyla işim bittiğinde, parmaklarımı kollarından omuzlarına kadar ilerletip diğer taraftan tekrar aşağı inerek her yerini kontrol ettim. Herhangi bir yara yoktu. Sırada sırtı vardı. Alnımı göğüs kemiğinin üzerine bastırıp ellerimi ceketinin altına kaydırdım. Belinde de bir şey yoktu. Avuçlarımı yukarı ve kürek kemiklerinin üzerine doğru kaydırdım, tek bir noktayı kaçırmadığımdan emin oldum. Ulaşabildiğim en yüksek nokta burasıydı. Sanırım daha yukarıdan vurulmuş olsaydı gömleği ıslanırdı ama kesinlikle emin olmalıydım.

Geri çekilip ceketinin yakalarını tuttum ve çıkarmaya koyuldum.

"Sienna." Sesi kısıktı. Yumuşak.

"Şişşt." Ceketi yere attım ve diğer tarafını araştırmak için etrafından dolaştım.

Gömleğinde kan lekesi yoktu ama ayak parmaklarımın ucuna kalkıp her ihtimale karşı avuçlarımı omuzlarının üstünden ve sırtının üst kısmından geçirdim. İşim bittiğinde kollarımı beline doladım ve yanağımı sırtının genişliğine bastırdım.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu bana bakmak için dönerek.

Başımla onayladım ve ona daha sıkı sarıldım.

"Saçında yaprak var, Sienna. Açıklamak ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Canı ne isterse onu düşünebilirdi. Belki de benim deli olduğuma karar verecekti.

Parmak uçlarımda yükselip bir öpücük için onu aşağı çektim, sonra kollarına atladım. Drago'nun dudakları benimkilerle ziyafet çekti, beni evin içine ve üç kat yukarıya taşırken dudaklarımı emiyor ve ısırıyordu. Sadece yatak odamıza ulaştığımızda beni bıraktı ve sadece bir anlığına, birbirimizin kıyafetlerini parçalayarak çıkarırken ayrı kaldık. Sonra yine onun kollarındaydım. Çenesine bir sıra öpücük bıraktıktan sonra yüzünün her tarafına öpücükler kondurdum. Yaşıyordu, iyiydi.

Ninova

BÖLÜM

on dokuz

Drago

Elimi Sienna'nın yumuşak sırtında gezdirdim ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Biraz kıpırdanıp yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı. Dün gece üç kez seks yapmıştık ama onun çıplak bedeni benimkine yapışmış hâldeyken aletim daima yarı sertti. Onun nefis kıvrımları kasığıma hafifçe değdiği anda sevişmeye hazır hâle geliyordum. Bir an için, onu bir tur daha yapalım diye uyandırmayı düşündüm ama sonra fikrimi değiştirip kafa derisine masaj yapmaya devam ettim. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Boştaki elimle komodinin üzerinden telefonumu aldım.

Dün gece karım bana bir sürü mesaj göndermişti ama çok fazla şey olup bittiği için sadece ilk üçünü okumuştum ve cevap verme fırsatım olmamıştı. O anda önemsiz şeyler gibi gelmişti ama şimdi mesaj dizisini taradığımda hiç de öyle olmadığını fark ediyordum.

Ninova

22.23 Sienna: Yarın gidip biraz makyaj malzemesi almam gerekiyor.

23.39 Sienna: Zeus'u veterinere götürmelisin. Sanırım kulak enfeksiyonu var.

23.48 Sienna: Bana aldığın ayakkabıları buldum. Daha iyi bir saklama yerine ihtiyacın var.

23.57 Sienna: Sanırım kulübüne tekrar gitmek hoşuma giderdi.

00.06 Sienna: (Zeus'la *selfie*. İkisi de yatağa yayılmıştı.)

00.09 Sienna: Sürüş derslerim ne olacak? Söz vermiştin!!

00.12 Sienna: Yakın zamanda gidebileceğimiz başka bir düğün var mı? Senin için yine masanın üzerinde dans edebilirim.

00.16 Sienna: (Zeus'la yatakta bir *selfie* daha.)

İçeriğini incelediğimde tuhaf bir şey fark ettim. İlk birkaç mesaj cevap istemeyen ifadelerden oluşuyordu ama muhtemelen ona geri mesaj atmamı *bekliyordu*. Cevap vermediğimde Zeus'la çekilmiş fotoğrafını göndermişti. Sienna köpeklerimin yatak odasına girmesine izin vermediğimi çok iyi biliyordu. Eğer dün gece o fotoğrafı görmüş olsaydım, Zeus'u yataktan ve odadan çıkarmasını isterdim. O fotoğrafı bilerek göndermişti ama ben yanıt vermeyince soru sormaya geçmişti.

Rumenlerle bir çatışmaya girmek üzere olduğumuzu biliyordu ama mesajlarında o konuya hiç ilgi göstermemişti. Sadece görünüşte rastgele saçmalıklar. Ama saçma değillerdi, değil mi? Karım söz konusu olduğunda asla hiçbir şey "göründüğü kadar" değildi. Söylediği saçmalıkları ve davranışlarını görmezden gelmeliydim. Gerçeği bulmak için daha derine inmeliydim.

İfadeler, sonra fotoğraf, sonra da sorular. Benden tepki almaya mı çalışıyordu?

Benim için endişeleniyordu ama bunu göstermek istemiyordu.

Ninova

Ağzım kulağının hemen yanına gelene kadar başımı eğdim. "Sen lanet bir rubik küpü gibisin Sienna. Günleri, doğru deseni bulmak için farklı hamleler deneyerek geçirebilirim."

Bir şeyler mırıldandı ve bana daha da sokuldu. Parmaklarımı saçlarından ayırıp çenesini tuttum ve başını yukarı kaldırdım.

"Söylesene, benim ışıltılı casusum, hiç bulmacayı çözmeyi başaran oldu mu?"

Uykulu uykulu gözlerini kırpıştırdı ve bana doğru burnunu buruşturdu. "Ne geveleyip duruyorsun sen?"

"Mesajlarından bahsediyorum. Çılgın kıyafetlerin ve saçma ayakkabı tercihlerinden. Gülümsemelerinden."

Tek kaşını kaldırdı. "Gülümsememin nesi var?"

"Gülümsemen ne kadar genişlerse, gözlerin o kadar hüzünlü oluyor."

Vücudu gerildi ama bu sadece bir saniye sürdü. Bir sonraki nefeste dudakları yine o sahte sırıtışlardan biriyle kıvrıldı.

"Bana psikanaliz yapmaya mı çalışıyorsun, Drago?" Çenesini bana doğru kaldırdı. "Bana bir ömür yetecek kadar deli doktoru seansı geçirdim, o yüzden nazikçe diyorum, siktir git."

Deli doktoru seansları mı? Kolumu ona dolayarak yaklaştırdım. "Neden?"

"Bu kişisel bir mesele," diye tersleyip göğsümü itti. "Bırak beni."

"Neden Sienna?"

"Kendimi öldürmeye çalıştım!" diye bağırdı yüzüme doğru. "İşte. Mutlu musun? Şimdi, bırak gideyim!"

Göğsümün içinde dehşet patladı, sonra yayılarak tüm bedenimi sardı. Karıma bakarken kıpırdayamadım, o ise yumruklarıyla göğüs kemiğime vurarak elimden kurtulmaya çalışıyordu. Onu bırakmalıydım. Belli ki yalnız kalmak istiyordu ama yapamadım. Onun var olmaması fikri bile tüm dünyayı ateşe

vermek istememe neden oluyordu. Onun içinde olmadığı bir dünya olmazdı. Benim için olmazdı.

"Sienna." Yüzüne düşen bir tutam saçı çektim.

Sienna parmaklarıma vurmaya çalıştı ama başaramayınca dişlerini elimin kenarına geçirdi.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

Karmakarışık saç tellerinin arasından bana baktı ve çözemediğim bir şeyler mırıldandı. Ağzı şu anki gibi doluyken başka birinin de çözebileceğinden şüpheliydim.

"Yardımı olacaksa daha sert ısır."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. Beni bıraktı, etimde büyükçe bir çentik yaratmıştı. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. "Sana bunu yaptıran neydi bebeğim?" Isırıkla ilgili bir şey sormadığımı biliyordu.

"Kız kardeşimin kaçırılması benim hatamdı."

"Nasıl yani?"

"Luna'yla o gece dışarı çıkmayı planlamıştık ama son anda iptal etti. Asya barlarda takılmayı hiç sevmezdi ama Luna gelemeyeceği için onu benimle gelmeye ikna ettim. Gitmek istemedi ama pes ettirene kadar baskı yapmaya devam ettim. Gizlice çıktık." Gözlerini kapatıp devam etti. "Orada bir adamla tanıştık. Komik biriydi ve bizi çok güldürdü. Asya'ya eve gitmemiz gerektiğini söylediğimde bir süre daha kalmak istediğini söyledi."

Sienna'nın gözleri açıldı ve yanaklarından daha fazla yaş süzüldü. Onları da sildim ama akmaya devam ediyorlardı.

"Ertesi sabah pilates dersim vardı, o yüzden kız kardeşimi tanımadığı bir adamla yalnız bırakıp eve gittim. Yatağıma, sıcak yorganın altına girdim ve kız kardeşim o barın dışındaki soğuk karın üzerinde tecavüze uğrarken uykuya daldım. Ben uyurken o acı çekti. Lanet olası derse bile gitmedim."

Konuşurken alt dudağı kıpırdıyor ve elleri titriyordu. Ona durabileceğini, canını bu kadar yakıyorsa daha fazla şey söylemek zorunda olmadığını söylemek istedim. Neşeli, pırıl pırıl karımın gözlerimin önünde parçalanmasını izlemek göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. Ama göğsündeki her şeyi dökmesi gerektiğini bildiğim için sessiz kaldım.

"Aylarca Asya'nın ölü mü diri mi olduğunu bilemedik. Arturo onu bulamadı. Tüm Cosa Nostra onu aradı ama sonuç nafileydi. Haftalarca verandada oturup mucizevi bir şekilde kapıdan girmesini umdum, ta ki bir gün muhtemelen hiç girmeyeceğini anlayana kadar."

Sienna derin bir nefes aldı. "Odasına gittim, doktorun bana yazdığı uyku haplarını aldım ve Asya'nın yatağına tırmandım. Sadece uyumak istiyordum."

"Tanrım, bebeğim." Öne doğru eğilip alnına bir öpücük kondurdum. Ona sarılmak ve tüm gücümle onu kucaklamak için duyduğum özlem çok büyüktü ama konuşurken onu göremezdim. "Kaç tane içtin?"

"Şişede ne kaldıysa. Arturo beni buldu ve acile götürdü."

Kollarımı Sienna'ya doladım ve onu göğsüme bastırıp sıkıca kucakladım. Bu yeterli gelmedi. Elimi saçlarına götürüp yüzünü boynumun kıvrımına soktum.

"Bana söz ver," dedim boğuk sesle.

Sienna boynuma doğru bir şeyler mırıldanıyordu, büyük ihtimalle "ne" diyordu.

"Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz ver."

Avucunu göğsümde ve boynumda gezdirip çenemde durdu. Karnımın üzerine oturup ve çenemi tutarak öne doğru eğildi.

"Söz veriyorum ama karşılığında bir söz istiyorum."

"Pekâlâ."

"Kendini öldürtmeyeceksin, Drago." Çenemi sıktı. "Lütfen."

Bir tutam saçı yüzünden çektim ve parmağımın ucuyla dudaklarının şeklini takip ettim. Bunu yaparken, ağzını bilerek gözlerimin hizasına tutarak bana döndüğünü fark ettim. "Neden? Daha bir süre önce benden hoşlanmadığını söylemiştin."

Dokunuşumun altındaki dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kadın ayakkabısı konusunda olağanüstü bir zevkin var."

"Bu oyunu hiç bırakmayacak mısın, Sienna? Bana gerçeği söyleyebilirsin. Bu dünyanın sonu olmaz."

"Ne gerçeği?" Güldü.

"Bana âşık olduğunu."

Yüzündeki gülümseme kaybolurken vücudu hareketsizleşti. "Hayal görüyorsun."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Yüzümü bıraktı ve geri çekildi, kaçmaya hazırlanıyordu.

Yoktu öyle kaçıp gitmek. Kolumu ona doladım ve yuvarlanarak onu altımda kıstırdım.

"Bırak beni!" diye bağırdı.

Elimi kalçasında, bacaklarının arasında gezdirip parmaklarımı bastırdım. Sienna'nın gözleri parladı.

"Son zamanlarda bir şey fark ettim," dedim klitorisini ağır ağır okşarken, her seferinde biraz daha fazla baskı uyguluyordum. "Öfkelendiğinde beni gerçekten tahrik ediyorsun."

Bana öldürücü bir bakış fırlattı. Parmağımı kıvrımlarının arasından geçirip sıcaklığının içine kaydırdım.

"Nedenini bilmek ister misin?" Bir parmak daha eklerken sordum. "Çünkü bunun gerçek sen olduğunu biliyorum, *mila moya*."

Sienna'nın nefesi kesildi. Onu hafifçe esnettim, sonra parmaklarımı yukarı kıvırıp gizli noktasını buldum ve biraz daha sertçe bastırdım. Gözlerini kapattı ve vücudu titrerken inledi.

Onu böyle görmekten daha güzel bir şey yoktu. Gardı inmiş. Rol yapmadan. Benim. Sözleriyle yalan söyleyebilirdi ama

Ninova

vücudu bana her zaman doğruyu söylüyordu. Parmaklarımı çıkarıp kendimi onun girişine hizaladım, aletimin sadece ucunu içeri kaydırdım. Sienna'nın gözleri hızla açılıp benimkileri dağladı. Yeşil boyalı tırnakları kollarımın derisini kazıyordu.

"Sorun yok, bebeğim." Yavaşça içine doğru kayarken alnımız birbirine değene kadar başımı eğdim. "Ben de sana aşığım."

Beni tamamen içine alırken dudaklarından boğuk bir nefes çıktı. Gözleri, yarıya kadar inmiş koyu kirpiklerinin ve yüzüne dökülmüş saçlarının altından benimkilere bakıyordu. Sanki hâlâ benden saklanmaya çalışıyordu. Uzanıp ipeksi bukleleri kenara ittim, sonra parmaklarımın ucuyla yanağının saten gibi derisini okşadım.

"Artık benden saklanmak yok," dedim geri çekilirken ve sonra hemen geri içine daldım. "Anlaştık mı?"

Bir an için Sienna'nın yüzünü tam bir panik kapladı. Parmaklarımı saçlarına gömüp bakışlarımı ona diktim. "Senin her yönünü seviyorum, *mila moya*. Güldüğünde seni seviyorum ama üzgün olduğunda da seni seviyorum. Öfkeli, kızgın ve kararlı hâlini seviyorum." Başımı daha da aşağı eğerek hırladım, "Beni vurmakla tehdit etmene bile bayılıyorum."

"Sen delisin." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken güldü.

"İnan bana, karımın altın rengi tütü ve kürk terlikler giyerken bana silah doğrultmasından daha seksi bir görüntü olamaz."

Bir sonraki hamlem nefes nefese kalmasına neden oldu. Hızımı artırarak içine hızla girip çıktım ve hareketlerimle birlikte yatak başlığının duvara çarpmasını sağladım. "Deneyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Sienna

Sert, hızlı vuruşlar gecenin sessizliğini bozuyor. Gözlerimi açıyorum ve yatakta doğruluyorum. Oda tamamen karanlığa gömülmüş, ay ışığı bile kasveti delip geçemiyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor; ses olması gerekenden çok daha yüksek. Kapı aralığında bir adam beliriyor. Yüz hatlarını göremiyorum, sadece koridordan sızan ışığın çizdiği şekli seçebiliyorum.

"Sienna," diyor adam. Ağabeyimin sesi.

"Arturo? Burada ne işin var?"

Kapıyı daha genişçe açıyor ve sarı ışık yatakta Drago'nun tarafına düşüyor. Orası boş.

"Sana bir şey söylemem gerek, Sienna."

Alt dudağım titriyor. Hayır. "Çık dışarı!" Çığlık atıp yataktan fırlıyorum, koşup kapıyı kapatmaya niyetleniyorum ama adımlarım suyu geçerek yürüyormuşum gibi yavaş. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

"Şimdi güçlü olmana ihtiyacım var," diye devam ediyor Arturo'nun sesi. Sanki derin ve karanlık bir çukurdan geliyormuş gibi bozuk. Hâlâ yüzünü göremiyorum.

"Kapa çeneni! Kapa çeneni!" Kendimi kapıya ulaşmaya zorlarken bağırıyorum. Birkaç adım daha atınca kapıya ulaşacağım.

"Çok üzgünüm, Sienna."

Elimi uzatmış bir hâlde donup kalıyorum. Dizlerim bükülüyor ve yere kapaklanıyorum.

"Kocan öldü."

Çınlama kulaklarımı dolduruyor, daha fazla dayanamayacağım kadar güçleniyor. Ellerimi kulaklarıma bastırıp çığlık atıyorum.

"Sienna! Uyan!"

Gözlerimi kırpıştırdım. Drago üzerimde yatıyordu, yüzümü ellerinin arasında tutuyordu.

"Bir kâbus gördüm," dedim.

"Bunu görebiliyordum. Neydi o?"

Ninova

Gözlerinde çok fazla endişe vardı. Uzanıp çatık kaşlarının izini takip ettim ve parmağımın ucunu burnundan aşağıya, sıkıca bastırdığı ağzına doğru indirdim. Elim titriyor ve kalbim süpersonik bir hızla atıyordu. Sadece bir rüya olduğunu biliyordum ama dehşetten kurtulamıyordum.

"Rüyamda tüm kıyafetlerimin ve ayakkabılarımın beyaza dönüştüğünü gördüm." Çenemi eğip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Korkunçtu."

Drago gözlerini kıstı. Bana inanmadığı çok açıktı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip yüzümü göğsüne bastırdım ve kokusunu içime çektim.

"Sienna."

Başımı iki yana sallayarak ona daha sıkı sarıldım. Bu konuda konuşmak istemiyordum. O iyiydi. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Pozisyonlarımız tersine dönene kadar bizi döndürdü, şimdi ben onun üstündeydim. Yüzümü boynunun kıvrımına sokarak ensemdeki, saç çizgimin hemen altındaki deriyi okşadı.

"Rüyan kız kardeşinle mi ilgiliydi?" diye sordu alçak sesle, parmakları yatıştırıcı yollarına devam etti. "Ben artık kendi kız kardeşimle ilgili çok sık rüya görmüyorum. Benim... Diğer kız kardeşim. Daha mı kolay, yoksa daha mı zor emin değilim. Bazen ona ihanet ediyormuşum gibi geliyor çünkü onu eskisi kadar sık düşünmüyorum."

Sesi çok gergindi. Sanki kelimeleri yüksek sesle çıkarmak için kendini zorluyordu. Belli şeyler hakkında konuşmak istememek benim için çok tanıdık bir kavramdı ve bunu benim için yaptığı acı verici bir şekilde açıktı.

Başımı kaldırıp kocamın gözlerinin içine baktım. "O senin hatan değildi," diye fısıldadım. "Tara bana neler olduğunu anlattı. Sen elinden geleni yaptın."

"Yaptım mı? Beynim yaptığımı söylüyor ama kalbim bu gerçeği kabul etmeme izin vermiyor. Asla da izin vermeyecek." Yanağımı avucunun içine aldı. "Herkesin ne dediği önemli değil. Başkasının yapmış olması önemli değil. Kalp her zaman suçu üstlenir çünkü hissettiği sevginin sevdiği birini zarar görmekten kurtarmaya yetmediğini anlayamaz. Beyin bunu anladığı sürece sorun yok."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırırken gözümden bir damla yaş kaçtı ve yanağımdan aşağı kaydı. Anlıyordu. Başka birinin anlayabileceğinden emin değildim.

"Beynim anlıyor," diye homurdandım ama sonra gözlerinin hâlâ benimkilere odaklanmış olduğunu fark ettim.

Başımı biraz yukarı kaldırıp bakışlarının aşağı inmesini bekledim, sonra cevabımı tekrarladım.

Gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında küçük kırışıklıklar belirdi. Başparmağıyla gözyaşımı sildi, sonra dudaklarımın dış hatlarını takip etti. "Kim söyledi sana?"

"Birkaç hafta önce anladım." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Neden işitme cihazı kullanmıyorsun?"

"Kullanıyordum. Arka planda gürültü olmadığında yardımcı oluyorlardı. Ama etrafta sesler olunca ya da aynı anda birden fazla kişi konuşunca her şeyi daha da artıyordu. Kafam patlayacak sandım. Şimdi de etrafımda çok yüksek sesler olduğunda aynı şey oluyor."

"Ama sen bir kulüp işletiyorsun. Ondan daha gürültülü olamaz." Ona baktım, her gün neler yaşadığının farkına varmak beni tamamen afallattı. "Peki ya buradaki yemekler, herkes aynı anda konuşuyor? Nasıl idare ediyorsun?"

"Sanırım gerçekten kalın bir kafam var." Sırıttı.

Tanrım, her gün koruması gereken konsantrasyon ve odaklanma seviyesi akıl almazdı. Alt dudağımı ısırdım.

Ninova

"Beni... duyabiliyor musun?"

Drago'nun gözleri benimkilere kaydı, bakışlarımız kavuştu. Keva'nın bana söylediğine göre muhtemelen duyamıyordu ama yine de umuduydum.

"Sadece yanımdaysan. Ama uzaktayken, sadece birkaç metre uzaktayken bile, hayır," dedi, gülümsemesi azalıyordu. "Özür dilerim, bebeğim."

"Sorun değil." Onu öpmek için eğildiğim sırada kapı gürültüyle çalındı.

"Muhtemelen Filip'tir. Gitmem gerek." Drago alt dudağımdan bir ısırık aldıktan sonra komodinin çekmecesine uzanıp kadife bir kese çıkardı. "Akvaryumun için."

İnce ipini çözüp içindekileri yatağın üzerine boşalttım. Bir sürü çeşitli şekil ve boyutlardaki yeşil renkli kristaller beyaz çarşafın üzerine döküldü. Tepe ışığının altında parlıyorlardı, ışık cam taşların parlak yüzeyinden yansıyordu.

"Aman Tanrım! Aynı buna benzeyen defter çıkartmalarım var, sadece daha küçükleri. Bunlar çok güzel! Sanki küçük yeşil elmaslar gibi." Sevinçle ciyakladım ve bir tanesini avucuma aldım. "Onları Brooklyn'deki kristal dükkânından mı aldın?"

"Pek sayılmaz."

"Onları akvaryuma koyarsam renkleri solar mı?"

Drago'nun kahkahasının derin gümbürtüsü odayı doldurdu. "Solmayacağından oldukça eminim."

BÖLÜM
yirmi

Sienna

"BENCE LOLİPOP'U BİR VETERİNERE götürmeliyiz," diye mırıldandım ve su bitkilerinin arasında bir o yana bir bu yana yüzüp duran turuncu balığı gözlerimle takip ettim.

"Lolipop mu?" Tara tek kaşını havaya kaldırdı.

"Şeker isimlerini severim," dedim ve parmağımla söz konusu balığı gösterdim. "Sağ tarafındaki şu çizgiyi görüyor musun? Daha önce orada değildi. Belki de bir deri hastalığı oluşmuştur."

Tara öne doğru eğilip burnunu cama dayadı. "Bana normal görünüyor. Sadece pullardaki desenin bir parçası."

"Hayır, daha önce orada olmadığına eminim."

"O zaman dermatit olmalı. Yoksa 'pulatit' mi demeliyim?" diye kıkırdadı. "Ah, işte Adam geldi, bir zamanlar akvaryumu vardı. Hey, Adam! Buraya gel."

Drago'nun baş infazcısı yemek odasına girdi, devasa varlığıyla mekânı bir şekilde küçülttü. Kollarını göğsünün üzerinde ka-

Ninova

vuşturunca pazuları şişti ve tam kol dövmesindeki sanat eserini ortaya çıkardı. "Ne oldu?"

"Sienna balıklarından birinin hasta olduğunu düşünüyor. Yan tarafında şerit olan."

Adam Tara'nın yanına çömeldi, "hastasını" gözlemlerken başını yana eğdi.

"Ben bir sorun görmüyorum."

"Daha önce böyle bir izi yoktu." Balığı gösterdim. "Görüyor musun?"

"Hayır, bu sadece bir iz—" Ağzını hızla kapattı. "Evet, bu türde bazen böyle şeyler olabiliyor. Renklerini her zaman değiştirirler. Endişelenecek bir şey yok."

"Gerçekten mi?" Balığa tekrar baktım. Evcil hayvan dükkânındaki satıcı bundan hiç bahsetmemişti.

"Tabii ki. Bir daha olursa endişelenme," diye ekledi Adam hemen.

"Peki ya yüzgeci?"

Akvaryuma endişeyle baktı. "Ne olmuş yüzgecine?"

"Sol yüzgeci yırtılmıştı. Şimdi tekrar tam olmuş."

"Evet, inanılmaz iyileşme yetenekleri var, yüzgeçlerini ve kuyruklarını yeniden büyütebiliyorlar."

Gözlerimi ona diktim. "Bu benim aldığım balık değil, değil mi?"

"Tam olarak değil." Adam elini kaldırıp başının arkasını sıvazladı, suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu. "Bir önceki balık... Öldü. Patron, Iliya'ya hepimize onun bir fotoğrafını göndertti ve aynısından bir tane bulup değiştirmemizi emretti."

Tara bir kahkaha krizine girdi.

Akvaryuma dönüp baktım, Drago'nun adamlarına şehri taramaları ve benim için özel bir balık aramaları talimatını verdiğini gözümde canlandırdım. Kocamı her düşündüğümde

olduğu gibi içimi sıcak bir karıncalanma hissi kapladı. Beni boğmakla tehdit etti.

Gözlerimi yumdum ve aklım bir anda iki gece önce Drago'nun beni altına alıp ona âşık olduğumu iddia ettiği ana gitti. Mide çukurumda panik infilak etti. Bu doğru değildi. Ondan hoşlanıyordum. Bugün olduğu gibi iş yüzünden bütün gün evden uzakta olduğunda, kendimi bir şekilde boşlukta hissediyordum. Ama ona âşık değildim. Ne söylemiş olursa olsun, o da bana kesinlikle âşık değildi. Evliliğimiz sadece iyi giden bir iş anlaşmasıydı. Ne daha fazlası ne de daha azıydı.

"Şey, Sienna... Balıktan haberin yokmuş gibi davranabilir misin?" Adam sorusuyla beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Elbette." Başımı sallayıp kendimi gülümsemeye zorladım.

"Tanrı'ya şükür." Adam rahat bir nefes aldı.

O gittikten sonra yeni cam çakıl taşlarımın bulunduğu kesenin ipini çözdüm ve bir avuç taş aldım. Elimi suyun üzerinde tutarak kristallerin düşmesine izin verdim. Ben onların tankın dibine batışını izlerken Tara yanımda çığlık attı.

"Sienna! Çıldırdın mı sen?"

Kafam karışmış bir hâlde ona baktım. "Ne?"

"Onları nereden buldun?"

"Taşları mı? Drago'nun benim için aldığı renkli camlar. Güzel değiller mi?"

Tara ağzını açtı, sonra kapattı, ancak sözcükleri oluşturamıyormuş gibi tekrar açtı.

"Onların... Akvaryumda kullanılacağını biliyor muydu?" Sesi biraz gergin geliyordu.

"Evet. Hatta ne renk istediğimi bile sordu. Neden?"

"Şey... Çünkü o cam değil." Kristallerden birini avucumdan aldı ve inceledi. "Bu, canım, on karatlık bir zümrüt, en az on beş bin dolar değerinde."

Ninova

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım ve en az yirmi benzer taşın kumlu derinlikleri süslediği akvaryuma gözlerimi çevirdim.

"Ama, bana dedi ki... Bana sadece cam olduğunu söyledi. Bunu neden yapsın ki?" Görünen "dekorasyonlarıma" bakakaldım.

"Evet, ben de nedenini merak ediyorum." Tara kıs kıs güldü. "Prens Saeed mutlu olmayacak."

"Prens Saeed kim?"

"Bunları aylar önce sipariş eden milyarder."

Avucumdaki zümrütlere tekrar baktım ve o tanıdık panik hissi tekrar yüzeye çıktı. Yeşil taşların geri kalanının da akvaryuma düşmesine izin verdim, hafifçe su sıçrattıktan sonra diğerlerinin yanına yerleşmelerini izledim.

"Sanırım başım ağrıyor," dedim Tara'ya bakmaktan kaçınarak. "Yukarı çıkıp biraz dinleneceğim."

"Balık için üzülme. Olur böyle şeyler."

"Biliyorum."

Yatak odamıza ulaştığımda doğruca şifonyere gidip Drago'nun bana hediye ettiği "cam kristallerle" dolu vazoyu aldım, sonra da yatağın kenarına oturdum. Kabı eğdiğimde düzinelerce renkli taş yatak örtüsünün üzerine saçıldı. Kalemlerimi yana itip en yakındaki taşı aldım. Ateş kırmızısıydı ve oval şekilliydi, pencereden sızan ışığı yansıtan birçok yüzü vardı. Büyük ihtimalle bir yakuttu.

Diğerlerinin arasında çeşitli tonlarda birkaç kırmızı taş daha vardı. Değerli mücevherler hakkında pek bilgim yoktu ama sadece renklerine bakarak safir, ametist ve tanımadığım daha pek çok taş olduğunu söyleyebilirdim.

Taşları vazoya geri koyarken, "Aptal adam," dedim boğuk sesle.

Ninova

"Kalemliğimi" şifonyerin üzerine geri koyduğumda, kazaklarımın arasına sakladığım defterimi almak için dolaba doğru yürüdüm ve komodinin çekmecesinden bir kalem aldım.

Georgina'nın bir sırrı vardı, diye yazdım, elim hafifçe titrerken. *Kocaman, korkunç bir sır. O kadar kötüydü ki, bunu birine itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. Özellikle de kendine. Huysuz kurt adamına âşık olmuştu.*

Drago

Ofisimin kapısı açıldı ve kömür rengi, üç parça takım elbise giymiş, kısa boylu, neredeyse çelimsiz bir adam içeri girdi. Beyaz saçları geriye doğru taranmıştı, siyah çerçeveli gözlüğünün kenarından görünen kalın siyah kaşlarıyla tezat oluşturuyordu.

"Bay Dubois." Masamın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ettim.

Fransız oturunca çekmeceden büyük, kadife bir kutu çıkarıp önüne yerleştirdim.

Çoğu kuyumcu değerli taşları yalnızca normal kanallar aracılığıyla resmî olarak satın alırdı çünkü sertifikalı ürünler sunarak müşterilerini değerli taşların orijinalliği konusunda temin etmek isterlerdi. Ancak bazı alıcılar evrak işleriyle ilgilenmezdi. Onlar sadece en iyi taşları isterlerdi. Bay Dubois bu tür müşterilere çalışıyordu. Arap prensleri. İş dünyasının patronları. Dünyanın her yerinden oligarklar. Eşleri ya da sevgilileri odadaki en pahalı mücevheri takabildiği sürece sertifikalar umurlarında bile değildi.

"Anlaştığımız şey bu değildi, Bay Popov," dedi Dubois.

"Biliyorum."

Ninova

Gözlüğünü çıkarıp kutuya doğru tuttu. "Prens Saeed isteğinde çok netti. Zümrüt, safir değil."

"Korkarım zümrütler artık uygun durumda değil. Teklif ettiğim safirler yüzde yirmi daha değerli," dedim ve çekmeceye uzandım. "Özür olarak da bir hediyem var."

"Ekselansları özellikle zümrüt istedi. Bu kesinlikle kabul edilemez—" Cümlesinin ortasında durup avucumdaki mücevhere bakakaldı. "Bu..."

"Evet. G SI1 beş karatlık yuvarlak bir elmas." Elması uzattığı eline koydum ve arkama yaslandım. "Prensi arayın. Zümrüt yerine safir aldığı için yaşadığı hayal kırıklığını telafi etmek adına hediyemin yeterli olup olmadığını sorun."

Kuyumcu cebinden küçük bir büyüteç çıkarıp taşı her açıdan inceledi. İşini bitirdikten sonra telefonunu çıkarıp bir arama yaptı. Dudaklarını okuyamadığım ve ne dediğini anlamakta zorlandığım için Fransızca konuştuğunu varsaydım. Ama Dubois'nın heyecanlı ses tonuna bakılırsa Prens Saeed'le konuşuyor olmalıydı.

Dubois görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, "Para önümüzdeki beş dakika içinde havale edilecek," dedi. Elması dikkatlice bana geri verdi. "Ekselansları hediye için minnettarlığını iletmemi istedi ve safirin uygun bir ikame olduğunu teyit etti."

Başımı sallayıp elması kutunun içine yerleştirdim. "Paranın alındığına dair bir onay alır almaz, işimiz tamamlanmış olacak."

Dubois kutuyu kapattı ama sanki kaybolmasından endişe ediyormuş gibi ellerini kutunun üzerinden ayırmadı. "Eğer yanlış anlamazsanız, zümrütlere ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Karımın onlara ihtiyacı vardı."

"Öyle mi? Güzel bir bilezik için kullanılmalarını ister miydi? Paris'te harika bir tasarımcım var, eminim muhteşem bir özel parça yapabiliriz—"

"Onlar takılar için değildi. Akvaryumu için lazımdı."

Telefonum gelen bir mesajla titredi. Ekrana baktığımda ödemenin yapıldığına dair bankamdan bir bildirim geldiğini gördüm.

"Pardon? Ne için?"

"İçinde su ve balık olan cam şey," diye açıkladım ve ona elimi uzattım. "İş birliğiniz için teşekkür ederim, Bay Dubois. Prense en iyi dileklerimi iletin."

Fransız yavaşça ayağa kalkıp elimi sıktı ve kalın çerçeveli gözlüğünün arkasından bana aval aval bakıyordu. Kutuyu sağ kolunun altında tutarak kapıya doğru yöneldi ama eşikte durdu.

Omzunun üzerinden, "Elması neden karınız için saklamadınız?" diye sordu.

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Renksizdi."

Kuyumcu çıkarken Filip ofisime girdi.

"Herhangi bir hareketlilik var mı?" diye sordum.

"Hayır. Kimse Bogdan'ın adamlarını herhangi bir bölgemizin yakınında görmedi."

"Güzel. Bize karşılık vermeden önce organize olmak için biraz zamana ihtiyaçları olacak. Roman Petrov buluşmayı onayladı mı?"

"Evet. Yarım saat içinde burada olacak," dedi Filip ve ellerini önünde kavuşturdu. "Az önce Tara aradı."

"Ne istiyormuş?"

"Karınla birlikte buraya doğru yola çıktıklarını haber vermek için. Her an gelebilirler."

"Ne?" Sandalyemden fırladım. "İkisinin de evden ayrılmaması için kesin emir verdim."

"Görünüşe göre Bayan Popov kapıdaki muhafızlara karşı çok ikna ediciymiş." Cebinden telefonunu çıkarıp kulağına gö-

Ninova

türdükten sonra karşıdaki kişiyi dinledi. "Az önce arka girişe geldiler."

Avucumu masaya vurup ofisten dar koridora doğru koştum. Rumenlerin bugün misilleme yapması pek olası değildi ama ne karımın ne de kız kardeşimin kulüpte olmasını istemiyordum; en muhtemel hedefler olurlardı. Arka kapıyı tekmeleyerek açtım ve tam zamanında dışarı çıkıp Sienna'nın arabadan indiğini gördüm, üzerinde yeşil bir elbise vardı ve korse kısmı tüylerle kaplıydı.

Karımın tam önünde durana kadar otoparkı aştım ve sert bakışlarımla onu kısıtırdım. "Ne oluyor Sienna?"

"Drago." Gülümsedi. "Tara'yla birlikte seni ziyaret etmeye karar verdik."

Dişlerimi sıktım ve kadınların başlarının üzerinden, emirlerime karşı gelerek onları buraya getirmeye cüret eden Relja ve Iliya'ya dik dik baktım. Arabanın diğer tarafında geriye çekilmiş, kıpırdanıyorlardı.

"Açıklayın!" diye kükredim.

Her iki adam da irkilip tedirgince bir adım geri gittiler.

"Drago." Sienna parmaklarını bileğime sardı. "Bu benim hatam. Ben ısrar ettim."

"Neden?"

"Sadece seni görmek istedim." Omzunu silkti. "Ve bana aldığın silahı taşıyorum."

Öfkemin bir kısmı dağıldı. Uzanıp elimin tersiyle çenesini okşadım, sonra kız kardeşime baktım "Senin daha iyi biliyor olman gerekirdi."

"Sienna'yı neşelendirmek istedim," dedi Tara ama sonra bir sonraki cümleyi ağzını oynatarak söyledi. "Balığın öldüğünü biliyor."

Kızgınlığımın geri kalanı kayboldu. Sienna'nın başının tepesine hızlı bir öpücük kondurup Iliya'ya baktım. "Kadınlar buradayken kulübün etrafına yirmi adam yerleştirilmesini istiyorum."

Iliya başını salladı ve telefonuna uzandı. Karımın kısa elbisesine bir kez daha baktım.

"Ve Iliya, geçen seferki uyarının aynısının girişte tüm erkek konuklara iletildiğinden emin ol."

Rus Pakhan gözlerini bana dikti, sonra yanında oturan yaşlı adama bakıp Rusça bir şeyler söyledi. Avucumu Sienna'nın dizine koydum. Ben yavaşça tenini okşarken o telefonuyla uğraşmaya devam ediyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Rumenlerin mühimmatının tamamını alacağım," dedi Pakhan, "ama sizin adınıza kamyondan kurtulmak için ek yüzde beş indirim istiyorum."

"Zaten sana malları piyasa değerinin çok altında satıyorum, Roman."

"Bu benim teklifim. İster kabul et ister etme."

Ona sert bir bakış atıp başımı salladım. Bu alışveriş daha çok prensiplerle ilgiliydi. Bogdan'ın bokunun gitmesini istiyordum.

"Etrafta dolaşan söylentilere göre senin de sunabileceğin başka bir ürün varmış," diye ekledi. "Kanm için bir şey seçmek istiyorum."

"O konuda indirim alamazsın."

"Karım için bir şeyler alırken fiyatla ilgilenmiyorum," diye bağırdı, gözle görülür bir şekilde alınmıştı.

Ninova

"O zaman ofisime gidelim." Sienna'nın çıplak omzunu öptüm. "On dakika içinde dönerim."

"Gidip Tara'nın yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım." Kulübün diğer tarafına, kız kardeşimin iki adamla birlikte durduğu yere doğru döndü, adamların ikisi de onu dans pistine götürmeye çalışıyor gibi görünüyorlardı.

"Pekâlâ."

Sienna locadan çıkıp gruba doğru ilerlerken onu gözlerimle takip ettim. Tara'nın yanında duran adamlar Sienna'nın yaklaştığını fark etti ve bir saniye sonra kafalarını bana doğru çevirdiler. Karım onlara ulaştığında ikisi de hâlâ oradaysa ne olacağını gözlerimden görmelerini sağladım. İki adam da bir şeyler mırıldanıp oradan hızla uzaklaştılar. Güzel.

Sienna

"Bu akşam buranın havası çok tuhaf," diye mırıldandım.

Tara rahatça *sangria*sından bir yudum aldı. "Nasıl yani?"

"Arkadaşların benim yaklaştığımı gördükleri anda kaçtılar." İçki taşıyan garsona baktım, gözlerini bana çevirir çevirmez kafasını yana çevirdi. İnsanlar benimle göz göze gelmemek için gerçekten çok çaba sarf ediyor gibi görünüyorlardı. Aslında, sanki herkes bana bakmaktan bilerek kaçınıyordu. Ya da en azından erkekler. "Elbisem o kadar kötü mü?"

Tara beni süzdü, gözleri birkaç saniyeliğine tüylü korsede duraksadı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en çirkin kıyafet ama hayır, sorun elbise değil."

"O zaman neden?"

"Girişte Drago'nun uyarısını aldılar."

"Uyarı mı? Aman Tanrım, insanlara silah getirdiğimi mi söyledi? Dolu bile değil! Drago ısrar ettiği için aldım. Ben kimseye ateş etmem, ağabeyin hariç."

Tara içkisini yudumlarken boğuluyordu. "Drago'ya ateş mi ettin?"

"Uzun hikâye." Elimi salladım. "Herkes gibi silahı güvenlik görevlilerine bırakmalıydım."

"Sorun silah değil. Onları korkutan şey kaşık."

"Kaşık mı?"

Bardağına doğru gülümsedi. "Evet. O kaşık için çok endişeliler."

"Sarhoş musun sen?"

Tara cevap vermeye fırsat bulamadı çünkü yirmili yaşlarının sonundaki sarışın bir adam kolunu arkadan beline doladı.

"Sen olduğunu biliyordum, Tara sevgilim," diye mırıldandı. "Ne kadar oldu? Üç yıl mı?"

Gözlerini devirip adamın elini karnından çekti. "Git, Gary. Ağabeyimin iş ortaklarıyla iş pişirmediğimi biliyorsun."

"Her zaman parti bozar." Adam gülüp bakışlarını bana çevirdi. "Belki arkadaşının daha olumlu bir yaklaşımı vardır."

Ben bir yanıt veremeden Tara adamı beyaz gömleğinin önünden yakaladı. "O Drago'nun karısı, seni aptal! Git buradan!"

"Deme. Belki hanımefendi farklı bir şey denemek ister." Elini bana doğru uzattı, göğüslerime bakıyordu.

"İstemez." Bir adım geri çekildim ama yine de parmaklarını kolumda gezdirmeyi başardı.

"Gary, lütfen. Drago her an gelebilir," diye fısıldadı Tara endişeyle ve arkamda bir yere gözlerini dikti. "Siktir."

Arkamı döndüğümde kocamın ofisine giden koridorda durduğunu ve öldürücü bakışlarını Tara'nın arkadaşına diktiğini gördüm.

"Ben gidiyorum o zaman." Gary'nin biraz telaşlı sesi arkamdan geldi.

Drago adamın locasına dönmesini izledikten sonra dans pistini geçip bara doğru yöneldi.

Tara kolumu tutarak, "Siktir Sienna, kaşık almaya gidiyor," diye ciyakladı. "Ben Gary'yi dışarı atması için güvenlikten birini çağırırken sen de oraya gidip onun dikkatini dağıtmalısın."

"Neden?"

"Çünkü Gary bizim yatırım bankacımız ve Drago onun gözlerini çıkarmayı planlıyor."

"Evet, tabii." Kahkaha attım.

"Şaka yapmıyorum Sienna!" Kolumu sarstı. "Erkekler sana bakmaktan kaçınıyor çünkü bakarlarsa gözlerini kaybedecekleri konusunda uyarıldılar. Oraya git ve onu durdur!"

Tara'nın çıkıştaki güvenlik görevlilerinden birine doğru koşturmasını izledim, sonra Drago'nun çekmeceden bir kaşık aldığı bara doğru baktım. Bu çok saçmaydı. Göğüslerime baktı diye bir adamın gözlerini çıkaracak değildi ya.

Barın arkasında, Drago kaşığı yüzüne doğru kaldırıp başparmağıyla kenarını kontrol etti, sonra Gary'nin oturduğu locaya doğru yürümeye koyuldu. Çenesi gergindi ve ağzı sert bir çizgi hâlindeydi. Gözlerinde cinayet işleme isteğiyle bankacıya bakıyordu. Kahretsin.

Dans pistinde hızla ilerleyip yoluma çıkanlardan bazılarına dirseğimi geçirdim. Drago'ya ulaştığımda kollarına atlayıp boynuna sarıldım ve bacaklarımı beline doladım.

"Merhaba." Sırıtıp sıkıca birbirine bastırdığı dudaklarından öptüm.

Drago'nun eli beni desteklemek için baldırımın altına kaydı ama gözleri hâlâ omzumun üzerine odaklanmış durumdaydı.

"Hey." Çenesini parmaklarımın arasına alıp bana bakması için başını çevirdim. "Bana o güzel kristallerden daha fazla getirme şansın var mı?"

"Hangi renk?" diye sordu dişlerinin arasından.

"Kırmızı. Mutfak penceresindeki çiçek saksılarında güzel dururlar. Sence senin şu dükkânda var mıdır?"

"Var."

Gülümsedim, göğsüme sıcak bir his yayılırken yanağını okşadım. "Yani yakutların saksı süsü olarak kullanılmasını uygun mu görüyorsun?"

Eli baldırımı sıktı. "Ben kırmızı beril düşünüyordum ama eğer yakutu tercih ediyorsan o da olabilir. Baklayı ağzından çıkaran Tara mıydı?"

"Evet. Beni akvaryuma bir avuç zümrüt atarken gördüğünde çok telaşa düştü." Gülümsedim. "Neden, Drago?"

"Sen de benim gibi ışıltılı şeyleri seviyorsun."

"Peki, neden onları bana veriyorsun?"

"Çünkü en parlak olanı zaten bana ait ve onun ışıltısı hiçbir taşla kıyaslanamaz."

Ona ait olduğumu söylediğini duymak bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Beni bu kadar ıslatmamalıydı ama ıslattı. Onu içimde hissetme, bu ifadeyi eylemle pekiştirme ihtiyacıyla içim sızladı.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim. "Evet, kıyafetlerimin ışıltılı olmasını seviyorum."

Bir tepsi içki taşıyan bir garson yanımızdan geçti. Drago bunca zamandır elinde tuttuğu kaşığı tepsiye attı ve kaşık yüzeyde takırdayarak bardaklardan birine çarptı.

"Saçma kıyafetlerinden bahsetmiyorum, Sienna."

Bakışları benimkileri yakaladı, delici ve ciddiydi, nasıl oluyorsa ilkel bir yoğunluktaydı. Bazen sadece gözleriyle beni yiyip bitirebileceğine inanıyordum.

Göz ucuyla, insanların bize meraklı bakışlar fırlattığını görebiliyordum. Elbisem kalçalarıma kadar sıyrılmıştı, herkesin bacaklarımı ve muhtemelen kıçımın yarısını görmesini sağlıyordu ama umurumda bile değildi. Tüm varlığım Drago'ya, onun kollarında olmaya odaklanmış durumdaydı. Tek gördüğüm oydu. Tek hissettiğim. Etrafımızdaki havayı dolduran tüm kokulara rağmen, kokusunu aldığım tek şey onun hafif nane kokusuydu. Bir insan tarafından hiç bu kadar büyülenmemiştim.

"Gerçekten o adamın gözlerini çıkaracak mıydın?" Drago'nun bakışları dudaklarıma kaydığında fısıldadım.

Çenesi kasıldı ve arkasını dönüp beni özel locasına doğru götürdü. "Tara çok konuşuyor."

Drago'nun omzunun üzerinden çıkışa baktım, iki güvenlik görevlisi bankacıyı dışarı itiyor ve Tara da onların çabalarını izliyordu. Kafasını kaldırdı ve göz kırparak başparmağını kaldırdı.

Büyük, deri koltuğa ulaştığımızda bacaklarım Drago'nun arkasından açıldı ama o beni bırakmak yerine kucağına oturttu. Saçlarım tutmayı bıraktım ve parmaklarımı çenesinden geçirip ağzına götürdüm. Dudaklarını aralayıp dişlerini işaret parmağımın ucuna geçirdi.

"Bu ne içindi?" diye sordum.

"Dikkatimi dağıtıp beni görevimden alıkoyduğun için bir ceza."

"Sık sık insanların gözlerini oyma isteği duyuyor musun?" Hâlâ Tara'nın benimle dalga geçtiğini söylemesini bekliyor olsam da sormadan edemedim.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Hayır. Bu oldukça yeni bir gelişme."

Başparmağımın dudaklarının kıvrımını okşamasına izin verdim, sonra avucumu çenesi boyunca kaydırdım. Hoparlörlerden gelen müzik yavaş bir melodiye dönüştü, *The Sound of Silence.* Tanıştığımızda bu şarkı çalıyordu ve o zamanlar sadece varlığının bile beni nasıl etkilediğini hatırlıyordum.

Merak ve anlık bir çekim vardı, kim olduğunu bile bilmeden ona doğru garip bir çekim hissetmiştim. Ama aynı anda, onun özünden çok etkilendiğim için tanımlayamadığım başka bir his daha vardı.

Şimdi hatırlıyordum. İnce bir korku zerresi, ilkel bir içgüdüydü, sanki bilinçaltım çok tehlikeli bir adamın karşımda durduğu konusunda beni uyarmaya çalışıyordu. Görmezden gelmiştim.

"Evcil bir suikastçı yok, değil mi? Adam'ın rahip hakkında konuştuğunu duyduğumda, senden bahsediyordu."

Drago'nun bakışları dudaklarımdan ayrılıp benimkilerle buluşmak için yukarı çıktı. Artık gülümsemiyordu ve cevabı orada, gözlerinde açıkça görülebiliyordu. Sanırım içten içe gerçeği hep biliyordum.

"*Pop*, Sırbistan'da genç serseriler olduğumuz zamanlardan kalma eski bir lakap. Adam arada sırada bana hâlâ öyle hitap eden tek kişi."

Kalın sesi varlığımdan yankılanarak geçiyor, doğrudan kalbime gidiyordu, her kelime ruhuma bir kaya gibi düşüyordu. Ben Cosa Nostra'da doğmuştum ve mafyanın yöntemleri bana yabancı değildi. Tanıdığım her adam, muhtemelen en az bir kez can almıştı ama Don'umuz dışında hiç kimse kendi adalet anlayışını o kadar acımasızca uygulamamıştı. Bilincimin isyan etmesini, dehşet duygusunun artmasını, beni boğmasını bekledim ama olmadı.

Ninova

Kendimi bildim bileli, kendimi bir sirk göstericisi gibi hissediyordum; bir topun üzerinde durmuş, dengemi korumaya çalışıyordum ve yere çakılma korkusu hep aklımın bir köşesinde duruyordu. Ayaklarımın altındaki topun en küçük hareketi bile, dengemi yeniden kazanmak için ellerimi havada sallamama neden olurken, kendimi dik tutmaktan başka gerçek bir amacım ya da hedefim yoktu.

Kocamın kasvetli yüzüne bakarken uzun zamandır bu şekilde hissetmediğimi fark ettim. Hayatımda ilk kez, düşmanlarının cesetlerini duvarlara çivileyen bir adamın kollarındayken, sağlam bir zeminde duruyormuşum gibi hissediyordum.

"Bir şey söyle, Sienna." Drago'nun gözleri dudaklarıma yapışmış vaziyetteydi, tepkimi bekliyordu. Dişleri sıkıca kenetlenmişti, dudaklarını sımsıkı bastırıp ince bir çizgi hâline getirmişti.

"Neden haç?" diye sorarken, sesim zar zor duyuluyordu.

"Bu bir imza. Eski lakabımla oynadığım bir şey. Bana ya da benim olana saldırmayı düşünebilecek olanlara mesaj göndermenin bir yolu."

"Peki mesaj ne?"

"Onları günahlarından azat edeceğim. Şahsen. Ve kanla. Tıpkı ailemi öldüren insanlara yaptığım gibi."

"Onları buldun mu?"

"Her birini. Kimse aileme dokunup da nefes almaya devam edemez." Eli çeneme doğru ilerledi ve sonra geri dönüp ensemi sıktı. "Ve kimse ışık saçan karıma bakamaz. Buna cüret eden her kim olursa, bunun görecekleri son şey olduğundan emin olurum."

Hızla nefes alıp biraz öne eğildim. Elbisem kalçama kadar sıyrıldığı için, Drago'nun sert aleti doğrudan bana dayanıyordu. Başını yana eğip kanepenin kolunda duran küçük kumandaya

uzandı. Bir an sonra, locanın her iki yanındaki iki lamba sönerek bulunduğumuz alanı yarı karanlıkla kapladı. Etrafımızdaki dans pistinin, diğer locaların ve barın ışıkları hâlâ açıktı ama biz gölgedeydik, meraklı gözlerden çoğunlukla saklanıyorduk.

Drago'nun elleri baldırlarıma indi, sonra elbisemin kumaşını yavaşça yukarı itti. Tepemde bangır bangır çalan müzik yüzünden onun hırıltılı nefes alışlarını duyamıyordum ama sıcak soluklarını yüzümde hissedebiliyordum.

"Seni götürdüğüm düğünü hatırlıyor musun? Benim için dans ettiğin düğünü?" diye sordu ve dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı. Elleri külotumun lastiğine ulaştı, parmakları kalçalarımdaki dantelli kopçalara dolandı.

Başımı sallayarak gömleğini avuçladım ve vücudum elektrikle uğuldarken alt dudağını ısırdım. Birbirimize ne kadar yakın olursak olalım, asla yeterli gelmiyordu. Külotumun sol tarafında önce bir çekilme ve ardından bir yırtılma hissettim.

"Seni o masadan çekip almak ve oradaki herkesin önünde becermek istedim. Benim olduğunu göstermek için. Herkesin bunu bildiğinden emin olmak için."

Külotumun sağ tarafı da yırtıldı ve sonra avucunu vücutlarımızın arasından kaydırdı, diğer eliyle pantolonunun fermuarını açarken parmağıyla klitorisimi okşuyordu. Aleti serbest kaldığı anda beni kıçımın altından kavradı ve kaskatı uzunluğunun üzerine yerleştirdi.

"İtiraf edeceğin bir şey var mı Sienna?"

Ortam, yüzündeki ifadeyi net bir şekilde göremeyeceğim kadar loştu ama dans pistinin üzerindeki ışık huzmesi arada bir açık yeşil gözlerinden yansıyordu. Gözleri benimkileri delip geçiyordu. Midemde bir duygu kasırgası koparak dışarı çıkmak istedi. Ellerimi saçlarına gömdüm ve gözlerinin derinliklerine bakarak yavaşça aletinin üzerine kaydım.

Ninova

Beni doldurup kendini içime yerleştirirken dudaklarımdan bir soluk kaçıverdi. Koyu renkli tutamları parmaklarımın arasında sıkıp kalçamı hareket ettirdim, daha fazlasını içime alıyordum. Üstüne binerken bakışlarım onu esir aldı ama dudaklarımdan tek kelime çıkmadı.

Neyi istediğini biliyordum. Onu sevdiğimi söylememi istiyordu. Yapamazdım. Gerçeği dile getiremeyecek, ikimizin de bildiği şeyi sesli olarak söyleyemeyecek kadar çok korkuyordum. Bunu ne zaman düşünsem içimde panik yükseliyor, pençeleriyle beni kavrıyor ve sıkıyordu. Korkumun mantıksız olduğunun farkındaydım. İki basit kelimeyle bir insanın kaderini mühürleyemezdin. Yine de kendime bunu yaptıramadım, onu kaybedebileceğimden korkuyordum.

Kalçamı kıvırdığımda içimdeki baskı büyüdü, onun daha fazlasını hissetmeyi istiyordum. Drago'nun eli kıçımın yanağını sıktı, sonra da elini kalçamdan yukarı doğru kaydırıp klitorisimi çimdikledi. Hızla nefes aldım, soluğum hızlı ve yüzeyseldi. Kocamın zeki, delici gözleri hâlâ benimkilere bakmaya devam ederken öne doğru eğildi ve alnını benimkine dayadı.

"Sorun değil, *mila moya*," diye fısıldarken başparmağını klitorisime bastırdı. "Söylemene gerek yok. Hazır olduğunda söyleyeceğini biliyorum."

Dudakları benimkileri esir aldı, ısırıyor, sahipleniyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp öpüşüne karşılık verirken yanımızdaki minderde bıraktığı uzaktan kumandaya uzandım. Tuşa hafifçe basmamla birlikte kanepenin iki yanındaki zarif sütun lambaları can bularak bizi açık mavi bir ışıltıyla yıkadı ve çevremizdekilerin bizi fark etmesini sağladı. Kulüpte bu akşam yüzden fazla kişi vardı ve şu anda her biri kocamın aletine bindiğimi açıkça görebilirdi.

Ninova

Drago'nun gözleri şaşkınlıkla büyüdü, dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Neden?" diye sordu.

Kumandayı yan tarafa atarak avuçlarımı kocamın yüzüne bastırdım, üstünde hareket etmeye devam ederken onu gözlerimle yiyip bitiriyordum. Kokusunu içime çektim, özünü içtim ve tanıştığımızda korktuğum o karanlığı kucakladım. Bu adam. Beni anlayan tek kişiydi. Artık onsuz bir hayatı hayal edemediğim adamdı.

"Çünkü ben de herkesin bilmesini istiyorum," dedim.

"Neyi bilmesini?"

"Senin benim olduğunu." Hızla atan kalbimi hissedebilsin diye öne doğru eğildim. "Ve benim de senin olduğumu."

BÖLÜM yirmi bir

Drago

BALKABAĞI TURUNCUSU. Elbette.

Dirseğimi banyonun kapı pervazına dayayıp saçlarımı havluyla kurulamaya devam ederken bir yandan da karımı izledim. Yatağın kenarına oturmuş, sağ ayağını yakındaki koltuğa dayamıştı, ayak tırnaklarını boyuyordu. Elindeki fırçayı sadece iki parmağının ucuyla tutuyordu, diğer üç parmağı havada duruyordu, bu da bana tırnaklarındaki ojenin henüz kurumadığını düşündürdü. Bugünkü kıyafeti turuncu bir kazakla kombinlenmiş parlak, turkuaz tayttan oluşuyordu. Taytın üzerinde balık pullarını andıran bir desen vardı, bu da taytı bir bakıma denizkızı kuyruğu gibi gösteriyordu. Gülümsedim ve pervazdan uzaklaşarak odanın diğer ucuna doğru ilerledim.

Elimi ayak bileğine dolayıp koltuğa oturabilmek için bacağını kaldırdığımda, "Hey, ne yapıyorsun?" dedi.

Ayağını dizimin üzerine koyup oje fırçasını elinden aldım. Fırçayı komodinin üzerindeki oje şişesine daldırdığımda ve baş-

Ninova

ladığı işe devam ettiğimde, Sienna'nın yüzündeki kafa karışıklığı yerini şaşkınlığa bıraktı.

Uzanıp parmağını çenemin altına yerleştirdi ve başımı yukarı kaldırdı. "Ayak tırnaklarıma oje sürdüğünü görseler adamların ne derdi? Bu pek erkeksi bir şey değil, biliyorsun?"

Tek kaşımı kaldırdım. "İşim bittikten sonra gidip birinin kıçına tekmeyi basayım mı? Bu benim alfa erkek statümü korur mu?"

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum." Kahkaha attı. "Ama yüzlerindeki ifadeyi görmeyi çok isterdim."

"Kimse bu konuda bir yorum yapmazdı çünkü yaparlarsa bu, bacaklarına baktıkları anlamına gelirdi. Bu da onlar için iyi bir son olmazdı," dedim ve görevime devam ettim. "Ayak parmaklarını oynatmayı kes."

"Özür dilerim." Homurdandı. "Sim tozunu unutma."

"Bunun ne olduğunu bilmeli miyim?"

"Sim tozu. Al." Elime küçük, yuvarlak bir kap tutuşturdu. İçi bir çeşit parıltılı tozla doluydu. "Sadece küçük bir tutam al ve tırnaklarıma serp. Çabuk ol, oje kurursa simler yapışmaz."

Avucumdaki minik şeyi dikkatle inceledim. Başparmağımdan daha küçüktü, yani içinden bir "tutam" almanın imkânı yoktu. Açmak için birkaç deneme yapmam gerekti. Avucuma biraz sim döktüm, birazını parmaklarımın arasına aldım ve Sienna'nın ayak tırnaklarının üzerine dikkatlice dökülmesine izin verdim.

"Yeterli mi?" diye sordum ve başımı kaldırdığımda karımın gözleri parlayarak bana baktığını gördüm.

"Asla yeterli olmayacak, Drago."

Ses duymadım, yani fısıldamış olmalıydı.

"Parıltı mı?" diye sordum.

Sienna'nın parmakları hafifçe yanağımı okşadı, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen."

Ninova

Gülümsemesi *gerçekti* ve tüm yüzünü parlattı. Bakışları hâlâ o lanet simlerin geri kalanını tuttuğum avucuma indi ve o gülümseme yaramaz bir sırıtışa dönüştü.

Kaşlarımı çattım. "Sakın cüret etme—"

Sıcak nefesini elime üfleyerek üzerime altın rengi parçacıklardan oluşan bir bulut yolladı. Milyonlarca parıldayan zerre havada minik mücevherler gibi süzülürken, karım kahkaha atarak onların başıma, yüzüme ve hatta göğsüme yapışmasını izliyordu.

Hayatımın bir döneminde bu hareketi çocukça bulurdum. Aptalca. Ama karım, ellerimde tuttuğum en değerli mücevher, bunu yaptığında? Yüzümü ikiye yarmakla tehdit eden sırıtışı saklamakta zorlandım. İmparatorluğumu üzerine inşa ettiğim tüm güzel taşlar, bir insanı dışarıdan parlatmak için kullanılıyordu. Sienna'm ruhumun her köşesini aydınlatıyordu.

"Benimle ters düşenlere ne yaptığımı hatırlıyor musun, *mila moya*?"

"Altın sana yakışıyor, Drago." Bir kıkırdama daha. "Duvarla ilgili bir şeydi, değil mi?"

"Aynen öyle." Koltuktan sıçradım, onu belinden kavradım ve odanın diğer ucuna taşıdım.

Ön kapıda nöbet tutan Relja'ya, "Birkaç saat içinde döneceğim," dedim ve ceketimi üzerime geçirdim. "Eğer biri karımın yerleşke duvarlarının dışına adım atmasına izin verirse, onun boynunu kırarım."

"Tabii, patron." Başını salladı, gözleri kafamın üzerindeydi.

"Eğer birisi herhangi bir şüpheli durumu raporlarsa anında bana haber ver."

"Veririm."

Gitmek için arkamı döndüğümde omzumda bir dokunuş hissettim ve arkama baktım. "Ne var?"

"Kafanda bir şey var," diye mırıldandı.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirdim. Elimde birkaç parça parıltılı altın tozu vardı. Burun kemerimi sıkıp küfrettim.

Boston Cosa Nostra'sıyla bir toplantıya gidiyordum. Hem de saçımda lanet olası simlerle. Her şeyin saçmalığına sınırarak garaja doğru ilerledim.

Şehrin bir saat dışında buluşmak için sözleşmiştik. Kulübümde olmasını tercih ederdim ama Nera Leone, Ajello'nun radarından uzak durmak istiyordu.

Arabamı kararтılmış camları olan siyah bir sedanın yanına çekip motoru durdurdum ve Filip yanıma park etti. Lokantanın otoparkındaki diğer araç, filmli camları olan başka bir pahalı arabaydı. Görünüşe göre Don Leone'nun karısı buraya uçakla gelmek yerine arabayla gelmeye karar vermişti çünkü bunlar kiralık gibi görünmüyordu.

Lokantanın kapısında *kapalı* tabelası asılıydı ama ışıklar yanıyordu ve hiçbir yerde garson olmamasına rağmen en sağdaki masada bir kadın oturuyordu. Siyah takım elbiseli iki adam onun arkasında duruyorlardı, ellerini arkalarında kavuşturmuşlardı.

"Sadece iki koruma," dedim arabamdan çıkarken.

Filip bakışlarımı takip edip omzunu silkti. "Belki de bunun barışçıl bir toplantı olduğunu açıkça belirtmek istiyordur."

"Ya da belki de bizden korkmadığını bilmemizi istiyordur." Kapıyı itip açtım ve kocası hasta düşünce Boston Cosa Nostra'yı yöneten kadına doğru ilerledim.

Ninova

Nera Leone ile şahsen hiç tanışmamıştım ama altmışlı yaşlarının sonundaki kocasından çok daha genç olduğunu biliyordum. Kırk yaşlarında bir kadın olmasını bekliyordum, yirmili yaşların ortasında olmasını değil. Belki o kadar bile yoktu. Uzun, kırmızı paltosunun üzerine dökülen koyu sarı saçlarıyla, hakkında çok şey duyduğum kurnaz rakip olduğunu asla tahmin edemezdim.

Boston bölgesinde iş yapmıyor olabilirdim ama orada neler olup bittiğini takip ediyordum. Sahadaki tüm büyük oyuncuları tanımak ve saklamaya çalıştıkları sırları ortaya çıkarmak, benim iş alanımda bir zorunluluktu. Don Leone'un bir süredir rahatsız olduğu ve karısının Boston Cosa Nostra Ailesi'nin yönetimini gayri resmî olarak devraldığı herkes tarafından bilinen bir şey değildi. Kocası değil de karısı burada olduğuna göre, kocasının durumu iyiye gitmiyor demekti.

"Don Leone'un hâlâ kendini iyi hissetmediğini duyduğuma üzüldüm," dedim, Filip arkamda dururken ben de kadının karşısına oturdum.

Nera başıyla selamladı. "Kendisi iyileşiyor."

"Peki, size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Leone?" diye sordum ve sağ kolumu yandaki sandalyenin arkalığına koyarak arkama yaslandım. "Mesajınızı aldığımda oldukça şaşırdım."

"Küçük bir kuş, bana yakın zamanda yeni bir iş girişiminde bulunduğunuzu söyledi. Size bir teklifim var, karşılıklı fayda sağlayacak bir ortaklık."

Kaşlarımdan biri havaya kalktı. Bizim çevremizde laf çabuk yayılırdı ama yine de böyle bir bilgiyi bu kadar çabuk öğrenmiş olması endişe vericiydi. "Silahlarınızı Endri Dushku'dan aldığınızı sanıyordum?"

"Evet ama yeni ittifaklar kurmak istiyorum." Kan kırmızısı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Endri ve benim bir anlaşmamız var. Birbirimizin ayağına basmayız. Teklifinizi düşüneceğim ve kararımı size bildireceğim."

Nera Leone oturduğu yerden kalktı. "Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak güzeldi, Bay Popov."

Lokantadan çıkışını gözlerimle takip ettim, iki adamı da arkasından takip ediyordu. Arabalarına binip yola çıktılar, otoparkı bozan çukurların etrafındaki gevşek çakıllardan bir toz bulutu yükseldi.

Filip, "Boston bölgesi yıllardır Dushku ile çalışıyor," dedi. "Neden birdenbire fikirlerini değiştirdiler?"

"Hiçbir fikrim yok."

Caddenin karşısındaki metruk bir motelde oluşan hareketlilik dikkatimi çekti. Siyah paltolu bir adam zemin kattaki en uzak odadan dışarı çıktı. Benimle göz göze geldi ve bir süre öyle kaldı. Ceketimin içinden omuz kılıfımdaki silaha uzandığımda, adam göz temasımızı kesti ve dönerek binanın etrafından dolaşmaya koyuldu. Adımları kendinden emin ve sabitti, o yüzden kalın bir örgü şeklinde sırtından aşağı inen uzun, simsiyah saçlarına ve sol omzundan sarkan siyah, dikdörtgen çantasına iyice bakabildim.

"Bu düşündüğüm şey mi?" Filip yanımdan sordu.

"Evet. Herif sırtında keskin nişancı tüfeğiyle rahatça dolaşıyor. Konuştuğumuz süre boyunca bizi nişangâhına aldığından da eminim. Az önce çıktığı oda lokantanın tam karşısında; pencere benim oturduğum masayı net bir şekilde görüyor."

"Nera'nın adamlarından biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Siyah bir spor araba motelin arkasından çıkıp İtalyanlarla aynı yöne doğru ilerledi.

"Emin değilim," dedim. "Ama içimden bir ses, o kadına zarar vereceğimize dair en ufak bir harekette bulunsaydık, ikimizin de yerde yatıyor olacağımızı söylüyor. Kafalarımızda deliklerle."

Ninova

Filip ve ben kendi araçlarımıza bindik, Leone'un ekibinin tersi yöne döndük.

Evden yarım saat uzaktayken ön paneldeki telefonum çalmaya başladı. Bakışlarım Relja'nın adını gösteren ekrana kaydı. Telefon iki kez çaldı, sonra durdu. Benim için bir sinyaldi; kulüpte bir sorun vardı.

Hay sikeyim. Gaza yüklendim. Dikiz aynasına baktığımda Filip'in de hızlandığını gördüm, telefonunu kulağına dayamıştı ve muhtemelen adamlarımızdan birinden tüm detayları alıyordu.

On beş dakika sonra, telefonum tekrar çalmaya ve titremeye başladı ve bu sefer devam ederek kafamda bir panik kümesini salıverdi.

Ev saldırı altındaydı.

Sienna

Işıklar söndü.

Sigorta mı atmıştı? Not defterimi kaldırıp yataktan kalktım ve balkon kapısına doğru ilerledim.

Dışarıdaki ışıklar da kapalıydı ve diğer pencerelerin hiçbirinde ışık yoktu. Ana kapıdaki ağaçların ötesindeki birkaç tane ışık zerresi dışında, evin etrafı mutlak karanlıkla örtülüydü. Ne haltlar oluyordu?

Yatak odasının kapısı pat diye açılınca sıçrayıp olduğum yerde döndüm.

"Pencereden uzaklaş." Adam'ın sesi kapı aralığından gürledi.

Duvarlardaki küçük gömme armatürlerden gelen acil durum ışıklarının soluk sarı parıltısı koridorun zeminine düşerken arkasındaki boşluğu güçbela aydınlatıyordu.

Ninova

"Adam? Neler oluyor?"

"Saldırı altındayız." Tara'yı odama soktu. Tara'nın onun arkasında durduğunu fark etmemiştim bile. "Kendinizi banyoya kilitleyin. Her şey bittiğinde biri gelip sizi alacak."

Dışarıda yüksek sesli bir metal patlaması oldu. Bir sonraki an Adam'ın elindeki telsiz çatırdadı, ardından Relja'nın sesi odayı doldurdu.

"Kapıyı aştılar."

"Vakit yok," diye kükredi Adam ve kemerinden bir el feneri çıkarıp Tara'nın eline tutuşturdu. "Banyoya. Hemen. İkiniz de."

"Tara? Drago nerede?" Tara elindeki küçük el feneriyle yol göstererek beni banyoya doğru iterken boğuk sesle konuştum.

"Toplantıdan hâlâ dönmedi. Gel hadi."

Yaklaşan birkaç arabanın motorunun gürültüsü duvarları aşıp geldi. Kapıya çarpan bir araç olduğunu tahmin ettiğim önceki patlama sesi dışında başka ses yoktu. Silah sesi yoktu. Kimse bağırmıyordu. Ev sessizdi. Eğer ev saldırı altındaysa, şu anda içeride olan insanların bağırıp çağırması ve koşuşturması gerekmez miydi? Neden bu kadar ürkütücü bir sessizlik vardı?

"Hiçbir şey duymuyorum," dedim banyoya girerken. "Neler oluyor Tara?

"Rumenler bizi ziyaret etmeye karar verdi." Arkasına uzanıp bir silah çıkardı. El fenerinin ucunu dişlerinin arasına yerleştirdi, kontrol etmek için şarjörü çıkardıktan sonra geri taktı. "Yolun aşağısında nöbet tutan adamlardan biri birden fazla aracın yerleşkeye doğru ilerlediğini bildirdi. Az önce bahçe kapısından girdiler, o yüzden buraya gelmelerini bekliyoruz."

"Elektriği mi kestiler?" Gözlerimi elindeki silaha dikerek sordum.

"Hayır," diye mırıldandı ağzındaki el fenerinin etrafından. "Biz kestik."

Ninova

"Ne? Neden?"

"Standart protokol." Bana telefonunu fırlattı. "İstersen izleyebilirsin."

"Saldırı için bir *protokolünüz* mü var?" Başımı iki yana sallayarak kapalı tuvalet kapağına oturdum ve karanlık, kalitesiz bir video gösteren ekrana baktım. Bu kesinlikle güvenlik kamerasından bir görüntüydü ama hangisinden olduğunu anlayamadım. Bir saniye sonra farlar ekrana girdi, hızla yaklaşıyorlardı, parıltı ön araç yolunu aydınlatıyordu.

"Karanlıkta farları yanmadan araba kullanamazlar." Tara kıs kıs güldü. "Artık kolay hedef oldular. Biz onları görebiliyoruz ama onlar bizi göremiyor."

"Neden kimse onları durdurmaya çalışmıyor?" Dört siyah minibüsün evden biraz uzaktaki çakılların üzerinde durmasını izlerken boğulurcasına sordum.

"Hareket hâlindeki araçlara ateş etmek berbat bir şey." Klozet kapağının yarısına oturarak beni kenara itti. "Her an olabilir."

Ona ne demek istediğini soracak vaktim olmadı, çünkü ani bir parlama ekranı doldurdu ve ön bahçeyi öğlen vakti gibi aydınlattı. Birkaç dakika önce minibüslerden inen siyah giysili adamlar, şimdi sağa sola kaçışıyorlardı, üzerlerine doğrultulmuş devasa projektörler yüzünden kör olmuş durumdaydılar. Her biri otomatik tüfekle silahlanmış otuz kadar adam bir anda akılsız, katil bir sürüye dönüştüler.

Silah sesleri geceyi yarıp geçti.

Yaklaşık bir düzine kişi yere yığılırken, geri kalanlar bahçeye dağılıp eve doğru ateş etmeye başladılar.

Tara dışarıdaki silah seslerinin üzerinden, "Drago çok kızacak," diye mırıldandı.

"Saldırı yüzünden mi?"

"Burada olmadığı için." Kıs kıs güldü. "Emin ol— Siktir!"

Ninova

Tara lafını yarıda kesip telefonun ekranına baktı, iki araç daha garaj yolunu aydınlatan ışığın dış sınırına park etti.

"Siktir. Siktir. Siktir!" Tara bağırıp silahını banyo tezgâhından aldı. "Sen burada kal. Ben aşağı iniyorum."

"Ne?" Kolunu tuttum.

"Burada sadece on sekiz kişi var. Misha yarım saat önce aradığında Relja geri kalanları Naos'a destek olsunlar diye göndermişti. Görünüşe göre oradaki saldırı dikkat dağıtmak için yapılmış bir şeydi herhâlde. İçeride güçlendirilmiş hâlde olmanın avantajı olsa bile yine de çok zayıfız."

"Ben de seninle geliyorum," dedim.

"Olmaz."

"Ama—"

"Bana asla kimseye ateş edemeyeceğini söylemiştin, Sienna." Beni sabit bir bakışla süzdü. "Yardım edemezsin. Olduğun yerde kal."

Tara bu sözlerle dışarı fırladıktan sonra banyo kapısını arkasından kapattı.

Etrafımdaki kasvetli iç mekâna baktım, tek ışık kaynağı küçük el feneriydi. Dışarıdaki kakofoni hâlâ devam ediyordu ama artık eskisinden daha kontrollü görünüyordu. Atışlar artık bir dizi makineli tüfek ateşinden ziyade, tek tekti ve aralarında zaman aralıkları vardı. Daha net. Saldırganlar yönlerini yeniden bulmuşlardı ve amaçsızca yaptıkları saldırıya son vermişlerdi.

Banyo tezgâhının kenarını öyle sıkı kavradım ki eklemlerim acıdı. Atışların yankısı poligondakiyle aynı olabilirdi ama kurşunların çoğunun karton hedeflere değil de ete isabet edeceğini bilmek farklıydı. Drago'nun adamlarını yaralayacak, hatta belki öldüreceklerdi. Ailesini. Ama artık sadece kocamın ailesi gibi gelmiyorlardı. Benim de ailem gibi geliyorlardı. Evlerine sal-

Ninova

diran adamlarla savaşıyorlardı. Artık benim de evimdi. Bense lanet olası bir banyoda saklanıyordum.

Yatak odasına girmeden önce tezgâhtan feneri aldım. Balkon kapısı aralıktı ve dışarıdaki gürültü sağır ediciydi. Ben banyo eşiğine yakın durmaya devam ederken serseri bir kurşun balkon korkuluğuna çarpıp taş parçalarını her yöne savurdu. Gözlerim komodinime takıldı. Drago'nun bana verdiği silah çekmecenin içinde duruyordu.

Yumuşak huylu, sessiz kız kardeşim onu kaçıran ve tecavüz eden adamı öldürmüştü. Daha önce kimseye karşı sesini bile yükseltmeyen Asya, silahı o şerefsizin alnına dayamış ve tetiği çekmişti. Benim bunu yapacak cesaretim yoktu. Şartlar ne olursa olsun, ben asla öyle bir şey yapamazdım ama aşağı silahsız inmek aptallığın daniskası olurdu. Aceleyle odayı geçip komodinden *Glock*u aldım.

Durum düşündüğümden de kötüydü. Çok daha kötü. Merdivenlerden inerken yarı yolda durdum ve aşağıdaki koridordaki manzaraya bakakaldım.

Aşağı inerken, nedense Drago'nun adamlarının pencerelerin yanında çömeldiğini ve sadece zaman zaman ateşe karşılık vermek için dışarı çıktıklarını hayal etmiştim. Tüm aksiyon filmi sahneleri kafamda oynamıştı. İyi adamlar düşmana hızlı bakışlar atıyor, onlara birkaç mermi sıkıyor, sonra geri çekilip korunaklı bir pozisyon alıyorlardı. Kalın duvarların arkasında güvendeydiler. Zarar görmemişlerdi.

Daha fazla yanılmış olamazdım.

Kırık pencerelerden ve açık ön kapıdan içeri sızan projektör ışıkları, karanlık boşluklar ve tehditkâr gölgeler yaratıyordu. Eşiğin hemen ötesinde, tanımadığım bir adamın cesedi yere yığılmış, boş gözlerle tavana bakıyordu. Etrafındaki fayanslarda kan birikiyor, yakında yatan başka bir cesede doğru yayılıyordu. İkisini de tanımadığımı fark ettiğimde ciğerlerimden titrek bir nefes kaçtı. Saldırganlar olmalıydılar.

Adam girişin solundaki pencerenin altına eğilmişti, elinde her an ateş etmeye hazır bir silah vardı. Omzundaki yaradan sızan kan, yırtılmış beyaz tişörtünü ıslatıyordu. Aniden doğrulurken kanamasına hiç aldırış etmedi ve kırık camdan bir mermi yağmuru gönderdi. Tekrar yere indiği anda dışarıdan bir kurşun fırtınası patlak verdi. Etrafına cam kırıkları, tahta parçaları ve alçıpan parçaları yağdı.

Kapının diğer tarafında Drago'nun iki adamı ateşe karşılık veriyordu. Bir diğeri, Relja, sırtı duvara dayalı hâlde yere yığılmıştı. Elini baldırındaki yaraya bastırırken parmaklarının arasından kan sızıyordu. Geniş yemek odasına açılan açık kapılardan, pencerelerin yanına mevzilenmiş birkaç adamı daha gördüm. Bazıları ateş ederken diğerleri şarjörlerini yeniden dolduruyordu. Birçoğunun ya kurşunlar ya da kırılan camlar yüzünden kanaması vardı ama savaşmaya devam ediyorlardı.

Silahı daha sıkı tuttum ama kendimi hareket ettiremedim. Adeta ayaklarım altımdaki ahşap zemine yapışmıştı ve bacaklarımın kontrolünü komple kaybetmiştim. Göğsüm hızlı bir şekilde şişip iniyordu, kısa kısa aldığım nefeslerin sesi kalbimin düzensiz atışına karışıyordu. Gök gürültüsü gibi atan kalbimin sesi, etrafımdaki tüm gürültüden daha yüksekti sanki. En azından Drago burada değildi. Burada olsaydı dışarıda, bu bok fırtınasının tam göbeğinde olurdu ve ben de onun için endişelenmekten aklımı yitirirdim.

Ninova

Tara yemek odasının uzak tarafındaki mutfak kapısından içeri daldı ve yere yakın durarak antreye koşturdu. Relja'nın yanına çömeldi ve silahını pantolonunun arkasına soktu. Hızlı ve kendinden emin hareketlerle onu kollarının altından kavrayıp duvardan uzaklaştırdı. Relja ona bağırıyordu ama silah sesleri onun ne dediğini anlayamayacağım kadar yüksekti. Tara onun bağırışlarını duymazdan gelip onu sürüklemeye başladı ama doğru düzgün hareket ettiremedi. Relja çok ağırdı.

Ayaklarımdaki his geri geldi. Bir adım attıktan sonra merdivenlerden aşağı koştum. Sol tarafımda bir şey paramparça oldu. Kırılma sesi gürültülüydü ve kırıklar bacaklarıma çarptığında keskin bir acı hissettim. Muhtemelen Keva'nın duvar boyunca dizdiği devasa yer vazolarından birinin parçalarıydı. Tara'ya doğru koştururken porselen parçaları topuklarımın altında çatırdadı, Tara Relja'nın kolundan tutmuş onu yerde sürükleyerek çekmeye çalışıyordu.

Yanlarına vardığımda, "Sienna! Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

"Aileme yardım ediyorum." Tara'yı taklit ederek silahı turkuaz taytımın kemerine soktum ve Relja'nın diğer kolunu tuttum. "Mutfağa mı?"

Tara bana gözlerini kırpıştırdı, sonra hızla başını salladı.

Relja'yı mutfağa götürdüğümüzde bilincini yitirmiş ve çok kan kaybetmişti. Buradaki durum yemek odasındakinden daha iyi görünmüyordu. Üç adam ön bahçeye bakan pencerelerin yanında durmuş, saldırganlara ateş ediyorlardı. Odanın diğer ucunda, Jovan arka bahçeye açılan açık kapının yanında çömelmişti, elinde silahı, malikânenin bu tarafındaki karanlığa nişan almıştı. Ne yaptığını düşünmeye fırsat bulamadım çünkü dışarıdan gelen alçak bir hırlama sesini kulak zarlarını patlatan bir çığlık takip etti.

"Zeus onu yakaladı," dedi Jovan, sonra çift yönlü telsizi ağzına doğru kaldırdı.

Mutfak adası ile tezgâh üstü dolaplar arasında diz çöken Keva'nın bir adamın pazılarına mutfak havlusu sarmayı bitirdiğini fark ettiğimde Jovan'ın ne dediğini kaçırdım. Keva geldiğimizi gördü ve bize doğru süründü.

"Adanın arkasına geçin!" diye emretti. "Hemen! İkiniz de!"

"Acele et." Tara, Relja'nın kolunu tekrar çekti. "Ada kurşungeçirmez."

Birileri gerçekten zırhlı mutfak dolapları mı yapıyordu? Başımı iki yana salladım.

Biz Relja'yı son birkaç metre daha sürükleyip güvenli bir noktaya getirdiğimizde Keva avucunu Relja'nın baldırındaki yaranın üzerine bastırdı. Silah sesleri tekrar başladı, mermiler üstümüzdeki aletlere ve dolaplara isabet ediyordu. Tezgâhın üzerindeki bir şey sallandıktan sonra yere düştü.

Keva bir çekmeceye uzanıp bir masa örtüsü çıkarırken, "Eğer o en sevdiğim kahve makinesiyse, birinin bağırsaklarını deşeceğim," diye homurdandı. Örtüden uzun bir şerit yırttı ve Relja'nın bacağına sıkıca bağladı. "Bunun bir an önce hastaneye kaldırılması gerek."

"Onu kurşun yarasıyla hastaneye götüremeyiz!" dedi Tara boğuk bir sesle. "Drago seni öldürecek."

"Filip on beş dakika önce aradı. Don," Keva, Relja'nın nabzını kontrol ederken bana doğru başını salladı, "eğer gerekirse yaralıları Cosa Nostra'nın kliniğine götürebileceğimizi söyledi."

"Don Ajello mu?" Şaşkınlıkla sordum, aynı anda Tara da. "O nereden biliyor?" diye bağırdı.

"Aklım almıyor." Keva başını iki yana salladı. "O adam her şeyi biliyor."

Ninova

Ortalık sakinleşiyor gibiydi çünkü artık sadece arada bir duyulan silah sesleri geceyi delip geçiyordu. Yorgun ayak sesleri geldi ve mutfak adasının etrafından baktığımda Beli'nin adamlardan birini omzunda taşıdığını gördüm.

"Göğsün üst kısmı," diye bağırdı adamı Relja'nın yanına indirirken. "Çıkış yarası yok. Minibüsü arka kapıya çekeceğim ve ikisini de içeri alacağız."

Keva, "Dışarıda hâlâ silahlı adamlar var!" bağırdı.

Beli sırtından bir pompalı tüfek çıkardı. "Benim iyiliğim için mi endişeleniyorsun, tatlım?"

Çenem yere çarptı. *Tatlım mı?* Keva ve Beli'nin birbirlerinden haz etmediğini sanıyordum. Tara'ya baktığımda gözlerini devirdi ve ağzını oynatarak, "Hiç sorma," dedi.

Keva ona orta parmağını gösterdikten sonra yeni yaralıya odaklandı. Adamın gömleğini çıkarmasına yardım ettim, bir yandan da kocam toplantıya gittiği için Tanrı'ya şükrediyordum. Bu, o olabilirdi. Drago'nun bu saldırıda yer almadığını bilmek, son yarım saattir kendimi kaybetmemi engelleyen tek şeydi.

Beli çıkarken, "Ah, patron da döndü," dedi.

Ellerim yaralı adamın gömleğinin üzerindeyken, mide boşluğumda bir batma hissi oluştu.

BÖLÜM
yirmi iki

Drago

SİPER ALDIĞIM AĞACIN ARKASINDAN ÇIKIP çeşmenin yanında çömelen adama nişan aldım. Kurşun kafasının arkasına isabet etti, beyaz mermere kan sıçradı. Evime ve aileme saldırmaya cüret eden her orospu çocuğunu yok edecektim.

Gözlerim en üst kattaki son pencereye kaydı. Evin diğer her yerinde olduğu gibi orada da ışıklar sönmüştü. Sienna muhtemelen çıldırmıştı ama Adam, Tara'yı onunla bıraktığını söylemişti. Bu bilgi endişemi bir nebze yatıştırmama yardımcı olmuştu. Relja'dan ikinci sinyali aldığımda neredeyse kendimi kaybediyordum ve gaza yüklendiğimde bir tır çarpmaktan kıl payı kurtulmuştum.

Sayıca az olsalar da adamlarım Bogdan'ın adamlarına karşı iyi bir mücadele ortaya koyuyorlardı. Saldırganların çoğu ölmüştü, cesetleri terk edilmiş minibüslerin etrafındaki çimenlere ve asfalt zemine dağılmış hâldeydi. Birkaçı hâlâ hayattaydı, kendilerini saklı tutmaya çalışıyorlardı ve kaçmak için fırsat

Ninova

kolluyorlardı. Öyle bir şey olmayacaktı. Kapının emniyete alınmasını emretmiştim bile, Filip üç adamımızla birlikte kaçmaya çalışan herkesin işini bitirmeye hazır bir hâlde oradaydı.

Malikâneye doğru ilerlerken sağ tarafımdan derin hırlama sesleri geldi. O tarafa baktığımda Perun ve Zeus'un askeri kıyafetler giyen bir adamı parçaladıklarını gördüm. Köpeklerimin boyunlarındaki uyumlu saten fiyonkları görmemi sağlayacak kadar ışık vardı. Bugün turuncuydu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ben gittikten sonra karımın köpekleri giydirdiği anlamına geliyordu. Onlara kendi giydikleriyle uyumlu kurdeleler takmayı seviyordu. Benim, herkesin ilk bakışta gördüğünden çok daha fazlası olan, pırıl pırıl, küçük neşe kaynağım. Tanrım, bu kadın için bitiyordum.

Bir aracın gürültüsü tekrar eve doğru bakmama sebep oldu. Beli, mutfak kapısının yanma bir minibüs park ediyordu. Adam, adamlarından birini itfaiyeci tutuşuyla evden çıkarıyordu. Iliya ve Jovan, aralarında taşıdıkları Relja'yla birlikte onu takip ediyorlardı. Dişlerimi sıktım. Lanet olası Salvatore Ajello. O adama katlanamıyordum, özellikle de Sienna'ya casusluk yaptırdığı için. Keşke ona adamlarımı kliniğinde tedavi ettirme teklifini kıçına sokmasını söyleyebilseydim ama ne yazık ki ikimiz de bunu reddetmemin mümkün olmadığını biliyorduk. Ayrıca bunu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulacağından emindim. Faiziyle birlikte, şüphesiz.

Beli sürücü koltuğuna atladı, Rumenlerin araçları ile ölü saldırganların etrafından manevra yaparak yola çıktı ve yerleşkenin kapısına yöneldi. Tüm cesetlerden ve minibüslerden kurtulmak oldukça zor olacaktı.

Silahları hazır olan Adam ve Jovan, büyük kısmı ön kapıların önünde toplanmış olan katliama yaklaşarak ölüleri kontrol ettiler. Bu sırada Iliya evin arka tarafına doğru yöneldi.

Yaklaşırken, "Bogdan'ı buldunuz mu?" diye sordum.

Adam başını iki yana salladı. "Onu daha önce bir anlığına gördüm, yani burada olduğu kesin. Jovan arka bahçeyi kontrol ediyor. Dış kapıyı arayıp onu yakalayıp yakalamadıklarını soracağım."

"Cesedi bulunana kadar herkesin alarmda olmasını istiyorum."

Silah sesleri kesildi ve sonunda Bogdan'ın adamlarını alaşağı etmeyi bitirdik gibi görünüyordu, şükürler olsun ama o orospu çocuğunun cesedini kendi gözlerimle görene kadar bu iş bitti diyemezdim.

Garaj yoluna dizilmiş cesetlere son bir kez baktıktan sonra, piçlerden bazılarının garajda saklanıp saklanmadığını kontrol etmek için oraya doğru yöneldim ama göz ucuyla, parıldayan turkuaz mavisinin bir yansımasını yakaladım. Başımı hızla yana çevirip mutfak kapısında duran figüre odaklandım. Evin içinde elektrikler yeniden gelmişti, o yüzden de denizkızı taytıyla orada durmuş bana bakan karımı net bir şekilde görebildim. Onun zarar görmediğini ve iyi olduğunu görünce dudaklarımdan rahatlamayla beraber derin bir soluk çıktı. Ancak bir sonraki an öfkeyle doldum. Etrafa kurşunlar yağarken o hep orada mıydı?

"Ne sikim oluyor, Sienna!" Kükreyerek çimenlikten yürümeye başladım ve aceleyle ona doğru gittim. Onun aşağı inmesine izin veren her kimse onu öldürecektim. "İçeri gir. Hemen!"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken bana bakmaya devam etti. Gözleri benimkilere dikilmişken yüzündeki ifade tam bir rahatlama ifadesiydi, öfkem hemen dağıldı. Benim için endişelenmişti.

"İçeri gir dedim!" Bağırmaya devam ettim ama o sadece gülümsedi. Onunla ne yapacaktım ben? Kimsenin benden gelen doğrudan bir emri görmezden gelmeye hakkı yoktu ama söz konusu o olunca pek de umursamıyordum. Lanet olsun.

Ninova

Aramızda birkaç adım kalmıştı ki Sienna'nın gözleri yan tarafa, arkamda bir yere kaydı. Yüzündeki gülümseme kaybolarak yerini saf bir dehşete bıraktı.

Bu bilinçli bir hareket değildi. Topuğumun üzerinde dönüp karımı korurken ve önümdeki tehlikeyle yüzleşirken mantıklı bir düşüncem yoktu, sadece saf içgüdüden ibaretti. Silahım hazırdı, elimi kaldırdığımda avucumdaki metal sıcak ve tehdidi etkisiz hâle getirmeye hazırdı.

Ama çok yavaştım.

Bir silah sesi havayı delip geçti.

Sienna

Öyle anlar vardır ki, bin yıl yaşasanız bile sonsuza dek aklınızdan çıkmayacağını bilirsiniz. O anlar varlığınızı temelden sarsar, hayatınızın yörüngesini değiştirir. Önünüzdeki yeni yolculuk, geldiğini hiç görmediğiniz bir yolculuktur. Planlayamadığınız bir yolculuk. Asla görmediğiniz bir yol. İster karma ister kader olsun, bu anlar nadiren kendi seçiminizdir.

Böyle bir anla karşılaştığınızda, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilirsiniz. Bu, her şeyin "önce" ve "sonra" olarak düşünüldüğü bir bağlantı noktası, zamanda sabit bir nokta hâline gelir.

Hayatımda zaten böyle iki olay yaşamıştım. Arturo'nun bize anne ve babamızın öldüğünü söylemesi birincisiydi. İkincisi ise kız kardeşimin ortadan kaybolduğunu ve akıbetinin bilinmediğini öğrendiğim zamandı.

Varlığımın her zerresiyle, bir daha asla böyle bir anla karşılaşmamayı umuyordum.

Garajdan çıkan adamın, silahını kaldırıp bana doğrulttuğunu gördüğümde donup kalmıştım. Ciğerlerim bile kasılmış, içine hava çekemez hâle gelmişti ve tek yapabildiğim gözlerimi dikip bakmaktı. Hâlâ hareket edebilen tek parçam kalbimdi. Normal hızının üç katına çıkarak göğüs kafesimi dövüyordu.

Sonra Drago'nun devasa gövdesi önümde belirdi. Gözlerim silah yerine kocamın geniş sırtına kilitlendi.

Bam!

Elim göğsüme gitti, çünkü bir an için kalbimin atışının durduğundan, yakın mesafeden bir kurşunla delindiğinden emindim. Drago önümde kasıldı. Silah elinden kaydı ve ayaklarının dibindeki yarı donmuş çimlere düştü.

Bam!

Kocamın dizlerinin üzerine çöküşünü ve yavaşça öne doğru devrilmeye başlamasını izlerken içimde bir çığlık yükseldi. An uzadı, zaman durdu.

Drago'nun başının üstünden, garajın yanındaki adamın silahını yere atıp ceketinin içine uzandığını gördüm. Ciğerlerimi havayla doldurdum ve onunla birlikte mutlak bir sükûnet de geldi.

Hiç düşünmeden belimdeki *Glock*u kavradım. Silahlı adam bana doğru nişan aldığında silahın bende olduğunu bile unutmuştum. Yine de, o anda hatırlasaydım çıkarır mıydım emin değildim. Artık tüm şüphelerim yok olmuştu.

Saldırgan ceketinden başka bir silah çıkardı ve Drago'nun işini bitirmek için namluyu çevirdi. Seçim onundu. Ben de kendi seçimimi yaptım.

Silahımı kaldırırken ellerim sabit ve nefesim dengeliydi. Garaj yolundan gelen, gittikçe yükselen ve yaklaşan bağırışların farkında bile değildim. Bir saniye içinde adamın kafasına nişan aldım ve hiç tereddüt etmeden tetiği çektim.

Ninova

Bam!

Adam geriye doğru sarsıldı. Sol gözünün olduğu yerde büyük, kırmızı bir delik belirdi.

Bunu ben yapmıştım.

Onu öldürdüm.

Bir can aldım ve bundan pişman değildim.

Silah elimden düştükten sonra koşmaya başladım. Soğuk, ölü çimenlerin üzerinde yan yatan Drago'ya doğru.

"Bebeğim." Dudaklarımdan boğuk bir fısıltı dökülürken yanına, çimlerin üzerine kendimi bıraktım ve onu dikkatlice sırtüstü çevirdim.

Gömleğinin ön tarafı kanla ıslanmıştı. Gömleğini kenarlarından tutup yırtarak açtım, sonra avuçlarımı göğsünün üst kısmındaki kanayan iki yaranın üzerine bastırdım. Baskı uygulama çabalarıma rağmen kırmızı sıvı parmaklarımın arasından sızmaya devam ediyordu.

Drago'nun kanlı eli yanağımı kavradı. Başımı kaldırdım, gözlerim onunkilerle kilitlendi.

"Kan görünce bayılıyorsun sanıyordum," dedi, sesi fısıltıdan ibaretti.

Bağırışlar ve koşan ayak sesleri yaklaşıyordu ama gözümü ondan ayıramıyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, "Sakın ellerimde ölmeye cüret etme, Drago," dedim boğuk sesle. "Sakın buna cüret etme."

Birisi beni arkamdan kavrayıp çekiştirdi. Iliya, Drago'nun yanına çöküp kocamın gövdesindeki yaraların üzerine paltosunu bastırdı. Görüşümü engelliyordu ve Drago'nun gözlerini göremiyordum. Hırlayıp tekmeler savurarak kurtulmaya çalıştım. Gözlerinin içine bakmam gerekiyordu! Nedense, bakışlarını

üzerimde tutabildiğim sürece onu hayatta tutabileceğime ikna olmuştum.

Yanımıza bir araba yanaştı, sonra Filip ve Jovan Drago'yu kaldırıp arka koltuğa yatırdılar. Çığlık attım. Resmen uludum ve dişlerimi gösterdim. Güçlü kollar beni tutarak kıpırdamamı engelledi. Bir erkek sesi onlara yer açmamla ilgili bir şeyler söylüyordu. Dişlerimi adamın koluna geçirdim ve ağzıma metalik bir tat doldu.

"Tanrım!" diye bağırdı biri. "Bırak onu, Adam. Arkada onunla birlikte gidebilir."

Serbest kaldığım anda araca doğru koşup içeri girdim. Arka koltuğun zeminine diz çöktüm ve avuçlarımı, Iliya'nın paltosunu vücudunun üst kısmına bastıran Drago'nun ellerinin üzerine koydum. Tanrım, ne kadar çok kan vardı.

"Bana bak!" Araba hızla ileri doğru atılırken bağırdım.

Beni duyduğundan emin değildim ama göz kapakları titreyerek açıldı ve yeşil bakışları benimkilerle buluştu.

"Güzel." Başımı salladım. "Seni iyileştirecekleri bir hastaneye gidiyoruz. Oraya gidene kadar da yol boyunca gözlerini açık tutacaksın."

Drago bakışlarını başımın üstüne doğru kaydırdı, gözlerinin kenarları kırıştı. "Bilmem gerekirdi."

"Neyi bilmen gerekirdi?"

"Turuncu kurdele. Köpeklerinki gibi." Güldü, sonra nefes almaya çabalarken hırıltılı bir öksürüğe kapıldı.

İçimden hıçkırıkla karışık bir kahkaha çıkarken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Seveceğini biliyordum."

Sesim çatladı ve sertçe yutkundum, soğukkanlılığımı ve dengemi korumak için mücadele ediyordum. Direksiyonun arkasındaki her kimse, arabayı bir manyak gibi kullanıyordu. Yoldaki her tümseği, her viraj hissediyordum, her vites

Ninova

değişiminde başımın yan tarafı yolcu koltuğunun arkasına çarpıyordu.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum, benim ışıltılı, küçük casusum." Elini çevirip parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Civciv ceketimi bile mi?"

"Özellikle," Zor bir nefes aldı,"Özellikle civciv ceketini, *mila moya*."

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım, o yüzden de düşmelerine izin verdim. "Seni seviyorum, Drago."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Biliyorum."

Eli kolumdan boynuma doğru ilerledi ve beni aşağı çekerek kulağıma fısıldadı. "Seni o korkunç altın renkli tulumun içinde gördüğüm an sana âşık oldum."

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Lütfen, beni bırakma."

Araba ani bir frenle durdu. Kapılar açıldı ve tıbbi önlüklü insanlar Drago'yu kaldırıp bir sedyeye koydular. Ben arabadan dışarı fırladığımda, onlar çoktan hastanenin kayan kapılarından içeri dalmışlardı.

Gözlerim onların ilerleyen formlarına yapışmış durumdayken onların ve kocamın peşinden koştum. Gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyecektim.

Ameliyat masasının etrafında toplanmış doktor ve hemşirelere bakarken kanla kaplı avuçlarımı cama bastırdım. Sağlık personelinden biri bekleme odasında durmam için ısrar etmişti ama ona beni kocamdan uzak tutmaya çalışan herkesi öldüreceğimi

söyledim. Bana inanmış olmalıydı çünkü kısa bir süre sonra bu küçük gözlem salonuna getirilmiştim. Bu saatler önceydi.

Yanımdan bir kadın sesi, "O iyi olacak," dedi.

"Bunu bilemezsin," diye mırıldandım, konuşan kişiye bakma zahmetine bile girmedim.

"Güven bana. Kayınvalidemin ateşli silah yaralanmaları konusunda New York'taki bir hastanenin tüm acil servisinden daha fazla deneyimi var." Tırnağını cam pencereye vurdu. "Şu anda dirseklerine kadar kocanın göğsüne batmış olan şık hanımefendi. Ilaria."

Yanımdaki kadına hızlı bir bakış attım. Milene Ajello. Don'un karısı.

"Geçen hafta onu Pietro'nun baldırından çıplak elleriyle bir mermi çıkarırken gördüm," diye devam etti. "Bazen bu hayattan gerçekten nefret ediyorum, anlıyor musun?"

"Ama yine de Don'umuzla evlendin," dedim ameliyathanede olup bitenleri izleme görevime devam ederek.

"Evet, şey, evlenmezsem savaş çıkarmakla tehdit etti." Milene'nin ses tonu ciddiydi ama camdaki yansımasından dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. "O sırada ona deli gibi kızgın olmasaydım, bunun romantik olduğunu düşünebilirdim."

Salvatore Ajello'yu romantik olarak düşünmeyi bile hayal etmekte zorlanıyordum. Bu bir giyotine sevimli demek gibiydi.

"Hiç kolaylaşıyor mu? Sürekli korkmak? Kötü bir şey olacak mı diye endişelenmek?" diye sordum.

"Hayır, pek değil." Parmaklarını koluma dolayıp hafifçe sıktı. "Tehlikeli bir adama âşık olunca böyle oluyor."

Ninova

İkimiz de ameliyathaneye baktık. İşlemleri tamamlıyor olmalıydılar. Ameliyat başladığında odayı saran çılgınca hız ve aciliyet azalmıştı, bunun iyiye işaret olduğuna karar verdim.

"Sana üstünü değiştirmen için bir şeyler bulmamı ister misin?" Kolumu bir kez daha sıktı. "Her tarafın kan içinde."

"Jovan'dan bana bir şeyler getirmesini isteyeceğim," dedim bakışlarımı Drago'dan ayırmadan. Etrafında o kadar çok sağlık personeli vardı ki sadece kolunu ve bacaklarını görebiliyordum.

Milene ayrılırken uzaklaşan ayak sesleri koridorda yankılandı. Ameliyathanenin içinde, Don'un annesi ameliyat masasından uzaklaştıktan sonra mavi ameliyat önlüğü ile eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna attı. Ardından maskesini indirerek yanındaki hemşireye bir şeyler söyledi.

Ilaria başını kaldırdığında pencereden bakışlarımız buluştu. El izlerim tertemiz camı kirletiyordu. Kocamın kanıyla. Hem de çok fazla.

Ilaria ameliyathaneden çıkıp bana doğru yöneldiğinde, sıkı bir şekilde kontrol altında tuttuğum paniğim arttı. Gözlem odasının kapısını açtığında, bir adım geri çekilip kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım.

Nefesimi tuttum.

"Yaşayacak."

Nefes alırken ciğerlerim genişledi. Son dört saat içinde aldığım ilk gerçek nefesti. Ilaria başka bir şey daha söylüyordu, ameliyat sırasında yapılanların ayrıntıları ve iyileşme süreciyle ilgili beklentilerini ama beynimde sadece tek kelime tekrar tekrar yankılanırken onları zar zor duyuyordum.

Yaşayacak.

BÖLÜM

yirmi üç

Drago

HASTANELERDEN NEFRET EDİYORDUM.

Sadece kokusu bile en kötü hatıralarımı canlandırıyordu.

Yan tarafıma göz attığımda gözlerim Sienna'nın uyuyan haline takıldı. Uyandığımda yatakta yanımdaydı, yüzünü boynuma gömmüş, üst kolumu kerpeten gibi kavramıştı. Doktor içeri girip yaralarım hakkında bir şeyler söylediğinde bile kıpırdamamıştı. Konuşmaya başladığı anda kadının sözünü kesip karım uyandığında geri dönmesini söylemiştim. Ajello'nun annesi olması umurumda değildi, kimse Sienna'mı uyandıramazdı.

Uzanıp Sienna'nın yüzüne düşen birkaç karışık saç telini geriye doğru ittim. Kurtulamayacağımdan yüzde yüz emindim ama onu terk etme fikri kabul edilemezdi. O yüzden sadece kendi irademle hayata tutunmuştum. Eğer Sienna o arabada benimle birlikte olmasaydı, gözleriyle bana savaşmaya devam

Ninova

etmem için yalvarmasaydı, muhtemelen hastaneye varmadan yolda ölmüş olurdum.

Odanın kapısı açıldı ve Adam içeri girdi. Parmağımı dudaklarıma bastırarak sessiz olmasını işaret ettim.

"Herkes kurtuldu," dedi ama bir şey duyamadığım için muhtemelen kelimeleri ağzını oynatarak söylüyordu. "Relja'nın atardamarı kesilmiş ama iyileşecek."

Başımı salladım ve dikkatimi ön kolundaki net diş izlerine verdim. "Bogdan'ın adamları mermileri bitince ısırmaya mı başvurdular?" diye fısıldadım.

"Şey, onu yapan senin karındı." Ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. "Adamlar seni arabaya bindirirken onu geride tutmaya çalıştım."

Tek kaşımı kaldırarak yanıma sokulmuş melek yüzüne baktım. Küçük cehennem zebanim.

"Bogdan?" diye sordum.

"Öldü. Sienna onu gözünden vurdu. Yemin ederim, kendim görmesem inanmazdım."

Evet, benim ışıltılar saçan karım o kadar çok şey yapabiliyordu ki, daha yüzeyi yeni yeni kazıyorduk. Onun her bir meziyetini öğrenmek için onunla bir ömür geçirmeye sabırsızlanıyordum.

"Tara ve Keva dışarıdalar. İçeri gelmelerini söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır. Onlara iyi olduğumu ve bir saat kadar sonra uğramalarını söyle."

Adam odadan çıktığında, uyuyan karıma geri döndüm. Kıpırdanarak uyanmaya başlamıştı.

"Adamlarımı ısırmaya başladığını duydum." Elimi kaldırıp minik burnunu okşadım. "Köpeklerimle oynama zamanını kısıtlamam mı gerekiyor, Sienna? Üzerinde kötü bir etkileri olabilir."

Dudakları titredi ve gözlerini sımsıkı kapattı. Gözlerini tekrar açtığında koyu kahverengi derinliklerinde yaşlar vardı.

"Ağzımı çok yakından izle Drago," diye mırıldandı. "Böylece hiçbir şeyi kaçırmazsın."

"Pekâlâ."

"Kan kaybından ölmeyesin diye ellerimi yaralı göğsünün üzerinde tutmak zorunda kaldım. Hayatının aşkının gözlerinin önünde ölmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun? Her nefesinin son nefesin olup olmayacağını merak ederek izlemenin? Eğer şu anda kalp atışlarını takip eden lanet bir makineye bağlı olmasaydın, suratına yumruğu yapıştırırdım," derken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Eğer bir daha böyle bir şey yapmaya cüret edersen seni öldürürüm."

Gülümsedim ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için çenesini yukarı kaldırdım. "Söylemeliyim ki, sonunda beni sevdiğini itiraf edeceğin anı hayal ettiğimde, ölüm tehditleri yoktu."

"Kesinlikle var." Parmaklarıyla saçlarımı okşadı. "Seni seviyorum ama sen bunu zaten biliyordun."

Öne doğru eğilip alt dudağını ısırdım. "Evet. Seni görüyorum, Sienna'm. Her zaman gördüm. Bunu söylemek senin için neden bu kadar zordu?"

Ağzından ufak bir nefes kaçtı, sonrasında gözleri benimkilerle buluştuğunda, hüzünlü görünüyorlardı.

"Sana olan hislerimi asla kabul etmezsem, zarar görmeyeceğine dair aptalca bir inancım vardı," dedi. "Sevdiğim insanlar benim yüzümden sık sık zarar görüyor."

"Neden bahsediyorsun?"

"Annemle babam. Asya."

"Annenle baban sen çocukken öldü. Onların ölümünden senin sorumlu olman mümkün değil. *Biliyorum* çünkü uzun yıllardır ağabeyinle çalışıyorum ve onun geçmişini araştırdım.

Ninova

Mila, ailen çapraz ateşe yakalandı ve açgözlü bir adamın hırslarına kurban gitti. New York'un eski Don'u halkını korumak için bir bok yapmadı. Ailenin ve kız kardeşinin başına gelenler senin suçun değil. Bunu zaten konuşmuştuk bebeğim."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Benim için neredeyse ölüyordun. Kendini benimle—"

"Hayır." Parmağımı ağzının üzerine bastırdım. "Bunu ben yaptım. Bogdan'la olan bütün bu karmaşayı ben başlattım ve sonuçlarından ben sorumluyum. Senin bununla hiçbir ilgin yok. Anlıyor musun?"

"O zaman lütfen insanları kışkırtmayı bırakır mısın? Bunu tekrar yaşayabileceğimi sanmıyorum çünkü gözlerimi her kapattığımda seni kanlar içinde görüyorum." Dudakları titredi. "Öyle korktum ki, Drago. Hayatım boyunca hiç bu kadar dehşete düşmemiştim."

"Elimden geleni yapacağım." Elimi ön tarafında gezdirdim ve parmağımı limon yeşili taytının kemerine taktım. "Ama önce, o görüntüleri zihninden silmemiz ve yerine başka bir şey koymamız gerekiyor."

Sienna'nın gözleri genişledi. "Ciddi olamazsın."

"Acı çekmemi mi istiyorsun? Çünkü sen yanıma sokulmuş hâlde uyandığım andan beri aletim çelik bir sopa gibi sert."

Gözleri çıplak göğsümden aşağı inip gövdemi saran bandajları ve karın kaslarımı geçerek *boxer*ımın içindeki devasa şişkinlikte durdu.

"Bu sefer üstte olman gerekecek," diye ekledim.

Sienna alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve bu görüntü beni neredeyse çıldırtacaktı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Drago."

"Dedim ki," çenesini başparmağım ile işaret parmağımın arasına alıp başını bana bakacağı şekilde kaldırdım "Bin. Üstüme." Tutuşuma biraz daha baskı uyguladım. "Hemen, Sienna."

Taytını ve fiyonguyla uyumlu turuncu külotunu çıkarırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, ardından *boxer*ımı kalçamın ve baldırlarımın üzerinden çekerek zonklayan aletimi ortaya çıkardı. Tek bacağını kalçamın üzerine attı ve ellerini iki yanımdan yatağın kenarlarına koyarak sert uzunluğumun üzerine yerleşti.

"Bu pervasızlığın da ötesinde," diye mırıldandı. "Ya dikişlerin açılırsa?"

Elimi altına götürüp başparmağımı klitorisinin üzerine bastırdım ve yavaş, minik daireler çizerek masaj yaptım. Lanet olası dikişler umurumda bile değildi. Aletimin karımın içinde olmasından başka hiçbir şey umurumda değildi. Yaşanan onca şeyden sonra, en şehvetli şekilde birleşme ihtiyacını görmezden gelmek imkânsızdı. Parmaklarımı ıslaklık kapladı ama ona sataşmaya devam ederek içine titrek bir nefes çekmesini izledim.

"Adımı söyle," diye ısrar edip klitorisini çimdikledim.

"Drago," diye inledi ama sesini tam olarak duyamadım.

"Daha yüksek sesle."

Bana ters ters bakarken saçları yüzüne dökülüyordu. "Hastanedeyiz!"

"Dedim ki," klitorisini tekrar çimdikledim, bu sefer daha sert "daha yüksek sesle."

"Drago!"

Sesin beni yıkamasına izin verdim, sonra parmağımı içinden kaydırdım ve belinden tutup onu aşağı çektim. Uzunluğumu iç duvarlarıyla karşıladığında acı ve zevkin karışımı bana çarptı. Kaslarımdaki gerginliği ve derimdeki dikişlerin çekilmesini hissediyordum ama acıyı ve sızıyı görmezden gelip karımın üzerimde nefes nefese kalışına odaklandım. Çok güzeldi. Ve benimdi.

Aletim daha yarısına bile girmemişti ama Sienna şimdiden kasılmaya başlamıştı. Hafif ağırlığının çoğunu kollarının üze-

Ninova

rinde taşıyordu. Küçük, ışıltılı perim dikkatli davranarak benim için kolaylaştırmaya çalışıyordu. Yoktu öyle yağma.

Belinden tutarak onu kaldırdım ve sonra aşağı çarparak onu kazığa oturtur gibi oturttum. O tatlı sıcaklığına tamamen gömüldüğümde göğsümden bir inilti yükseldi.

"Drago!" Sienna hızla nefes alıp kalkmaya çalıştı ama ben onu yerinde tutarak içinde olmanın verdiği hisse hayran kaldım.

"Sakın aletimden inmeye kalkma," diye bağırdım. "Şimdi bin üstüme, yoksa yemin ederim, bu lanet tüpleri söküp seni altıma alırım."

Sienna başını iki yana salladı ve öne doğru eğilerek yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdi. "Sen bir mazoşistsin, aşkım."

"Sanırım öyleyim." Aşağıdan içine hızla girdiğimde dikişlerden biri açıldı.

Adım Sienna'nın dudaklarından döküldü, bir kısmını yakaladığım için muhtemelen bir çığlıktı. Kalçasını kıvırdığında onu izledim, her hareketi beni sınıra daha da yaklaştırıyordu.

Odanın kapısı aniden açıldı ve bir hemşire içeri koşarak girdi. Evet, kesinlikle bir çığlıktı. Bizi görünce kadının gözleri kocaman oldu, elini şok içinde ağzına götürdü.

"Dışarı!" Hırladım. "Hemen!"

Hemşire haç çıkardı ve topuğunun üzerinde dönerek hızla odadan çıktı.

"Drago," Sienna aletime binerken nefes nefeseydi. "Az önce biri bizi mi bastı?"

"Tabii ki hayır, *mila moya*." Elimi aşağı götürdüm ve başparmağımı klitorisine bastırdım. "Şimdi benim için gel, benim parlak yıldızım."

Sienna başını geriye attı, kasları kasılırken vücudu titredi.

"İşte benim kızım," diye inledim ve içine patladığım sırada birkaç dikişin daha açıldığını hissettim.

BÖLÜM
yirmi dört

İki ay sonra

Sienna

"ÖNCE EMNİYET KEMERİ, Sienna."

Yüzümü ciddi tutmak için elimden geleni yaparak kemerimi taktım ve ellerimi direksiyona yerleştirdim.

"Kontağı buradan açacaksın." Drago ön panelin sağ tarafındaki düğmeyi işaret etti, sonra elini vites koluna götürdü. "Şu anda park hâlindeyiz. Frene basmalı ve vitesi ileri konuma almalısın."

Kararlılığım azaldı ve dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissettim. Çok usta bir sürücü olmasam da, bir arabayı nasıl çalıştıracağımı çok iyi biliyordum.

Aylar önce Drago'dan bana araba kullanmayı öğretmesini istediğimde aramız pek iyi değildi ve ben sadece onunla biraz yalnız zaman geçirmenin yolunu arıyordum. O zamandan beri olanlardan sonra, bugüne kadar bu konu tamamen aklımdan çıkmıştı.

Ninova

Drago son zamanlarda çok stresliydi, yüzü beş karış asık hâlde dolanıyordu, vurulmasının ardından iyileşmek için haftalar harcadıktan sonra bütün işleri yetiştirmeye çalışıyordu. O yüzden öğle yemeğinden sonra eğlenceli bir şeyler yapmanın zamanının geldiğine karar verdim ve en sonunda bana o sürüş dersini vermesini istedim. Arturo'nun on altı yaşımızdayken hem bana hem de Asya'ya araba kullanmayı öğrettiği gerçeğini kendime sakladım.

"Yola çıkmadan önce dikiz aynasını ve yan aynaları kontrol ettiğinden emin ol," diye devam etti.

"Makyajımı kontrol ettim bile. Ben iyiyim."

Drago gözlerini kıstı. "Arkanda ya da yanında kimsenin olmadığından emin olmak için, Sienna. Rujunu tekrar sürmek için değil."

"Ah, tabii." Kıkırdadım. "Önce ön camı yıkasak nasıl olur? Şu su püskürten şey nerede?"

"Ön cam bu hâliyle iyi. Sağ ayağını gaz pedalına koy—" Ayaklarıma baktı. "Tanrım, Sienna."

"Ne?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda sordum, yüzünde inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. "Bana rahat ayakkabılar giymemi söylemiştin."

"On santimlik topuklularla araba kullanmayı öğrenemezsin."

"Neden? Bunlar benim en sevdiğim botlarım. Süper rahat. Gördün mü?" Kontağı açtım, vitesi değiştirdim ve gaza sertçe bastım. Araba ileri doğru atıldı.

"*Jebote!*" Drago kükreyerek direksiyonu tuttu. "Dur! Hemen!"

Gazı kesip frene bastım ve Beli'nin çiçek tarhına bir adım kala durdum. "İyi gitti, değil mi?"

Ninova

Beni izlerken gözlerinin kenarları kırıştı. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı, sanki kahkahasını zar zor tutuyordu.

"Evet, iyiydi bebeğim. Geri vitese tak ve biraz geri git." Elini benimkinin üzerine koyup vites koluna götürdü, sonra avucunu bacağıma koydu. "Gaza hafifçe bas."

"Tamam." Başlangıç noktasına kadar sürdüm ama bilerek durmam gerekenden daha geç durdum. Arabanın arkası bir ardıç çalısının içine girdi.

Drago irkildi. "Bu iyi." Sessizce Sırpça mırıldandı: "*Keva ce glavu da mi otkine.*"

"Keva neden kafanı koparsın ki?"

"Araba onun."

"Neden Keva'nın arabasını kullanıyoruz?"

"Diğer tüm arabalar manuel. Otomatik vites yeni başlayanlar için daha kolay," dedi ciddi bir tonda. "Tekrar deneyelim ama bu sefer yavaşça."

"Ne kadar yavaş?"

Çenemi parmaklarının arasına alıp dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Kimseyi öldürmeyecek kadar yavaş."

"Pekâlâ." Gülümsedim ve gaz pedalına minicik bastım.

Araba salyangoz hızıyla ilerlerken Drago başıyla onayladı. "Güzel. Şimdi biraz daha hızlı git ve garaj yolunun sonundan dönmeyi dene."

On beş kilometre hızla bile gitmiyorduk ve Drago sol elini direksiyondan ayırmıyordu, sanki her an yana doğru savrulup yeşilliklere çarpmamı bekliyormuş gibi araç yolunu inceleyip duruyordu. Onu görevine bu kadar odaklanmış görünce soğukkanlılığımı korumakta gerçekten zorlanıyordum.

"Sorun değil, Drago." Gülümsedim ve elimi direksiyonun üzerindeki elinin üzerinden kaydırdım. "Bırakabilirsin. Nasıl süreceğimi biliyorum."

Ninova

"Elbette biliyorsun." Başıyla ön camı işaret etti. "Gözler yolda."

İç çekerek gaza bastım.

"Sienna. Yavaşla, bebeğim."

Önümdeki elli metre boyunca düzgünce hızımı korudum, sonra evin önündeki araç yolunun ortasındaki yeşilliğin etrafından iki kez döndüm ve ardından garajın yanındaki arabanın yanına düzgünce park ettim.

"Bu nasıldı?" Sırıttım. "Görünüşe göre hızlı öğreniyorum."

Drago kısık gözlerle beni izledi, sonra tekrar çenemi kavradı. "Sana araba kullanmayı kim öğretti? Adamlarımdan biri miydi? İsim istiyorum."

"Ağabeyim öğretti. Yıllar önce." Başımı eğdim ve parmağını ısırdım. "Biraz rahatlamaya ihtiyacın var. Çok fazla çalışıyorsun."

"Ve senin rahatlama anlayışın bu mu?" Sesinin tonu ciddiydi ama dudakları yukarı doğru kıvrılıyordu.

Öne doğru eğilip burnumu burnuna sürttüm. "Eğlendin. İtiraf et."

"Senin maskaralıklarından oldukça hoşlanıyorum." Elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Ama benim 'eğlence' ve 'rahatlama' konusunda daha iyi bir fikrim var, Sienna."

"Buna benimle binmek de dahil mi?"

"Kesinlikle binmeyi de içeriyor." Koltuğunu geriye itti, sonra belimden tutup orta konsolun üzerinden kucağına tırmanmama yardım etti.

Drago'nun fermuarına uzanmak üzereyken Filip'in arabanın arkasından geldiğini fark ettim. "Kahretsin. Filip geliyor."

"Onu görmezden gelirsen gider." Drago baldırımı okşadı, alt dudağımı dişlerken eteğimi yukarı sıyırıyordu.

Filip yolcu kapısına doğru yürüyüp cama vurdu, sonra içeri bakıp başını hızla yana çevirdi.

Ninova

"Drago?" Eli bacaklarımın arasına kayarken nefes nefese kaldım, parmakları ıslak külotumun üzerinden beni okşuyordu. "Gideceğini sanmıyorum."

"Lanet olsun," Drago pencereyi indirip Filip'e tehditkâr bir bakış attı. "Yine ne var?"

"Boston'daki durumla ilgili bir şey duyduğum anda sana haber vermemi söylemiştin," diye mırıldandı sağ kolu. "Belki de daha sonra gelmeliyim. Siz ikiniz... Meşgul görünüyorsunuz."

Kızarıklığın sıcaklığı yüzüme doğru çıkarken, yüzümü Drago'nun boynuna gömdüm.

Drago

"Çıkarım yapma becerilerin tam ayarında," diye çıkıştım. Karımla yirmi dakika geçiremez miydim yani? "Ne olmuş Boston'da?"

"Don Leone öldü," dedi Filip, bakışları dikkatli bir şekilde arabanın tavanındaydı. Sanırım onu rahatsız ediyorduk. Güzel.

"Yıllardır hastaydı, o yüzden beklenen bir şeydi. Aileyi kim devralıyor?" Sienna'nın külotunu yana sıyırıp parmağımın ucuyla ıslaklığını okşadım.

"Nera Leone."

"Bir Cosa Nostra Ailesi'ni resmî olarak bir kadın mı yönetiyor?" Kaşlarımı çattım. "Bu bir ilk olacak."

Sienna'nın sıcak nefesi boynumu okşadı ve parmağımı vajinasına soktuğumda titredi.

"Şey, uzun sürmeyecek," diye devam etti Filip. "Muhbirlerimizden biri az önce haber gönderdi. Birisi başına ödül koymuş."

Ninova

Belliydi. Kendi Ailesi'nden biri olduğuna bahse girerdim. "Ödül ne kadar?"

"İki milyon. Sicilyalılar işi çoktan aldılar."

"Kahretsin. Ne zaman?"

"Dün." Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken gözleri arabanın içi dışında her yerde geziniyordu. "Nera'ya haber vermeli miyiz? Güvenliği artırsın falan diye?"

"Sicilyalıların yirmi dört saatlik bir geri dönüş süresi var. Eğer işi dün almışlarsa, kadın çoktan ölmüştür." Bir parmağımı daha karımın içine kaydırdım ve vücudunun titremesinden zevk aldım. "Eğer bana söyleyeceklerinin hepsi buysa, kaybolsan iyi olur, yoksa sen de ölürsün."

"Anlaşıldı." Filip topuklarının üzerinde döndü ve eve geri döndü.

Tutuşumu yeniden konumlandırarak Sienna'nın klitorisini çimdikledim, sonra başparmağımla bastırdım. Parmaklarımı kavrayışı sıkılaştı, elimin her tarafına boşalırken dişlerini boynumdaki deriye geçirdi.

"Bu çok hızlıydı." Kokusunu içime çekmek için burnumu saçlarına gömdüm, başının tepesindeki dekoratif çiçekli saç tokası neredeyse gözümü çıkarıyordu. "Lütfen tehlikeli saç aksesuarları almayı bırakır mısın?"

Sienna boynuma doğru kıkırdadı ve kıçını kıvırarak ağrıyan aletimin üzerinde sürtündü. Avuçlarımı tatlı kıçının üzerinde gezdirdim ve külotunun kenarından tutup yırttım.

"Sarı mı?" Dantelli kumaşı altından çekerken sordum.

"Evet," dedi kotumun fermuarıyla uğraşırken. "En sevdiğin renk."

Aletim serbest kaldığı anda kıçının yanaklarını kavradım ve onu zonklayan aletimin üzerine oturttum. Sienna hızla nefes

aldıktan sonra elleriyle yüzümü kavrayarak alnını benimkine değdirdi.

Çıkardığı yumuşak seslerin çoğunu duymuyordum ve bana binerken çıkardığı küçük inlemelerini ve nefes alışlarını duyma fırsatından mahrum kalmaktan nefret ediyordum. Ama yine de nefesinin benimkine karıştığını hissedebiliyordum. Yüzümü okşayan parmaklarının uçlarını. Vücudundan geçen titremeleri. Yaptığı her bir şey ruhumu parlatıyordu.

"Sarı benim en sevdiğim renk değil," diye mırıldandım dudaklarına doğru, sonra da onlara şiddetle saldırdım. "Sensin, *mila moya*."

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM
yirmi beş

Bir hafta sonra

Sienna

"TELEFONUNA BAKMADAN duramayacağın kadar önemli olan şey ne?" Drago son bir saat içinde cep telefonunu onuncu kez masaya bıraktığında sordum. "Acil bir iş mi?"

"Evet." Başını salladı ve kayıtsızca kahvesine uzandı.

Gözlerimi kıstım. "Hımm... Eğer acil bir durum varsa, bütün sabahı bana ayakkabı alarak geçirdikten sonra neden hâlâ bir restoranda oturup ikinci kahveyi içiyoruz?"

"Şimdi de sana ayakkabı aldığım için mi şikâyet ediyorsun?"

"Saat yedide alışveriş merkezine gelmemiz için ısrar ettin, Drago."

Ona hiçbir alışveriş merkezinin dokuzdan önce açılmadığını anlatmaya çalışmış olsam da beni dinlememişti. Adam resmen beni evden dışarı taşımış, arabasına tıkmış ve sanki biri onu kovalıyormuş gibi son sürat evden ayrılmıştı.

Ninova

"Belki de sadece karımla tembel tembel geçireceğim bir sabahın tadını çıkarmak istemişimdir." Omuz silkti.

"Sen gelmiş geçmiş en kötü işkoliksin. 'Tembel geçirilen sabah' kavramını bilmene bile şaşırdım." Drago'nun saatine hızlıca bir göz attım. On bir buçuktu. "Ve neredeyse öğlen oldu."

Drago'nun telefonu gelen bir mesajla titredi. Ekrana bir göz attı, sonra cüzdanını çıkarıp masanın üzerine birkaç banknot bıraktı. "Geri dönüyoruz."

"Yani bana neler olduğunu anlatmayacak mısın?"

"Hayır."

İçimi çekip elbisemi düzeltmek için ayağa kalktım. Şirin ve turuncuydu, Drago'nun benim için satın aldığı burnu açık botların rengine uyan geniş, lavanta rengi bir kemeri vardı. "Beni endişelendiriyorsun. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin—"

Drago'nun kolu belime dolandı ve beni kaldırarak şaşkınlıkla ciyaklamama neden oldu. Bacaklarım yerden yukarıda sallanırken, beni göğsüne bastırarak tutup gözlerini gözlerime dikti.

"Her şey yolunda, Sienna ama acele etmeliyiz."

"Neden?" Alt dudağını hafifçe ısırdım.

"Göreceksin."

O beni dışarıya ve otoparka doğru taşırken, neler olduğunu anlatması için onu ikna etmeye çalıştım ama tek kelime bile etmedi. Arabayı sürerken de dudakları mühürlü kaldı, o dudaklar kendini beğenmiş, belli belirsiz görünen gülümsemeyle hafifçe kıvrılıyordu.

Eve doğru giden yola girdiğinde, "Bu arabalar da neyin nesi?" diye sordum. Her iki tarafa da araçlar park etmişti, düzinelerce araç vardı. "Hey, bu Arturo'nun."

Kocam sanki kapıya ve ötesine kadar uzanan sayısız arabayı fark etmemiş gibi sürmeye devam etti.

"Drago!"

"Evet, *mila*?"

"Neler oluyor? Bütün bu arabaların burada ne işi var?"

"Üzgünüm, bebeğim. Anlayamadım," dedi yerleşkenin girişine yaklaşırken.

Dış kapı yana doğru kaymaya başladı ve malikâneye giden araç yolu boyunca sıralanan büyük çiçek kemerlerinden yapılmış bir tüneli ortaya çıkardı. Geçerken ağzım açık bir şekilde bakakaldım, rengârenk çiçeklerin çokluğunu özümsedim; büyük pembe ve kırmızı güller, zambaklar, nergisler ve daha birçoğu, kemerleri oluşturan yeşillik dallarına örülmüş ve geniş ipek kurdelelerle bağlanmışlardı.

Kemerlerin arasından iki devasa beyaz çadır gözüme takıldı, çimenliğin her iki yanında birer tane vardı. Çadırların yanları açılmıştı, parlak sarı masa örtüleri ve çiçek aranjmanlarıyla kaplı uzun masaları ortaya çıkarmışlardı. Çadırların içinde ve çimenlik alanda dolaşan şık giyimli insanlar, etraflarında garsonlar koşuştururken içki ve aperatiflerin tadını çıkarıyorlardı. En az beş yüz kişi olmalıydı, hatta belki de daha fazlaydı.

"Drago?" Boğuk bir sesle sordum.

Araba kemerli tünelin sonunda, ortasında fıskiye bulunan peyzajlı araba yolu adasının hemen önünde durduğunda, solumuzda bir yerden aniden müzik yükseldi. Hâlâ şoktaydım, kollarını direksiyonda kavuşturmuş, yüzünde eğlenceli bir sırıtışla beni izleyen Drago'ya baktım.

"Başka bir *svadba*ya gitmek istediğini söylemiştin," dedi. "İşte buradayız."

"Ama... Ama bu kimin *svadbası*?"

Drago öne eğilip avucunu yanağıma koydu. "Bizim, bebeğim."

Sakinliğimi korumaya çalışarak yutkundum. Bu adamı hâlihazırda sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi sanıyordum.

Dudaklarım o kadar kötü titriyordu ki, zorlukla konuşabildim. "Neden?"

"Çünkü istediğini biliyorum." Dudaklarını benimkilere yapıştırdı, sonra dudaklarıma bir şeyler mırıldandı. "Ama masanın üzerinde dans etmek yok, Sienna."

Sadece gülümsedim. Gelin masanın üzerinde dans etmezse nasıl bir *svadba* olurdu?

Bir kez daha kocamı öperken bu düşünce beni terk edip gitti. Tadı, kokusu, enseme doğru kayan ve beni kendine daha da çeken avucunun verdiği his. Mutlak mutluluğun içinde boğuluyordum ki sağ tarafımızdan tiz ve öfkeli bir çığlık patladı. İrkilerek geri çekildim ve açık pencereden sesin kaynağını aradım.

Bir grup insan, çadırlardan birinin hemen dışındaki bir şeyin etrafında toplanmıştı. Kalabalığın içindeki Relja ve Drago'nun birkaç adamının yanı sıra, biraz kenarda duran Don Ajello ve karısını da tanıdım.

Drago, "Ne sikim oluyor lan?" diye mırıldandı ve arabadan indi. Ben de dışarı fırlayıp neler olduğunu merak ederek peşinden koşturdum.

"Seni yavşak İtalyan piçi!" Tara'nın bağırışı, misafirlerin arasında bir yerden geliyordu. "Ağabeyime saldırdıktan sonra buraya gelmeye nasıl cüret edersin!"

"Öfke sorunlarınız için profesyonel yardım almalısınız, hanımefendi," diye cevap verdi Arturo dengeli bir tonda.

"Öyle mi? Profesyonel neymiş sana göstereceğim."

Birkaç kişi aceleyle geriye çekildi ve kalabalığın ortasında duran, yakındaki açık büfe masasının üzerindeki kanepe tabağına uzanan görümcem ortaya çıktı.

Çimenlikte koşarak Drago'yu takip ederken, "Tara! Yapma," diye bağırdım.

Beni duymadı mı, yoksa uyarımı görmezden gelmeye mi karar verdi emin değildim çünkü elindeki kocaman, yuvarlak servis tepsisini sanki büyük boy bir frizbi gibi ağabeyime doğru fırlattı. Gümüş tepsinin üzerindeki düzinelerce lokmalık ordövr fırladı, yiyecekler olay yerinin etrafında toplanan insanların vücutlarına ve yüzlerine çarparken, derme çatma silah da havayı yararak ağabeyimin kafasına doğru gitti. Arturo son anda eğildi ve tepsi arkasındaki gül çalılıklarına düştü.

"Lanet olası deli kadın!" diye kükredi ve fırlatacak başka bir şey arayan Tara'ya doğru hamle yaptı. "Ormanda mı büyüdün sen lan?"

Etraftaki herkes olduğu yerde donmuş gibiydi, gözlerinin önünde patlak veren kargaşaya aval aval bakıyorlardı. Müzik bile durmuştu, grup üyelerinin sahnenin yükseltilmiş platformundan inip daha iyi görebilmek için yaklaştıklarını fark ettim.

"Tara!" diye kükredi Drago, ona doğru yaklaşıyordu.

Tara'nın dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi ve masanın üstünden punç dolu, devasa bir sürahiyi eline aldı. Görümcem inanılmaz zarif bir hareketle topuğunun üzerinde döndü, uzun, soluk mavi, vücudu sarmalayan elbisesinin kenarları dönüşüyle birlikte dalgalandı ve aynı mavi tondaki jartiyer tarafından tutulan, dantelli çoraplarla kaplı uzun bacaklarını ortaya çıkardı. Pembe sıvı, ağabeyimin yüzüne ve göğsüne sıçradı. Ceketinin yakalarına ve gömleğinin ön kısmına limon parçaları yapıştı.

Çok geç kalmış olsa da Drago sonunda kız kardeşine ulaştı. Tara cam sürahiyi yere atarken Drago onu omzuna attı ve Tara da onu yere indirmesi için çığlıklar attı. Kocam, kız kardeşinin çıkışlarına aldırış etmeden onu eve doğru taşımaya devam etti. Ben de Arturo'ya yaklaşıp önünde durdum. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı ve öfkeden köpürü-

Ninova

yordu. Nemli kıyafetlerinden ve teninden yükselen buharı neredeyse hayal edebiliyordum.

"Bu kaçığın bir tımarhaneye kapatılması gerekiyor," diye hırladı dişlerini sıkarak.

Kahkahalara boğulmamak için alt dudağımı ısırdım ve omzundaki limon dilimini almak için uzandım. "Sadece biraz korumacı. Abartıyorsun."

"Abartmak mı?" Arturo, ayaklarının dibindeki birikintiye punç damlatan tasarımcı kesim ceketinin önünden elini geçirirken ters bir şekilde cevap verdi. "İnan bana, abartmıyorum. Yüce Tanrım, o ölüm perisiyle evlenmeyi seçen adama acıyorum."

İç çektim. Aile toplantıları ve tatiller kesinlikle ilginç olacaktı.

Birkaç gün sonra, New York.
Salvatore Ajello'nun çatı katı

Milene

Limonatamdan bir yudum alıp bardağımın kenarından kocamı izledim. Televizyon açıktı ama son on dakikadır dalgın bir şekilde ayaklarıma masaj yapıyor, maça hiç dikkat etmiyordu. Bir şeyler planlıyordu ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa bu iyi bir şey değildi.

"Ne işler peşindesin, Salvatore?"

Başını yana eğdi, sonra ayağımı ağzına doğru kaldırıp ayak parmaklarımın ucuna bir öpücük kondurdu. "Neden sordun?"

Ninova

"Arturo'nun kız kardeşini evlendirmeye karar verip, senin için casusluk yapsın diye kızı Sırp örgütüne yerleştirdiğinde de yüzünde aynı ifade vardı."

"Zekice bir plandı." Başını salladı ve ellerini diğer ayağıma götürdü. "İşlerin beklediğim gibi gitmemesi çok kötü oldu."

İçimden patlamak üzere olan kahkahayı zar zor zapt ettim. Sienna raporları sırasında ona saçma sapan şeyler anlattığında küplere binmişti. Bozuk buzdolabı ve kamyonetin karbüratör sorunlarıymış! "Evet. Arturo o konuda sana hâlâ kızgın."

"Öyle. Ayrıca şu son birkaç aydır kara kara düşünen biri oldu çıktı. En ufak bir tahrikte astlarını tersliyor."

"Belki de yalnızdır ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordur." Omzumu silktim.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Başımı salladım. "Uzun zamandır kız kardeşlerine bakıyordu ve şimdi ikisi de evlenince, kendi başına ne yapacağını bilemiyor. Belki de onun için de bir evlilik ayarlamalısın."

"Bu mantıklı."

"Ne?" Neredeyse içkimi yudumlarken boğuluyordum. "Şaka yapıyordum."

"Onunla ve yaşadığı onca şeyle başa çıkabilecek biri olmalı. Ona bir tür tanrıymış gibi bakacak uysal bir Cosa Nostra prensesi değil. Arturo'nun meydan okumaya ihtiyacı var. Onun isteğine boyun eğmeyecek biri."

"Lanet olsun. Söylediklerimi unutabilir miyiz?" Başımı iki yana salladım.

Kocam gözlerini bana dikti. "Tanıştığımız andan itibaren bana söylediğin tek bir kelimeyi bile unutmadım, *Cara*."

Evet. Adamda lanet bir fil hafızası vardı. "Bu seferlik bir istisna yapabilirsin."

Ninova

"Hayır. Bu harika bir fikir. Sanırım aklımda mükemmel bir kadın var. Muhteşem bir çift olacaklar." Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Tabii o süreçte birbirlerini öldürmezlerse."

Ninova

SON SÖZ

Birkaç yıl sonra

Drago

KOLLARIMI GÖĞSÜMDE KAVUŞTURDUM ve önümde duran, sırtlarını garaj duvarına yaslamış kadınlara baktım.

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum ama görünüşe göre yanılmışım," dedim. "Peki, bu seferki kimdi?"

Kimse konuşmadı. Elleri önlerinde kenetlenmişti, dördü de son derece suçlu görünüyordu. Bir adım öne çıkıp karımın önünde durdum. Üzerinde mavi ipekten bir tulum vardı, tulumun üzerinde neşeyle uzanan gümüş rengi kalpler ve parıltılı şekillerle uyumlu, yüksek topuklu sandaletleri vardı.

"Sienna? Sen miydin?"

"Tabii ki hayır, bebeğim." Bana o parlak sırıtışlarından birini gösterdi. "Asla yapmayacağımı biliyorsun."

Başımı sallayarak büyük kızımın önünde durmak için harekete geçtim. Annesininkiyle benzer bir tulum giymişti ama onunki yeşildi. "Senden bunu beklemezdim, Alexandra."

"Ben yapmadım, babacığım. Yemin ederim!"

"Hı hım..." Sırada ortanca kızıma doğru ilerledim. Fırfırlı, altın rengi eteğinin kenarlarını tutuyor, yüzünü ciddi tutmaya çalışıyordu ama kahkahasını zorlukla bastırdığı gün gibi açıktı.

Ninova

"Buzdolabındaki yiyeceklerin üzerine sim tozu serptikten sonra ciddi bir konuşma yapmıştık ve bazı şeylerin oyun için olmadığı konusunda anlaşmıştık."

Kıkırdayarak küçük ellerini ağzına bastırdı. "Ama ben yapmadım babacığım!"

Başımı iki yana salladım. Üç kız çocuğu sahibi olmak zorluydu. Hepsi de karımın karbon kopyası gibi olan kızlara sahip olmaksa hayatı kesinlikle öngörülemez kılıyordu. Ve heyecan verici. Uzanıp Irina'nın atkuyruğunu tutan dekoratif çiçeği düzelttim, sonra dönüp en küçük kızımın önünde çömeldim.

"Babanın motorunun lastiklerini pembeye mi boyadın, Dina bebeğim?"

Alt dudağını ısırdı. "Evet."

"Garaja tek başına girmenin tehlikeli olduğunu konuşmuştuk, hatırlıyor musun?"

"Ama yalnız değildim." Suratını astı. "Annem hep yanımdaydı."

"Ya, öyleydi demek?" Gümüş rengi tırnaklarına dalmış gibi yapan karıma bir bakış attım. "Yani, annen sana yardım mı etti?"

"Hayır. Hepsini tek başıma yaptım. Motorun simsiyah ve ben de onu güzelleştirmek istedim." Başını, söylediklerinden kesinlikle eminmiş gibi salladı.

"Baban motoru iş için kullanıyor, Dina."

"Biliyorum." Kendisiyle gurur duyarak gülümsedi. "Artık dünyanın en güzel motosikleti sende! Onu toplantıya götürüp arkadaşlarına gösterebilirsin."

Sorgulardan birine pembe lastikli motosikletle gittiğimde adamlarımın yüzlerinde belirecek ifadeyi hayal ettim ve iç çektim. En azından bu sefer üzerinde sim yoktu.

"Kaskın da artık uyumlu olacak," diye ekledi.

"Kaskım mı?"

"Evet. Irina ve Alexandra üzerine küçük kelebek çıkartmaları yapıştırmama yardım etti. Çok da pembeler!"

Ninova

Aman Tanrım. "Ama sim yok?"

"O sadece kızlar için baba." Onaylamaz bir tavırla burnunu kıvırdı. "Şimdi mutfağa gidebilir miyiz? Keva elmalı turta yapıyor ve dolgusunu tatmamıza izin vereceğine söz verdi."

"O zaman Relja her şeyi yemeden önce acele etmelisiniz."

Kızlarımın evin arka kapısına doğru koşmalarını izledim, boyunlarına kocaman, renkli fiyonklar bağlanmış üç köpek de onları takip ediyordu, sonra doğrulup karıma baktım.

"Sen değildin, öyle mi?" Elimi beline atıp onu kendime doğru kaldırarak göğsüme bastırdım.

"Sadece sulu boya." Gülümsedi. "Yıkanınca geçer."

"Peki ya çıkartmalar?"

"O tamamen kızların işi. Asetonla çıkarmaya çalışacağım."

"Bırak kalsın garabet şeyler." Başımı eğip dudaklarımı onunkilere bastırdım. "O turta onları ne kadar oyalar?"

"En fazla on dakika. Elma dolgusu çoktan hazırdı."

"Öyle mi sence?" Gülümsedim.

Sienna'yı vücuduma bastırarak boştaki elimle telefonuma uzandım ve Relja'yı aradım.

"Mutfağa git," diye bağırdım. "Keva'nın yaptığı turta dolgusunu al ve çöpe at. Peşinden geldiğinde ona yeni bir tane hazırlaması gerektiğini ve kızların baştan sona ona yardım edeceğini söyle."

Diğer taraftan Relja'nın histerik gevezelikleri geliyordu ama ben sadece suratına kapatıp telefonu arka cebime attım.

"Keva ikinizi de öldürecek." Sienna alayla güldü.

"O hâlde yaklaşan ölümlerimizin boşa olmadığından emin olmalıyım." Karımı garajın içine taşıdım ve kayan kapıları kapatmak için tuşa bastım.

Bugünkü iç çamaşırının ayakkabıları ve ojesi ile uyumlu olup olmadığını merak ediyordum.

BONUS BÖLÜM

Bir

DEMİR YUMRUKLA DRAGO & SALVATORE

Drago

"BU NORMAL Mİ?"

Salvatore Ajello'nun bakışlarını takip ettim, eşlerimizin köpeklerimle top yakalamaca oynadıkları, onların topu atıp köpeklerin kovaladıkları arka bahçeye doğru baktım. Sienna çizgili bir yazlık elbise giyiyordu. Pembe ve turuncu renk kombinasyonu o kadar anormaldi ki, eğer on saniyeden fazla bakarsanız, sikik gözleriniz acırdı. Pembe topuklu ayakkabıları, çizgili garabetle aynı tondaydı ve ayak bileklerinin etrafında büyük saten çiçekler vardı. Çimenlerin üzerinde stilleto ayakkabılar... O lanet şeylerle bir yere takılırsa hiç şaşırmazdım.

"Köpeklerle işler böyle yürür Ajello," dedim gözlerimi karımdan ayırmadan. "Onlara bir top atarsın. Onlar da yakalar."

"Ben kurdelelerden bahsediyordum." Boynuna geniş, satenden pembe bir fiyonk takılmış olan Zeus'a doğru başını salladı.

Ninova

Rengi Sienna'nın ayakkabılarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Diğer iki köpeğim de benzer şekilde süslenmişti, sadece onların fiyonkları turuncuydu.

"Eh, *artık* normal." Omzumu silkip biramdan bir yudum aldım.

Milene Ajello topu yerden almak için eğildi ve köpeklerden biri ona doğru bir adım attı. İtalyan Don sandalyesinden fırladı, karısını kurtarmak için arka verandadan fırlamaya hazırlanıyordu. Bu sırada Perun sadece Milene'nin yanağını yalayıp kaçtı.

Gözlerimi devirdim. "Sakin ol, Ajello."

Tekrar yerine oturdu ama bakışları Milene'ye odaklanmış hâlde kaldı. "Bir *rottweiler* için oldukça arkadaş canlısı görünüyorlar."

"Evet. Son derece." Alaycı bir ses çıkardım. Eğer karıma yaklaşmaya kalkışırsa aslında ne kadar dost canlısı olduklarını öğrenirdi. Beli, bir hafta boyunca yapraklarla birlikte onun parçalarını da tırmıkla toplardı.

"Üzerlerine o saten saçmalığı takmana aldırmıyorlar mı?"

"Köpeklerimin boynuna lanet fiyonk bağlayan birine mi benziyorum?" İç çektim. "Sienna onları seviyor."

"En azından onlara o aptal köpek kıyafetlerini giydirmiyor."

Yorumunu duymazdan gelip onun yerine içkime odaklandım.

Ajello başını eğip bana dikkatle baktı. "Giydiriyor mu?"

"Sadece yağmurluklar," diye homurdandım. "Kendi ceketleriyle renk uyumu sağlayabilmek için hepsine birkaç tane aldı."

"Beni şaşırtıyorsun Popov. Bir kadın karşısında bu kadar yumuşadığını göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bizim pozisyonumuzdaki adamlar bu yola girmeyi kaldıramaz." Avludaki masadan bir bardak maden suyu aldı ve başını iki yana salladı. "Karının seni bu kadar parmağında oynatmasına izin verdiğine inanamıyorum."

"Evet, talihsiz bir durum." Pis pis güldüm. "Görebildiğim kadarıyla en azından sen hâlâ dirençlisin. Hâlâ kimseyi umursamayan, aynı taş kalpli piçsin."

"Kesinlikle." Başını salladı.

"Aferin sana." Sandalyemde arkama yaslandım. "Kadını için yumuşayan bir erkek yüz karasıdır. Adamlarımdan birinin geçen hafta neye tanık olduğuna inanamazsın."

Don bana kısa bir bakış attı, sonra karısını izlemeye geri döndü.

"Şehir merkezinde muhbirlerimizden birini bulmaya çalışıyordu ve kapatılmış bir kafenin arkasındaki ara sokakta kendini buldu," diye devam ettim. "Birbirlerinin üzerine atılmış eski, kirli sandalyeler ve kırık masalardan oluşan büyük bir yığın vardı. Bazı insanların bu kadar düşüncesiz olmasına inanabiliyor musun?" Cevap beklemeden soru sordum.

Ajello yanımda kasıldı ama ben fark etmemiş gibi yapıp konuşmaya devam ettim.

"Pahalı takım elbiseli bir adam o karmaşanın ortasındaydı, üstü başı toz içindeydi ve yığını karıştırıyordu. Birkaç adım ötede, sarışın bir kadın kucağında cılız bir kedi yavrusu tutuyordu." Bira şişemi kaldırıp uzun bir yudum aldım ve onu gözetledim. "O sokakta, çöpleri karıştırarak ne yapıyordun Ajello?"

"Diğer yavru kediyi arıyordum," diye mırıldandı dişlerinin arasından. "Milene onu orada bırakmak istemedi."

"Ya. Kedileri sevdiğini bilmiyordum."

İtalyan, bana bakmak için hızla döndü, sert bir bakış fırlattı. Kahkahalara boğulmamak için kendimi zorlukla zapt ettim.

"Kedilerden nefret ederim," diye patladı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Deme. Peki yavru kedilere ne oldu?"

Duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Pardon, anlayamadım."

Ninova

"Lanet canavarları eve götürdüğümüzü söyledim." İç geçirdikten sonra bir şeyler mırıldandı ama sadece ara ara şeyleri yakaladım. "...kedi tüyü...perdeler...başka bir vazo daha kırıldı..."

O konuşmaya devam ederken Milene yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize yaklaştı.

"Köpeklerin bu kadar eğlenceli olduğunu hiç bilmiyordum, Tore!" Kahkaha attı. "Topu her seferinde nasıl yakaladıklarını gördün mü? Ne dersin sence biz—"

"Hayır."

"Ama peki ya—"

"Hayır dedim, Milene."

"Ama küçük bir tane alabilirdik." Karısı üstelerken ona yavru köpek gibi gözlerle baktı. "Adeta başka bir kedi almak gibi olacak. Onu fark etmeyeceksin bile."

"Hayır."

"Ona Yılan diyebiliriz." Gülümsedi.

Ajello'nun elindeki bardak, tutarken uyguladığı kuvvet yüzünden çatlayacak gibi görünüyordu.

"Lütfen, Tore?"

Zavallı adam iç geçirip burnunun kemerini sıktı. "Pekâlâ, lanet olsun."

Milene zevkle ciyaklayıp ona hızlıca bir öpücük verdi ve Zeus'un boynundan kayan fiyongu düzelten Sienna'ya yardım etmek için koşturdu.

"En azından birimizin ailesini hâlâ demir yumrukla yönettiğini gördüğüme sevindim," dedim.

"Kapa çeneni, Drago," diye tersledi ve telefonunu kaptığı gibi Google'da en küçük köpek ırklarını aramaya koyuldu.

BONUS BÖLÜM
iki

BABA SERGEİ
ANGELİNA'NIN BAKIŞ AÇISINDAN

KESME TAHTASINI TEZGÂHIN ÜZERİNE KOYUP akşam yemeğine yaptığım pizza için peyniri dilimlemeye koyuldum. Oturma odasından yüksek ve alçak perdeden *vroom vroom* sesleri geliyordu Sasha geçen hafta oyuncak arabalara merak salmıştı ve Sergei ile saatlerdir kanepenin önündeki halının üzerinde oynuyorlardı.

"Baba, şu kocaman siyah tekerlekleri olan oyuncak kamyonlardan alabilir miyiz?"

"Canavar kamyonlar mı? Canavar kamyonlara bayılırım. İkimiz de birer tane alırız. Hatta annene de bir tane alırız, böylece o da bizimle oynayabilir. Bebeğim, canavar kamyon ister misin?"

"Sadece kırmızı olursa!" diye bağırdım.

"Gördün mü, halledildi bile." Sergei güldü. "Biliyor musun, baban sana bir tank alsa nasıl hissederdin?"

Ninova

"Oyuncak bir tank mı?"

"Oyuncak mı? Tabii ki hayır! Gerçek bir tank."

Bıçak avucumdan kaydı, peynirin kenarından gelişigüzelce aşağı inerek neredeyse parmağımı kesiyordu.

"Luca Amca'na bize küçük bir tank getirip getiremeyeceğini soracağım," diye devam etti kocam. "Ne dersin?"

"Evvet!"

"Sergei," diye seslenirken üzerine hamur serilmiş ve düzleştirilmiş pizza tavasına uzandım. "Bir dakikalığına buraya gelebilir misin?"

"Tabii," dedikten sonra sesi fısıltıya dönüştü," Önce anneni ikna etmem gerekebilir."

Tam hamurun üzerine sosu eklemeye koyulduğum sırada arkamdan kollar belimi sardı ve bir saniye sonra kendimi Sergei'nin sert göğsüne bastırılmış hâlde buldum.

"Tüm tehlikeli kısımları çıkaracağım," dedi kulağımın yanından ve boynumun kenarına bir öpücük kondurdu. "Merak etme."

"Ah." İçimdeki panik dağıldı. "Yani sadece dışı mı olacak? Paletlerinden falan kurtulacak mısın?"

"Ne? Tabii ki hayır. Onlar olmadan nasıl süreceğiz?" Dudakları çıplak omzumdan ayrıldı ve sabit bakışlarını yüzümün yan tarafında hissettim. "Sadece mühimmatı çıkaracağım."

Gözlerimi kapattım ve kocamla dört yaşındaki oğlumuzun lanet olası bir tankla mahallede dolaştıklarını gözümde canlandırdım!

"Ben... Ben bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum, Sergei. Evde askeri bir araç bulundurmanın yasalara aykırı olduğundan eminim, biliyorsun."

"Arka bahçede sürebiliriz. Kimse görmez." Elini önümden aşağı kayıp bacaklarımın arasına sokup bastırdı. "Ne diyorsun?"

Başımı eğip gözlerimi ona diktim. "Bunu düşüneceğim bebeğim."

"Güzel." Başını eğip beni öptü. "Bu gece seni ikna etmeye devam edeceğim."

O mutfaktan çıkana kadar bekledim, sonra tezgâhtan telefonumu alıp Nina'yı aradım.

Telefonu açtığı anda, "Yardımına ihtiyacım var," diye yalvardım. "Sergei Sasha için bir tank almak istiyor."

"Tank mı? Yani, gerçek bir tank mı?"

"Evet! Roman'a Luca'yı aramasını ve onu uyarmasını söyler misin? Eğer Sergei tank için onunla temasa geçerse, Luca'nın onu tankı alamayacağına ikna etmesi gerek."

"Elbette. Roman şimdi geldi. Bu işi halledeceğinden emin olacağım."

"Neyi halletmemi istiyorsun?" Hattın diğer tarafından Roman'ın sesini duydum.

"Görünüşe göre kardeşin bir tank almak istiyor, ***kotik***," diye şakıdı Nina.

Ahizeden sessizlikten başka bir şey gelmedi. Telefonu daha da sıkarak Pakhan'ın cevabını bekledim.

"Hapisteyken bana birkaç bakım paketi, belki biraz çorba getirmene ihtiyacım olabilir, ***malysh***," dedi Roman tarazlı bir sesle. "Günün birinde, kardeşimi öldürebilirim."

"Luca'yı aradım," dedi Sergei avucunu çıplak sırtımda gezdirirken. "Bana bir tank bulamayacağını söyledi."

Dudaklarımdan rahat bir nefes çıktı. "Ne yazık."

"Yarın şu huysuz orospu çocuğu Drago'yu deneyeceğim. Muhtemelen o bir tane bulabilir." Başını eğip çenemin yan tarafını ısırdı. "Ben Sasha'yı kontrol etmeye gidiyorum. Hemen dönerim."

Odadan çıkışını izledim. O kapıdan çıkar çıkmaz komodinin üstünden telefonumu alıp *Pasha*'nın numarasını tuşladım.

"Kayınbiraderini aramanı istiyorum." Onu bu saatte aradığım için özür dileme zahmetine girmeden konuya girdim.

"Drago'dan ne istiyorsun?"

Telefona bağırır gibi fısıldadım. "Sergei sorduğunda kocama satılık tankı olmadığını söylemesi gerekiyor!"

SON

